

Giới thiệu Xin Hãy Chọn Con Tim

Aprille là tác giả của tựa truyện teen hay trong tháng mang tựa đề Xin Hãy Chọn Con Tim. Đây là một câu chuyện ngôn tình bình thường như những câu chuyện khác. Nó là chuyện tình yêu định mệnh của một cặp đôi thanh mai trúc mã, song cô không yêu anh, ngâm ngùi với phận anh trai. Làm thế nào tình yêu có thể đâm chồi nảy lộc, Cùng đón đọc truyện hay các bạn nhé!.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“này đừng ăn nữa gói thứ 2 rồi đấy”, Tâm Lăng nhìn cô bạn thân của mình ăn mì gói mà phát hoảng, bạn cùng phòng của cô Diệp Nhi đáng người cân đối, cử chỉ nhất tay động chân đều là thực nữ nhà lành tuyệt đối không phải tiểu trư vì lý do gì lần nào cũng ăn nhiều đến vậy nhỉ!.. “cậu không biết mình ăn vậy còn là ít à”. Lần nào Diệp Nhi ăn mì gói hay com hộp khô khan trong căn tin y như rằng đang ăn bảo ngư vì cá, món ngon trên thiên đường mà cô cứ nghĩ mãi không hiểu được. “mì là bạn tốt của người người nhà nhà, đặc biệt là sinh viên chúng mình mà” nói xong cô xoay người cả khuôn mặt nhỏ bé, cái miệng chúm chím mở to như muốn cắm cả vào bát mì mà lùa như chết đói.

Lâm Diệp Nhi sinh viên năm 2 đại học H ngành tài chính. Theo như hiểu biết của mọi người về cô, cô là con gái một gia đình bình thường bố mẹ có một cửa hiệu nhỏ sống qua ngày, là công chúa nhỏ không có anh chị em. Dù nắng hay mưa, sóng thần có đến cô luôn cười và làm cho người cạnh bên phải vui vẻ theo cô. Thân hình thì khôi bình luận, chỉ là thua hoa hậu hoàn vũ một bậc, làn da trắng mịn như miếng đậu phụ tươi ngon, khuôn mặt lúc nào cũng ửng hồng, đôi mắt to tròn sâu thẳm như biết cười khiến ai cũng mê mẩn. Thoạt nhìn qua cô như nữ chính trong truyện ngôn tình ra vậy khiến bao trái tim loạn nhịp khi nhìn thấy nàng.

Tạ Tâm Lăng bạn cùng phòng Diệp Nhi sinh viên năm 2 ngành toán tin. Hai người đã sống cùng nhau 2 năm gian khổ ở đại học H này rồi. Luôn hoạn nạn có nhau chia sẻ với Diệp Nhi mọi chuyện kể cả chuyện yêu đương của cô.

Diệp Nhi là người “ở trên” chỉ cần ở với cô ấy bảo tố có tới cũng như gió mùa hè, chẳng có gì quan ngại với cô. Tính tình hoạt bát, sôi động thích là làm nên cô có rất nhiều thâm giao bằng hữu. Đáng yêu là thế nhưng chẳng ai ngờ cô lại có khả năng ẩn giấu bản thân đến vậy.

Một hôm sau khi thi giữ raki xong nhóm bạn trong lớp Diệp Nhi cùng Tâm Lăng đi ra hàng bánh rán gần trường xả tức vì làm bài không được. “Lăng này hôm nay mì ăn đi chị đây thôi”. Tâm Lăng ngẩn ngơ vì hôm nay chắc trời sắp sập vì ‘đại trư’ nhà cô không có tâm hồn ăn uống. “Mì không ăn thì tớ về à, tớ hơi mệt”. Tâm Lăng bưng tỉnh trong mớ suy nghĩ về thái độ không mấy bình thường của Diệp Nhi, rồi nhanh miệng nói to” ngumới không ăn á. Kêu cho mình 2 tú”. Diệp Nhi thờ ơ trả lời và gọi món cho cô. Tâm Lăng thầm nghĩ chắc tại không làm bài được nên Diệp Nhi mới vậy, cũng không suy nghĩ nhiều. Trong khi đó đám bạn gái ngồi tám chuyện rom rả về kì thi Diệp Nhi! cậu có biết hôm nay lớp tớ muốn đốt trường vì cái đề âm hôn đó không” bọn bạn học cùng lớp Diệp Nhi đang thao thao bất đề ăn bánh rán. Còn Diệp Nhi chỉ dăm dăm nhìn trời thờ ơ theo dòng thời sự rồi khó khăn đáp lại” ờ đúng rồi”. Sau khi chén no nê cả đám giải tán ai về chuồng ngựa, đang định đứng dậy về thì Diệp Nhi nói với Tâm Lăng nhẹ nhàng” Lăng này hôm nay mình có việc nhà, nên giờ ra bắt xe về nhà đây. Cậu về phòng một mình nhé”. Tâm Lăng tro đôi mắt đầy khó hiểu cùng chút tò mò về phía cô, làm cho cô nhận thấy chắc mình sắp bị lộ rồi nên vội vàng cười to hét lên vỗ vai Tâm Lăng” tớ về đi dự lễ đính hôn bà chị họ, thân với tớ lắm, bà ấy sắp lên xe bông nên tớ cần về gấp”. Nghe xong lời giải thích vội vàng của cô Tâm Lăng cũng không suy nghĩ nhiều hai người chia tay nhau. Tâm Lăng muốn đưa cô ra bên xe nhưng nghĩ lại chẳng lần nào Diệp Nhi cho cô đưa nên hai người chia tay nhau ở tiệm bánh rán đường ai nấy về. Khi đã thấy bóng dáng Tâm Lăng khuất lên xe buýt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tay Diệp Nhi vội vàng nắm chặt điện thoại ả đây số quen thuộc, rồi một mình buồn bã đi về phía ngược lại đôi chân cô nặng nề hơn mọi ngày, không nhảy nhót hay vừa đi vừa hát nữa mà Diệp Nhi hôm nay lại cúi đầu chậm rãi bước đi về phía băng ghế ven đường mà cô hay ngồi., rồi lặng lẽ ngồi xuống, ánh nhìn xa xăm chờ đợi gì đấy. ít phút sau một chiếc Porches màu đen xahoà dừng lại bên đường đèn xe nhấp nháy, một chàng trai đáng người chuẩn mẫu, đôi mắt đen láy nhưng mang chút yêu nghiệt xuống xe. Anh ta mặt áo sơ mi đen quần âu màu xám tro, mang giày da sáng bóng chói cả mắt người đối diện, nhìn về phía Diệp Nhi nở nụ cười mê hoặc càng thấy anh ta thêm yêu nghiệt với cách cười kia. “không ngờ em quay đầu nhanh thế”. Diệp Nhi cười lạnh, nét cười không giống thường ngày tươi sáng ấm áp mà lại là nụ cười rét chết người khác” thức thời mới là trang tuấn kiệt”. Lần đầu tiên trong đời anh thấy được nụ cười này của Diệp Nhi, nhất thời đưa tay vào túi quần lấy điện thoại ra ấn nút chụp lại khoảnh khắc thất thần của cô mà theo anh là còn khó hơn thấy được hơn không ngừng thời tiền sử. Nghe âm thanh chụp ảnh cô ngẩn đầu nhìn lên đôi mắt ửng đỏ cô chút đau buồn xen lẫn cảm

giác mắt bác thứ gì đó nhìn anh rồi đôi môi cô chậm rãi mở ra thỏ thẻ như không còn thở vậy” anh à, đưa em về đi. Em muốn yên tĩnh“.

Câu nói của cô như là gió đông rét buốt thổi vào người chàng trai kia khiến anh hơi hoảng loạn, thông thường chỉ cần anh chọc ghẹo tí là cô đã động thủ ra tay với anh, hôm nay cô chỉ nhẹ nhàng nói với anh như thế không có chuyện gì vậy.

Lên xe cô ngồi tựa người vào cửa sổ mắt nhắm lại im lặng không nói gì, hồi tưởng đến ngày tháng tốt đẹp của cô và một người mà cô luôn cho là người sẽ cùng cô viết hết những trang giấy trắng của cuộc đời tươi đẹp. Thì ra là cô tự đa tình cho là vậy. “ em muốn ăn gì trước khi về không. Đến nhà là không được ăn đâu đấy?”, anh chàng thâm nghĩ con bé ham ăn này có chuyện gì cũng không thể nào bỏ ăn vặt được liền buông lỏng dù đồ, nhưng anh đâu biết rằng giờ này cô chỉ nghĩ về người đó chẳng biết gì ngoài người đó. Nghe cô không trả lời anh vội vàng phanh xe gấp, tưởng cô ngất xỉu, quay qua thấy cô vẫn thờ phỉ phỉ, anh hét lên đầy bức dọc, tay xiết chặt vô lăng” em có thể không như vậy được không, ngoài anh ta ra còn có nhiều người thương em hơn anh ta nhiều đó!“ “ thương thì có nghĩa gì, chẳng ai bằng anh ấy đâu” cô gào lên bằng dũng khí còn lại trong người như đang xả hết bức tức của bản thân.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Anh chẳng hiểu được Thẩm Điền có gì tốt mà em cứ khăng khăng như vậy” chàng trai đuối lý mở miệng nhỏ nhẹ. “ người không biết yêu là gì như anh chẳng biết được đâu!” cô cũng không muốn tranh cãi với anh nên cũng nhỏ giọng theo. “ anh không biết yêu à, chắc cũng như người nào đó vì mù mịt không nhìn ra được thế nào là tình yêu” anh thâm nghĩ mà chẳng nói ra, lặng lẽ nhún ga tăng tốc hòa vào dòng xe trên đường về nhà Diệp Nhi.

Qua một giờ đồng hồ ngọt ngào trên xe cả hai không ai nói gì với nhau cuối cùng cũng đến nhà Diệp Nhi nhà cô theo như mọi người thấy thì đây không gọi là nhà mà đúng hơn phải gọi là pháo đài cao cấp thì đúng hơn. Cô thật ra là tiểu thư họ Lâm, gia đình nhiều đời đều là thương gia có tiếng trên thương trường nhưng vì bản tính không thích khoe khoang nên từ nhỏ cô luôn gạt người nói mình là con gia đình bình thường, chỉ có vài người bạn thân chơi với cô từ bé mới biết gia thế gia đình cô, vì cô không thích người khác nhìn mình bằng ánh mắt cô là tiểu thư con nhà giàu hống hách cậy thế hiếp yếu. Nên cho che giấu mình” giả dạng’ thường dân mỗi khi đi ra ngoài .

Xe vừa chạy đến cổng thì đã có một người tầm bảy mươi tuổi ăn mặc đứng đắn xuất hiện cúi chào, đó là quản gia nhà cô, cô xem ông như ông nội của mình nên rất lễ phép với ông. “ cháu chào ông, ba mẹ cháu có nhà không ạ?”. Quản gia nhanh nhào trả lời cô xen lẫn chút vui mừng vì cô về nhà sớm hơn thường lệ” vâng, ông bà đang trong phòng khách thưa tiểu thư“. Cô mỉm cười gượng gạo nụ cười khó khăn lắm mới nở trên môi cô hôm nay, cô nhẹ nhàng lướt qua chàng trai rồi vào nhà. “ chào Đông Phong thiếu gia” ông quản gia cũng chào chàng trai đi cùng cô. Anh lịch sự mỉm cười rồi gật đầu theo Diệp Nhi vào nhà. Vừa vào tới nhà thì thấy ba mẹ cô cùng hai người khác đang trò chuyện rất vui vẻ. Thấy Diệp Nhi cùng Đông Phong vào nhà mọi người vui mừng gọi hai người ngồi xuống cùng nói chuyện, cô vừa nhìn thấy hai người khách kia đột ngột quay mặt đi nơi khác, hít một hơi thật sâu rồi cười khanh khách như thường ngày xong rồi bảo hơi mệt nên muốn lên phòng nghỉ. Mọi người thấy cũng bình thường nên tha cho cô lên gác. Đông Phong thấy vậy bảo có chuyện muốn nói cùng cô nên cũng xin phép đuổi theo lên lầu. Anh vừa mở cửa phòng ra đã thấy một cô gái ngồi bệt xuống đất khóc lạng không ra tiếng chỉ có nước mắt cứ mãi không ngừng tuông ra, anh lặng lẽ đến bên cô ôm cô vào lòng “khóc đi, khóc thôi hết những gì mà em cho là kỉ ức đẹp đó đi, rồi quên hết đi.“. cô như không còn biết gì ghi chặt anh vào lòng rồi vỡ òa nức nở, nước mắt ấm nóng của cô từng giọt từng giọt thấm ướt cả áo sơ mi của anh, nhưng anh vẫn im lặng nghe cô khóc, dùng lòng ngực mình làm khăn giấy cho cô thấm nước mắt của mình, dùng vòng tay của anh để che chở cho cô, dùng lời nói dịu êm an ủi cô. “ anh à, nếu ngày đó em tò tính thì sao hả anh?”, hai người vẫn ôm nhau cô vừa thúc thít vừa hỏi anh” có lẽ em sẽ vui và hạnh phúc như An An hôm nay, nhưng cũng sẽ có người sẽ khóc và đau khổ như em hôm nay” anh vừa vuốt tóc cô vừa chậm rãi nói. “ người đó là chị An An hả anh, nếu vậy thì em chọn không tò tính. Vì như vậy chị An An sẽ không phải như em , chị ấy yếu đuối lắm, nhu vậy thì rất tội nghiệp“. Đông Phong buông cô ra nhìn cô bằng ánh mắt triều mến miệng mấp mĩm như muốn nói gì rồi lại thôi, cô thật khờ khạo cái gì cũng nghĩ khác người, lúc cần thông minh thì lại ngốc đến ngây dại. Đông Phong nhìn cô một hồi lâu đuối lý rồi lau nước mắt cùng nước mũi tèm lem của cô rồi ân cần dẫn cô vào nhà vệ sinh rửa mặt cho cô, sau khi khóc xong dường như tâm lý của cô cũng bình thường trở lại. Nhưng cô nhận ra Đông Phong càng ít nói hơn, cô nhìn anh nhẹ nhàng lau mặt cho mình , vừa để anh lau cô lại hỏi” anh à, anh làm như đang đóng phim tình cảm ấy, tưởng như anh là người yêu của em không bằng. Em không sao rồi , em ổn rồi. Đời này chắc em không thể lấy chồng vì sống thiếu anh mất”, thấy anh lặng như tờ, máu chơi khăm cô nổi lên, áp mặt cô sát mặt anh như trong phim hay diễn rồi dùng đôi mắt to của mình nhìn anh, “ anh thấy em đẹp lắm à sao mà nhìn không chớp mắt thế, mắt em không” cô đang thao thao bất tuyệt đùa giỡn với anh thì bỗng nhiên anh áp sát mặt cô , ánh mắt nhìn cô rất khác ngày thường trong đôi mắt ấy bây giờ dường như không có bất cứ hình ảnh nào khác ngoài cô ra, đôi môi anh mấp mĩm rồi nhẹ nhàng mở ra” em khóc xong rồi nào ửng nước luôn rồi hả. Anh thấy còn vệt nước mũi dính trên mặt em, anh định lau cho em thôi con ngốc“. Cô nhìn anh chằm chằm khi nghe anh bảo mình ngốc như thế muốn xé anh ra làm tám mảnh vậy. Bỏ qua cho Đông Phong cô bước vội ra ngoài ngồi xuống sofa màu đỏ mà cô ưa thích nhìn ngắm lại khung ảnh treo trên tường có 4 người hai nam hai nữ đều là những người mà cô thân thiết và yêu thương. Một người thì không nhìn vào mấy ảnh mà lại nhìn cô trong khuôn mặt có vẻ bức tức gì đấy mà lại không cười tí nào, cô thì cười rất tươi dựa vào Thẩm Điền mà làm biểu tượng chiến thắng chữ V mà cô hay đưa ra mỗi lúc chụp ảnh, người còn lại là chị An An rất thực nữ chí lạng đứng kế bên nở một nụ cười nhẹ nhàng như con người của chị ấy vậy. Lúc đó chụp ảnh là lúc cô học lớp 11 năm đó ba người còn lại đều vừa tốt nghiệp đại học và hôm đó là ngày tốt nghiệp của ba người đó. Vì cả bốn gia đình đều là bạn thân của nhau từ rất lâu nên tình cảm của mọi thành viên cũng rất tốt xem nhau như người nhà, từ bé Minh Tuệ rất thích theo các anh chị học hỏi và làm nũng, một phần vì cho rằng mình tuổi nhỏ nhất nên hay mè neo như con nít với mọi người. Nhưng người thân và hiểu cô luôn luôn chạy đến làm đồng minh và che chở cho cô là Đông Phong cô luôn cho anh là anh trai tốt nhất trên đời này của cô, nên hầu như mọi chuyện trên núi dưới biển , chuyện tốt xấu gì cô cũng kể anh nghe và đương nhiên không thiếu chuyện cô đem lòng yêu Thẩm Điền. Đối với Diệp Nhi Thẩm Điền không giống với Đông Phong là vui chơi che chở, hay là nói chuyện làm đẹp của con gái như với chị An An mà với anh cô luôn mang tâm trạng ngưỡng mộ, yêu thích, cùng chút hồi hộp mỗi khi

anh ở cạnh cô. Cô vẫn nhớ lần đầu tiên khi cô biết cái gì gọi là rung động đầu đời mà trong phim truyền hình vẫn hay diễn, đó là lần đầu tiên cô cảm thấy tim đập nhanh đến vậy. Lần đó cô nhớ như in, khi đó cô là một cô bé con 12 tuổi đến trường đi học như những người bạn nhỏ khác, vì không thích khoe khoang gia thế nên cô năn nỉ nài ông bà Lâm mới cho Diệp Nhi đi học bằng xe đạp, nhưng vì còn nhỏ nên cô chạy xe vẫn còn chập chững chưa vững vàng nên có một lần cô đang băng qua đường thì có một chiếc xe hơi từ trong đường hẻm lao ra mà lại không nhấn còi nên cô không biết có xe nên cứ chạy vụt qua kết quả còn 1 phút nữa là cô được lên nóc xe hơi ngồi hóng gió rồi, may thay lúc đó Thẩm Điền được tan học sớm chủ ý đến đón Diệp Nhi tan học nên tình cảnh bị thương đã không xảy ra. Trong lúc không để ý cô chỉ nghe có tiếng hét lớn của một người nam “Diệp Nhi có xe kia cẩn thận!”, giọng nói thất thanh kia làm cô giật mình nhìn lại thì thấy chiếc xe kia cách cô tầm 5 mét, vì chưa bao giờ gặp tình huống nguy hiểm như vậy nên não cô không kịp xử lý chỉ biết nhắm mắt lại hét lên”aaaaa...aaaaaa“. con hẻm nhỏ ngoài vang lên tiếng xe thắng gấp, giọng nói yếu ớt của ai đó có vẻ gấp gáp” cứu cứu cứuDiệp Nhi.....” và những hơi thở thoi thóp ngoài ra như mọi thứ như chìm vào không gian tĩnh lặng của một buổi chiều như bao ngày, những tia nắng ấm dịu đổ bóng xuống con hẻm nhuộm lên cả thân hình cô bé đang nằm bất tỉnh trên mặt đường. Sau đó nghe mọi người nói lại là lúc đó cô hét lên làm tài xế xe hơi giật mình nên thắng xe kịp lúc, cô chỉ vì quá hoảng sợ nên bất tỉnh còn Thẩm Điền thì đỡ cô nên bị xây xước ngoài da. Không có gì nghiêm trọng. Tai nạn ấy khiến Diệp Nhi luôn thấy anh Thẩm Điền của cô như anh hùng cứu “người đẹp” như trong truyện cổ tích hay viết vậy từ đó cô luôn theo anh như hình với bóng và dường như từ ngày đó đối với cô anh luôn có một vị trí quan trọng đặc biệt trong tim mà không thể nào hình dung được mãi đến năm Diệp Nhi học lớp 7, trong một tiết học sinh học cô được nghe giảng về một bài học mới mẻ, về một loại tình cảm giữa nam và nữ và cô giáo của cô gọi đó là “tình yêu“. sau một tuần xem xét tỉ mỉ những gì trong sách viết về những cảm nhận biểu hiện của những người yêu nhau cô đã chắc chắn tình cảm giữa mình và Thẩm Điền là “yêu“. Từ khoảng thời gian đó Diệp Nhi thường xuyên ăn mặc xinh đẹp hơn ngày thường mỗi khi có việc gặp Thẩm Điền, luôn tỏ ra thực nữ hiền dịu trước mặt anh, còn đối với Thẩm Điền đơn thuần là tình cảm anh em, xem cô như một cô em gái nhỏ cần bảo vệ nên không quan tâm đến biểu hiện khác thường của cô bé ấy. Nhưng đâu ai biết được có một người khác luôn lặng thầm theo dõi nhất cử nhất động của Diệp Nhi và phát hiện ra về ngày đại mỗi lần Diệp Nhi nhìn Thẩm Điền rất lạ, còn hay nói bóng gió về tình yêu với Thẩm Điền mà ai cũng như Thẩm Điền xem như là cô đang tuổi lớn nên hay hỏi những vấn đề này để giải đáp thắc mắc của mình. Nhưng nếu chịu xem xét kĩ càng sẽ thấy những câu hỏi của cô đều hướng về một người mà hỏi không hề hỏi bất kì ai cả.

Cuối cùng Đông Phong cũng phát hiện ra và dò hỏi Diệp Nhi và cô bé cũng thú nhận cô đem lòng yêu thích Thẩm Điền từ lâu” em thích anh ấy sau khi em bị tai nạn xe đó, có lẽ anh sẽ bảo em ấu trĩ không biết suy nghĩ. Nếu lúc đó có thể em nguyện nhận nhưng đến bây giờ em đã khẳng định người em yêu là anh ấy” ngồi đối diện Đông Phong bây giờ không phải cô bé hay khóc lóc ảm i như ngày thường mà là một thiếu nữ đang bảo vệ cho tình yêu của mình, lúc nói về Thẩm Điền hai mắt cô sáng như sao trời có ý cười trong mắt, khuôn mặt ẩn hiện vẻ ngại ngùng khi nói chuyện tình yêu của mình với người khác.” Vậy em cứ định như vậy thích nó à? Hay là làm âm thầm theo nó làm cái bóng?“. Anh nói ra lời nói đầy vẻ châm chọc, khiêu khích khiến cho Diệp Nhi cảm thấy Đông Phong đang cười nhạo mình” em sẽ tỏ tình với anh ấy vào ngày anh ấy tốt nghiệp đại học vào năm sau” nghe đến đây bỗng dừng một tiếng xoảng, cái tách đang cầm trên tay Đông Phong rơi xuống đất tay còn lại thì rung rung khuôn mặt trắng bệch nhìn về phía đối diện rồi đứng lên đi lại gần cô. Diệp Nhi thấy anh bây giờ toát ra vẻ ảm đạm lạnh lẽo không hoạt bát như thường ngày” anh sao đây uống tách trà cầm cũng không xong, để em đi lấy tách khác cho anh” cô vừa đứng lên chuẩn bị rồi đi thì Đông Phong tóm lấy tay cô xiết chặt, hai mắt đỏ au như mạch máu bị vỡ” em đã suy nghĩ kĩ chưa đấy?” lời nói của anh lạnh như băng của anh thốt ra như muốn đóng băng cả căn phòng.

Lúc này người trước mặt Diệp Nhi dường như không phải là anh trai luôn yêu thương chiều chuộng cô như mọi ngày, nhưng vì cô không hề hoảng sợ vì thái độ lạ lùng của anh, cô điềm đạm mở miệng nói khẽ” em đã xác định rồi, chính là anh ấy, dường như anh ấy là định mệnh của em, anh không nhớ anh ấy đã cứu em à. Anh Thẩm Điền ảm áp, hoàn mỹ đúng là mẫu người em thích!”, “anh à, nếu anh thương em thì hãy ủng hộ em nhé, anh trai! “.

Hai tiếng “anh trai” bình thường vẫn quen tai, sao hôm nay Đông Phong nghe không hề êm tai mà lại chói tai đến vậy, anh hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ lại một câu” nếu vậy thì em đi bệnh viện khám não đi, anh không có ý kiến gì với chuyện này“.

Cô thờ người ra suy nghĩ quên mất là cả nhà đang chờ cô ở dưới lầu, “em lại tưởng tượng gì nữa đấy?“. Bỗng cô giật mình chợt nhớ ra cô lại đang hỏi tưởng chuyện về người đó” không chỉ cảm thấy em thật ngốc“. Đông Phong định nói gì đấy bỗng có tiếng gõ cửa vang lên” hai đứa nói chuyện xong chưa, xuống lầu bàn việc đám cưới anh chị nhanh lên“.

Cả hai bị cắt ngay câu chuyện còn đang nói dở nên hơi khó chịu, xuống lầu Diệp Nhi thì trưng cái mặt ngô ngè như ngày thường ra, còn người kia thì lại vác khuôn mặt chẳng phải việc của mình nên không tham gia ra. Cả nhà cũng không lấy làm lạ cứ tiếp tục nói chuyện rôm rả” em làm dâu phụ cho anh chị nhé Diệp Nhi thắng Đông Phong làm rể phụ rồi, chờ mình em nữa thôi đấy” Thẩm Điền vui vẻ đối đáp cùng cô, khuôn mặt anh đầy vẻ hạnh phúc chiếu rọi tỏa sáng cả căn phòng” vâng sao cũng được ạ!“.

Sau khi buổi nói chuyện kết thúc cũng đã sắp tới nên ai về nhà nấy. Buổi tối đau khi dùng cơm xong Diệp Nhi một mình rũ rượi lếch chán về phòng, vừa vào đến phòng thì âm thanh tin nhắn vang lên. Mở ra xem thì ra là “anh trai” nhắn rủ cô đi dạo đêm. Diệp Nhi vì còn buồn không muốn đi nên đã từ chối, nhưng không dừng ở đó biết khuyết điểm của cô là ăn nên anh bảo đã mua rất nhiều đồ ăn vặt mà cô thích, nghe xong quả nhiên cô nhảy cẫng ba bước đi chọn đồ rồi ra ngoài. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đến cổng đã thấy anh chờ ở đó trên tay còn cả túi to đồ ăn, nào là trà đào, bánh trắng, ô mai, khoai tây chiên giòn thơm trên tay, toàn những món cô thích ăn, mà chỉ khi ra ngoài cô mới được ăn vì mẹ cô cứ bảo đấy là những món không vệ sinh không dinh dưỡng, tuyệt nhiên không bao giờ vào được

cửa nhà.

Hai người đi đến công viên gần nhà Diệp Nhi để hóng mát và cho cô “xử” chỗ đồ ăn trong túi. Đêm khuya gió mát, trăng sáng tỏa cả bầu trời, ánh trăng như ẩn như hiện khuôn mặt suy tư của chàng trai ngồi bên cạnh, là một chàng trai thanh tú, tao nhã, mang khí chất đàn ông mà khiến ai cũng say đắm vậy mà lại thần thờ nhìn cô gái bé nhỏ vui vẻ mở túi ra, lấy từng món ăn ra khuôn mặt đầy hạnh phúc mà gặm nhấm, đối với người ngoài nhìn vào chỉ thấy đây là một cặp tình nhân rất hạnh phúc. Diệp Nhi cảm ly trà lên hút một ngụm lớn rồi ngoái đầu nhìn người bên cạnh sao này giờ chỉ lẳng lặng nhìn cô” anh sao đấy, mời em một bữa có cần tiếc vậy không?”, chàng trai vẫn nhìn cô như cũ nhưng bây giờ ánh mắt hơi khác lạ dường như muốn cố định cô một chỗ, sau đó đôi mắt ấy như biết thôi miên vậy làm Diệp Nhi nhìn mãi không buồn chớp mắt hai người cứ ngẩn ra nhìn nhau hồi lâu như quên cả trời đất. Trong con người đen kịt của anh dường như có sự thất vọng hòa lẫn chút bối rối, cộng thêm sự xen lẫn tình cảm ám áp lạ thường rất khó gọi tên cảm giác này là gì, rồi bỗng nhiên như có ánh sáng vụt qua trong ánh nhìn ấy rồi anh quay đầu về một hướng khác. Cô bừng tỉnh lại sau cơn mê hoặc kì lạ kia, cô rất thất vọng từ sáng đến giờ dường như cô cảm nhận tâm trạng anh chàng này còn nặng nề khó đoán hơn là giả chứng khoán này đang bị sao nữa.

Bỗng nhiên tiết trời tháng 8 vốn se se lạnh, lại đột ngột tăng nhiệt làm cả hai đều cảm thấy mặt nóng nóng, cảm giác lạ thường này cô cũng không biết là gì, nhưng trai đẹp bên cạnh còn nóng hơn cô, anh toát cảm mồ hôi anh dường như rất nóng, cả mặt anh cũng ửng đỏ lên rồi, cô vội rút từ trong túi áo ra một tờ khăn giấy đưa anh. “lau đi anh, sắp thành khi đất đỏ rồi kìa” nói xong cô càng nhìn anh càng thấy giống khi nên đã phá lên cười toét cả mồm. Đông Phong có chút ngượng ngập cầm tờ khăn giấy vô tình lướt nhẹ lên tay cô làm mặt anh càng đỏ hơn lúc này, hình như Diệp Nhi cũng dần hiểu ra vấn đề là anh đang ngượng nên cô vội thu tay về. Đột nhiên cảm giác ướt ướt lạnh lạnh chạm tay cô, nhìn xuống thì anh đang nắm chặt tay cô. Anh đỏ rất nhiều mồ hôi có vẻ tay anh run run, lần đầu trong đời cô thấy anh mất tự tin như vậy trước mặt cô, không suy nghĩ nhiều cô vội rút tay về nhưng tay cứ bị anh giữ mãi không buông. “anh bỏ ra đi, ướt cả tay em luôn rồi nè” vì tay cũng bị mồ hôi của anh làm ướt, có chút dính dính khó chịu nên cô hơi cáu, không thấy anh phản ứng cô đưa tay còn lại lên định hươu hươu trước mặt anh coi anh có phản ứng không, đưa lên ước chừng tới gần mặt anh thì đột nhiên một bàn tay khác của anh cũng nhanh chóng bắt lấy tay cô rồi, bàn tay ấy cầm tay cô dần dần hạ xuống, nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô lên ngực trái của anh. Giây phút này Diệp Nhi lại bị thôi miên nên hóa đá lần nữa, hai mắt cô mở to, hơi thở dồn dập như lần cuối được thờ rồi đưa mắt nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, khuôn mặt anh lúc này rất nghiêm nghị không còn vẻ ngờ nghệch mỗi khi chơi đùa và ở cùng cô, đôi môi mím chặt bỗng dưng chậm rãi hé mở, giọng nói trầm ấm mang chút run rẩy của anh cất lên” em có cảm nhận được tim anh vì ở bên em đã không còn đập mà trở thành chạy rộn lên không? nó vì em mà đau mỗi khi em khóc, nó cũng vì em mà rộn ràng hơn khi thấy em cười, nó cũng đã như chết đi khi nghe em yêu người khác. Hôm nay nó sắp không chịu nổi nữa rồi, nó muốn sống lại. Anh có thể cứu những trái tim bệnh tật khác sống lại nhưng bản thân anh không thể cứu tim mình. Chỉ có em mới có thể cứu nó hoặc là giết chết nó.” có vẻ như đại não Diệp Nhi nghĩ lễ thì phải sao bây giờ bất cứ thứ gì anh nói cô đều không hiểu dù chỉ một chữ, đột nhiên giọng nói trầm ấm kia lại vang lên” nếu bây giờ em cứu nó thì anh sẽ rất hạnh phúc, không cứu nó thì cũng đành để nó ra đi vậy nhưng nó nói với anh, cả đời anh chỉ có một mình em mới làm nó sống được thôi. em không hề nhận ra tình cảm anh dành cho em sao?. anh đã từng nghĩ sẽ yêu một người khác khi em thích Thẩm Điền nhưng anh không làm được cứ gặp em là anh không thể khống chế phần tình cảm ấy cho em, nó cứ như vậy lớn dần theo em. đến hôm nay anh thấy em lại khóc khi Thẩm Điền lấy An An làm anh càng đau khổ dần vật hơn nữa. Anh không mong em sẽ chấp nhận anh nhưng anh chỉ muốn sống thật với bản thân mình một chút. Muốn nói cho em nghe tình cảm của anh dành cho em.”

Đêm càng khuya thì Diệp Nhi càng khó ngủ cô đã nằm 2 giờ rồi mà mắt cô cứ mở to nhìn bóng đèn trên Lâm nhà rồi lại nhìn tấm ảnh treo tường, cô đang ngẫm nghĩ về những gì Đông Phong nói hôm nay những khoảng thời gian hai người ở bên nhau, những gì anh làm cho cô, những lúc cô làm nũng trêu ghẹo anh, anh lúc anh nhẹ nhàng dỗ dành khi cô trơ lì, rồi lại hiện lên ngày tháng anh vì cô mà chịu phạt khi cô trốn học, ăn vặt, đi bụi. dường như trong cuộc đời cô người tên Đông Phong đã cùng cô trải qua gần hết, cô cảm thấy anh như một thứ gì đó không thể thiếu trong cuộc sống của mình như Thẩm Điền nhưng có một vị trí khác anh.

Dần dần đôi mắt cô cũng khép lại vừa mơ màng cô lại nghe giọng nói trầm ấm kia vang lên bên tai đầu cô dần rơi vào trạng thái ngủ mê, trong mơ cô lại thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Đông Phong lúc này “sau đám cưới của Thẩm Điền anh sẽ đi xa một thời gian có lẽ đó là cách tốt cho trái tim anh chết chậm lại hơn một chút. hôm nay anh chỉ muốn nói 3 từ mà anh đã rất muốn nói với em. giờ anh đã nói ra rồi cũng đã thỏa nguyện. Anh đi cũng không hối hận nữa”. Sau câu nói ấy anh đưa cô về nhà, cô thì cứ bước đi trong trạng thái chưa hết bị thôi miên thần kinh tê liệt không biết gì, cứ để mặt anh nắm lấy tay cô dẫn về rồi anh cũng lẳng lẽ ra về.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà xác suất xảy ra chỉ 0.01% nhưng vẫn có thể diễn ra và chuyện người anh trai của cô, yêu cô là một trong những việc đó.

ng vàng nê7r=@ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Buổi sáng tĩnh lặng trong khuôn viên Lâm gia lại tràn ngập ánh nắng nhẹ nhàng của buổi ban mai trong lành sương sớm mọi vật như đều tươi mới đón chào bình minh, khoảng lâu lại chen vào vài tiếng chim chích chòe của ông Lâm hót lãnh lót vang trời dưới nhà, nhưng hôm nay lại có một ai đó không vui vẻ như mọi người. Có lẽ hôm qua Diệp Nhi ngủ khá trễ nên hôm nay không dậy sớm như mọi khi. Mẹ cô lên phòng đánh thức cô gái, mở cửa ra đã thấy cô hai mắt to tròn nhìn Lâm nhà. Bà nhẹ nhàng tiến lại gần không khỏi hoảng hốt khi thấy một con gấu trúc với đôi mắt thâm quầng đen thui đặc trưng đang nằm trên giường. “con sau thế, con không ngủ được à. Hay Đông Phong lại chọc tức con”. gấu con nghe tới cái tên kia liền bật dậy nhìn mẹ gấu của nó với vẻ ngờ nghệch “mẹ ơi, mẹ thấy Đông Phong đối với con như thế nào”. Gấu mẹ hơi bất ngờ với câu hỏi này của gấu con” thì rất tốt chứ sao, chẳng phải

lúc nào con cũng nói, nó là anh trai tốt nhất à”.

Cô gấu này vẫn cứ nhìn mẹ rồi lại hỏi” ngoài tình cảm anh em ra mẹ còn thấy gì không mẹ?”. Một câu hỏi đầy nghi vấn của Diệp Nhì làm cho cả buổi sáng mẹ cô vẫn cười suốt không thôi.

Xuống lầu mẹ cô cùng chồng ăn sáng nhưng không có Diệp Nhì, cô bảo muốn ngủ nên không ăn.” Anh này, con hỏi em có thấy Đông Phong có tình cảm gì với nó khác anh em không, em bảo thì thằng bé dường như thích Diệp Nhì, vậy mà lúc đó con bé mặt trắng ra. Nhìn sợ lắm”. Ông Lâm cũng không nói gì vẫn tiếp tục cầm lát bánh mì lên động tác không nhanh không chậm xé ra rồi nhai “ chắc là thằng bé đã tổng kết lại lỗi với Diệp Nhì nhà mình rồi” hai vợ chồng nhìn nhau rồi cười vui vẻ tiếp tục ăn sáng. Vì ông bà Lâm đều là người kinh doanh nhưng rất hóm hỉnh luôn nói chuyện vui nhộn, “lỗi” “ở đây ngụ ý là tỏ tình.

Tầm trưa Diệp Nhì vẫn đang bổ sung giấc ngủ thiếu thốn của hôm qua thì chuông điện thoại vang lên, “Diệp Nhì à! Em rảnh không ra thử áo cưới với anh chị được không em?”. hai mắt cô dần dần mở ra, nhìn đồng hồ đã 2 giờ chiều nên cô quyết định đi. Sau khi cúp máy theo thói quen cô định mở điện thoại ra xem Facebook hay Instagram ra xem có gì mới không. vừa mở ra đã thấy anh Thẩm Điền và chị An An sửa profile lại là đã kết hôn với nhau, cô thờ dãi thường thướt rồi bỏ điện thoại xuống đi vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Cô cũng tự cảm thấy mình rất lạ sao chỉ buồn một chút rồi hết vậy nhỉ, thường trong phim truyền hình thấy nữ chính buồn sống đi chết lại còn mình chỉ như bị điểm kém là hết. Chẳng cảm nhận gì sâu sắc.

Sau đó cô xuống nhà ăn trưa, rồi lấy chiếc siêu xe của đẹp mình “xe đạp điện” chạy đến cửa hàng áo cưới mà anh chị đã gửi địa chỉ cho cô. Đến nơi cô không khỏi há hốc mồm vì trước mặt cô là hai thiên thần gián Lâm chứ không phải người mà cô quen biết. Cô dâu mặc một chiếc áo cưới cúp ngực đuôi cá màu trắng, tôn lên dáng chuẩn như người mẫu, làn da trắng muốt có chút ửng hồng nhẹ đặc biệt là đôi má hồng hồng đáng yêu dù vẫn chưa trang điểm, trên váy còn đính rất nhiều đá quý và pha lê làm cho những tia nắng bên ngoài chiếu vào những viên đá ấy sau khi phản quang khiến những viên đá kia sáng lấp lánh, không những vậy thứ ánh sáng đó còn như những ánh đèn chiếu khắp người cô dâu như càng soi rọi vào hết thấy những nét đẹp của chị. Người xưa có câu trai tài gái sắc quả không sai, giờ phút này Diệp Nhì thấy dường như anh chị sinh ra là để cho nhau không sai vào đâu được, chủ rề thì diện một bộ vest màu đen dường như được cắt may riêng nên rất vừa người, anh khoác áo khoác ngoài màu đen viền áo màu trắng càng làm tôn lên vẻ đàn ông của anh, khuy măng sét màu vàng đồng óng ánh, nếu nhìn không lầm là hai chữ cái viết tắt của anh và chị được lồng vào nhau. Bên trong anh mặc áo sơ mi trắng phẳng phiu cổ áo là cả vạt màu đen bản nhỏ thịnh hành và không thể thiếu kẹp cả vạt vàng đồng tương tự hai chiếc khuy măng sét và đôi giày da nâu được đánh xi sáng chói kiểu cổ điển mà anh thích nhất. Mỗi nhìn hai người đến gần ra Diệp Nhì quên cả hô hấp” trời ơi, anh chị đẹp như diễn viên ấy”. Nghe tiếng cô gái nhỏ cả hai quay đầu thì thấy cô đang đi đến gần. “em cũng vào thử váy đi, chị An An đặt may theo kích thước của em đó”, cô không nhanh không chậm vào phòng thử váy dành cho dâu phụ, đó là kiểu váy xòe màu trắng ngà cúp ngực và dài đến gối.” Ôi trời nhìn em bây giờ chắc có người muốn làm chú rể ngay mất” Chị An An vui vẻ nói cười với cô, nhưng Diệp Nhì vẫn không hiểu ngờ nghệch hỏi chị” em còn nhỏ mà chị, mà chị bảo ai là à?”. An An chỉ cười tùm tùm không đáp lời cô, ngồi nhìn hai vợ chồng son thử váy cô cũng không cảm thấy khó chịu như cô nghĩ, chỉ làm có một chút gan tỵ, bỗng như nhớ ra điều gì đó Diệp Nhì cất tiếng hỏi” ủa anh Đông Phong không thử lễ phục hả anh chị?”, “à nó đến bây giờ, nghe nói đang còn làm dở mấy giấy tờ xuất cảnh”. Giấy tờ xuất cảnh chẳng phải là ra nước ngoài sao, cô ngồi thờ ra suy nghĩ. Chợt nhớ lại tình cảnh 6 năm trước Đông Phong cũng sắp ra nước ngoài du học vì anh đoạt được học bổng và mời qua Mỹ du học, nhưng cuối cùng ai cũng bất ngờ vì đến phút cuối anh lại quyết định ở lại mà không một lời giải thích chính đáng. Đang trong trạng thái lúng lờ chợt có thứ gì mát áp sát mặt cô, thì ra là một ly Matcha trà xanh mát lạnh.

Không cần hoài nghi người đến là Đông Phong” uống đi, có cần thêm mà ngồi thử ra vậy không”, cô đưa tay ra chộp lấy như mọi khi, trong lúc đó tay hai người chạm nhau cô nhớ đến tình cảnh tối qua nên vội rút tay lại, Đông Phong thấy Diệp Nhì có vẻ ngại nên ăn để xuống bàn cho cô rồi cũng bỏ đi thử lễ phục của mình. Diệp Nhì vẫn còn chút khó xử nên cũng chỉ ngồi im nhìn 3 người thử lễ phục, đang buồn chán ngồi xem tạp chí chờ đợi thì nghe trong phòng thử đồ nam có tiếng nói khẽ vang lọt qua khe cửa đến tay cô, giọng Thẩm Điền nhẹ nhàng hỏi” cậu quyết định rồi à. Tớ thấy như vậy thì rất tiếc cho cậu”, một lúc sau giọng nam quen thuộc vang lên” tớ đã nghĩ kĩ rồi, như vậy tốt hơn bây giờ”. Rồi có tiếng bước chân đi ra một chàng trai quen thuộc nhưng lại toát lên người đậm vẻ đàn ông, chỉ có thể miêu tả” đẹp như tranh”. Mắt Diệp Nhì chớp chớp nhìn chăm chăm vào Đông Phong như say thuốc, “chào ôi, có người sắp chảy nước giã rồi kìa Đông Phong ơi!” sau đó là tiếng cười nghiêng ngả của đôi vợ chồng trẻ kia, cô vội vàng thu lại vẻ si mê của mình, nhanh chóng đá lại” có người mù mới nhìn anh ấy mà chảy nước miếng ấy”. Cả đám cười rộ lên, tiếng cười đã lâu lắm rồi mới nghe lại từ khi hai người kia tuyên bố đám cưới đến giờ” chị biết em đâu mù, nên em chỉ nhìn say mê chứ đâu chảy nước miếng!” An An vừa cười vừa lên tiếng. Vì thẹn quá hóa dỗi cô bảo muốn đi về sớm.

Đương nhiên Đông Phong cũng vội thay y phục chạy theo cô bé hay dỗi hờn này, lúc đuổi kịp thì cả người cũng nhể nhể mồ hôi, có ai như anh không chứ lớn thế này mà còn phải chạy sau lưng một cô gái. Nghĩ tới đó anh vừa khéo va vào tấm lưng mảnh khảnh của ai đó khiến Diệp Nhì bở ngỡ về trước may thay anh nhanh lẹ đỡ lấy eo cô xoay một vòng mới tránh té xuống đất. Hai người trong tư thế tiếp cận tương đối gần nên anh ho khan một tiếng tay vội buông cô ra, còn Diệp Nhì thì mặt có chút ửng hồng, chắc vì ngượng.

Trên dòng người hối hả đưa nhau về nhà vào buổi chiều thì lại có hai con người chậm chạp lê bước về phía mặt trời lặn. ánh nắng buổi chiều không nhẹ nhàng ấm áp như ban sáng, nhưng cũng không quá oi bức gay gắt như buổi trưa song cái nắng lúc chiều tà lại kết hợp cả hai sắc thái của cả buổi sáng và buổi trưa làm cho một người đủ thấy ấm áp cả trái tim còn người kia thì nóng ran cả người. Cứ thế hai cái bóng, một cao cao gầy gầy của anh đồ xuống cái bóng đen mảnh mai bé nhỏ của cô. Trong khung cảnh hoàng hôn buông rơi trên hai thân hình ấy làm cho người ta xao xuyến lạ thường. Rồi cơn gió chiều chợt nổi lên mang theo tóc Diệp Nhì tung bay trong gió như cùng khiêu vũ, chợt thấy đầu mình nặng nề cô ngược nhìn thì thấy một bàn tay to cùng những ngón tay thon thả nhẹ nhàng vuốt tóc cô đến khi vào nếp. Bình thường chỉ cần hai người ở cạnh nhau không chí chốc thì cũng đầu đá, thật sự cái không khí này làm cho cả hai đều rất ngượng ngập khó chịu” em không cần khó xử với anh, cứ như bình thường là được hãy xem những gì anh nói tới qua như lời bộc bạch trên radio em thường nghe đi. Không nên e dè như vậy khi ở trước mặt anh. Hãy là Diệp Nhì hoạt bát vui vẻ vô ưu vô lo như trước đây”.

Diệp Nhì kéo ống tay áo của anh giật nhẹ” anh ơi, em có việc thắc mắc. Tại sao anh lại... lại... lại”. nhìn bộ dạng ấp úng của Diệp Nhì khiến con tim anh lại tăng nhịp chắc trên 130 lần/phút rồi anh thờ dãi “ lại như thế nào? Lại yêu em phải không?”. cô không ngăn mặt nhìn anh nhưng cái đầu bé của cô lại gật gù liên tục. Anh đưa tay ấn vào cằm của cô rồi nhẹ nhàng xoay mặt cô lên nhìn anh, lúc này trong đôi mắt trong veo đen láy kia dường như rất mắc cỡ” trên đời này mọi vật, mọi việc đều có thể lý giải, chứng minh rồi đưa ra kết luận, nhưng duy chỉ có tình yêu là đi thẳng đến kết luận mà không cần những thứ kia”. Đôi mắt to đen chớp liên tục nhìn anh rồi đưa ra một lời khẳng định chắc như bấp” vậy sao trong sách viết rất đầy đủ mọi nguyên nhân để dẫn

đến tình yêu mà?” cô cũng vì đọc được những thứ ấy nên mới biết yêu đó chứ bộ.

Anh chỉ chậm rãi nhìn cô rồi nở một nụ cười “những thứ sách viết là những gì người ta cảm nhận được rồi viết ra, đến ngày nào đó em sẽ tự mình chứng thực được những gì anh nói”. “thôi về nhà nào, tối anh còn đi trực nữa”, thế là cô cũng không suy nghĩ nhiều về nhà. Sau khi về nhà cô không còn thấy mắc cỡ như hôm anh tỏ tình, nhưng mỗi lần gặp anh cũng không còn tự nhiên thoải mái như trước. Rồi Diệp Nhi cũng phải về trường tiếp tục sự nghiệp cày cấy của cô. Nhưng cô lại rất ít gọi điện hay đi ăn với Đông Phong như trước. Dường như giữa hai người bây giờ là một bức rèm mà cô mãi không muốn vén lên, đành để cho nó che đi người đối diện, có lẽ như vậy sẽ bớt ngượng hơn bây giờ.

Cuối cùng cũng đến ngày cưới của anh Thẩm Điền và An An, hai người cười tươi như hoa suốt ngày cưới, còn đi theo bên cạnh 2 người là một đôi phù dâu phù rể cũng xúng xính không kém, người lớn dự đám cưới không khỏi xuýt xoa vì hai cặp đôi này. Phần vui vẻ nhất của buổi lễ chính là tung hoa cưới các cô gái ai cũng reo hò ầm ĩ vì muốn bắt được bó hoa của An An “cho tớ, tớ này...”, “bên này, đây nè...” nhưng Diệp Nhi thì lại thấy chuyện này rất nhàm chán nên cũng không tham gia vào đám đông mà lặng lẽ đứng một góc, Diệp Nhi cảm thấy rất kì lạ nếu như người khác yêu đến sống chết sẽ rất đau khổ khi thấy người mình yêu lấy người khác, còn cô chỉ làm ầm ĩ hóm đó rồi mọi cảm xúc ngược lại rất bình thường. Đang trong trạng thái lúng lờ suy nghĩ thì có vật gì bay tới trước mặt cô, theo phản xạ tự nhiên cô đưa tay ra bắt lấy vật bay không xác định kia, lúc bắt được thì không khỏi há hốc, vì đó là hoa cưới mà An An ném đi. Không ngờ cô lại bắt được dưới cái nhìn ngưỡng mộ ghen tức của không ít người. “Chúc mừng em nha, sắp được mặt lễ phục rồi” An An cười nói với cô. Còn ông bà Lâm thì nhìn nhau đầy thâm ý rồi cười hắc hắc, một góc nào đó của nhà thờ có một người đang quỳ gối trước thập giá của chúa thành tâm cầu nguyện, không biết anh cầu nguyện gì mà đến khi anh rời đi chỉ thấy những giọt nước mắt đọng lại trên bàn, chúa trời trên cao dõi theo bước chân của anh, cũng thấy dường như người cũng buồn vì lời cầu nguyện của anh.

Sau khi các nghi thức kết thúc đôi uyên ương kia cũng lên đường sang châu Âu đây lãng mạng để hưởng tuần trăng mật. Mọi người cùng nhau chụp ảnh lưu niệm rồi ai về nhà nấy. Liên tục một tuần sau Diệp Nhi cũng không liên lạc với đình Hiền, cô vẫn tiếp tục vui đùa vào đồng sách vở, thi thoảng cũng ra ngoài tụ tập với chúng bạn như cũ nhưng mỗi lần về nhà thì cô lại không vui như trước, chu trình hằng ngày cứ vậy lặp lại, cô thấy trống vắng, thấy thiếu một người bên cạnh mình, thấy không còn ai để chia sẻ như mọi khi. Cũng đến một ngày cô không chịu nổi sự cô đơn này nữa, bất giác cầm điện thoại lên định rủ đám bạn ra ngoài dạo phố xem phim cho thoải mái thì cô bỗng nghe tiếp nói trăm âm đã rất lâu mà cô không được nghe, khi định thần lại nhìn vào điện thoại thì không biết cô đã ấn đây số điện thoại của Đông Phong khi nào” alo, alo Diệp Nhi còn giữ máy không vậy?”, cô ảo não không thôi tại sao lại gọi cho anh ấy nhỉ, Diệp Nhi tự vấn lòng” em đây, xin lỗi đã làm phiền anh, em cúp máy nhé”, giọng nam bên kia có vẻ hơi thấp xuống như thất vọng không thôi” khoan đã, em rảnh không ngoài với anh một chút được không?”, Diệp Nhi bật vài giây rồi nhẹ nhàng đồng ý.

Trong quán cà phê bây giờ là buổi sớm nên cũng khá neo người, bài hát “I do” cất lên làm cho không khí bớt trầm lắng. Vì cuộc hẹn này mà Đông Phong đã cầm điện thoại lên rồi quăng xuống trên dưới cả trăm lần. Muốn hẹn cô ra ngoài, nhưng lại thấy cô vẫn giữ thái độ ngại ngùng khi đối diện anh, nên anh cũng không dám. Lại cái không khí ngẹt thở này vẫn bủa vây hai người từ lúc anh tỏ tình đến bây giờ. Diệp Nhi thì nhìn ra ngoài cửa sổ tay cầm cái muỗng cứ khoáy mãi vào ly Latte của mình, còn anh thì cứ nhìn cô chằm chằm muốn lên tiếng rồi lại lặng thinh.

“Diệp Nhi à! Em đừng như vậy có được không. cứ bình thường với anh, xem anh là anh... trai như trước kia có được không”,

“anh à! Em không thể nào xem như chưa có chuyện gì như vậy được. Mỗi ngày em rất muốn gặp anh, muốn chat với anh như xưa, nhưng em lại sợ cái tình huống như bây giờ. Rất ngượng. Hãy cho em thời gian thích ứng được không ạ”

“vậy thì em sẽ không còn thấy ngượng nữa đâu” anh nói rất nhỏ như thoảng.

“anh nói gì cơ?”

“à, không có gì. Bé ngốc vẫn vậy, nếu chút cảm xúc không thể làm chủ được thì sao em có thể làm người lớn được, người lớn phải trải qua rất nhiều việc để trưởng thành”

“em lớn rồi không còn ngốc, em sẽ cố gắng. Nhưng chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa được không anh?. Em thấy sao ấy, mỗi lần gặp em cứ thấy nóng nóng bức bức rất không thoải mái”

Anh vẫn nhìn cô như vậy rồi gật đầu đồng ý. Dường như chúa trời đã nghe được lời cầu nguyện của anh. Tiếp theo sau, hai người từ về ngượng ngùng dần ban đầu trở lại bình thường, ăn uống rồi cùng đi xem phim dạo phố. Anh còn mua rất nhiều sách và quần áo cho cô, bảo cô không nên ăn quá nhiều đồ ăn vặt bên đường, nói cô hãy tự chăm sóc bản thân mình.

Tối đó khi đưa cô về nhà Đông Phong cũng vào nhà cô chào hỏi ông bà Lâm kể đến anh cùng ông Lâm vào thư phòng nói chuyện rất lâu, hình như đến tận khuya mới về nhà. Rồi thư phòng anh nhẹ nhàng lên tầng trên lên mở cửa phòng Diệp Nhi đôi chân nhón lên sợ phát ra tiếng động rồi ngồi cạnh giường cô nhìn cô thật lâu. Không gian tĩnh mịch nhìn người con gái mình yêu say ngủ trước mắt mình thì còn gì đẹp hơn, ngồi thật lâu mãi nhìn cô, nghe tiếng đồng hồ báo 12 giờ anh tỉnh người thấy đã khuya nên anh cũng đứng dậy đắp chăn cho cô, cúi đầu thơm vào má hồng xinh xinh của Diệp Nhi một cái rồi ra khỏi phòng. Tay anh nắm chặt tay khóa cửa như không muốn buông nhưng rồi tay anh cũng buông lỏng, mắt dõi theo bóng lưng nhỏ bé trên giường hít 1 hơi thật dài rồi tay nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày hôm sau là ngày An An và Thẩm Điền đi du lịch quay về, Diệp Nhicó hứa đến đón hai người. Đợi mãi không thấy Đông Phong đến rước cô ra sân bay, nên cô tự mình ra sân bay mà không chờ anh nữa. Sau khi 3 người gặp nhau thì vui vẻ ra xe đang đợi ở bãi đỗ xe về nhà. Lên xe Diệp Nhichợt nhớ ra điều gì rồi bỗng vội la lên” cái anh Đông Phong này, biết anh chị về mà cũng không ra đón, đúng là vô tình mà!”. Hai vợ chồng son không khỏi bắt ngờ nhìn cô bé ngồi ở ghế lái phụ mà mở miệng nói” em nói gì đấy, hôm nay nó đi rồi . sao đón anh chị được. Em không ra tiễn nó à?”

Diệp Nhinhư hóa đá đầu cô cứng ngắc quay ra đằng sau miệng run run mở ra” anh chị bảo ai đi?” chuyện gì thế này ai nói gì đi, cô gần như đóng băng đầu óc cả rồi

“thì thằng Đông Phong, chắc cũng sắp bay rồi em nhỉ?” Thẩm Điền nhìn đồng hồ đeo tay rồi toan hỏi vợ.

“anh ấy đi rồi chắc sẽ buồn lắm chồng nhỉ!” An An dựa đầu vào vai chồng về một mồi.

“ anh ấy đi đâu ạ, mấy giờ ạ, , tại sao lại đi. Rồi...rồibayy..... bayy chuyến nào thế?” Diệp Nhi run run không thể nói trôi chảy, đầu cô bây giờ như chỉ có bóng hình cao gầy kia hiện lên mà thôi.

Thẩm Điền nói cho cô chuyến bay của Đông Phong và cửa bay. Đôi chân cô chạy loạn lên vấp ngã không biết bao nhiêu lần, cô không cảm thấy khi ngã chân không đau mà dường như tim cô hơi thất chặt lại. Miệng cứ lẩm bầm” Phong, anh Phong, Đông Phong”, nhớ lại hôm qua anh mua cho cô rất nhiều thứ, rồi lại nói toàn những câu kì lạ thì ra là anh sắp phải đi, giữa sân bay nghịt người, biết bao nhiêu người va vào cô bé , nhưng cô cứ cầm đầu mà chạy vào biển người kia để tìm kiếm bóng hình thân quen đó. Nhưng cuối cùng cô cũng đã không kịp , chuyến bay của anh đã cất cánh mất rồi.

Cô bé ngẩn ngơ, nước mắt không biết đâu mà chảy ra khi nghe nhân viên sân bay nói chuyến bay đã cất cánh lúc 30 phút trước rồi. Diệp Nhi như rơi xuống đáy vực thẳm, cô ngồi thừ ra đất, nước mắt cứ lã chã rơi trong vô thức, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, cũng không biết vì sao máu trong người cô như đông cứng lại và dường như nó không chịu chảy về tim, làm tim cô như thất lạc lại như bị ai đang cầm lên và bóp chặt mãi không buông. Dòng người trong sân bay vẫn cứ hối hả lên rồi lại xuống, có không ít cảnh chia xa khóc lóc tiễn người thân, chỉ có một con người mãi trên đất mắt hướng về bảng điện tử miệng cứ nhắm nhắm gì đó đến khi dòng người kia thưa dần.

Hai vợ chồng Thẩm Điền và An An khi đến nơi đã thấy cô bé ngày ngày hoạt bát, vui vẻ như chim sáo chưa bao giờ rơi nước mắt nhiều như hôm nay,nhưng nay lại khóc như mưa trút nước. Hai đầu gối không biết vì sao lại bầm tím cả lên. Cả người mềm nhũn ra không có tí sức lực gì. thấy vậy An An ôm cô bé vào trong lòng tay xoa xoa lưng vỗ về”em... ổn chứ!”. cô chỉ biết khóc , giờ phút này Diệp Nhi không thiết nghĩ về bất cứ thứ gì nữa ngoài người 'anh trai' của cô. Vì sao anh lại ra đi đột ngột như vậy, tại sao không nói cho cô biết, tại sao và rất nhiều câu tại sao vang lên bên tai Diệp Nhi

Ở nơi xa xôi nào đó cũng có một người ngật ngời mắt nhìn ra cửa sổ trên máy bay, cũng không thần thờ mà anh chỉ suy tư ngẫm nghĩ về một người con gái. Là người mà anh thâm thương, người mà anh che chở từ khi cô còn bé đến nay cô đã trở thành một thiếu nữ đang tuổi yêu, tuổi xuân. Đã bao năm trôi qua , tình cảm dành riêng cho cô không vui đi theo năm tháng mà lại lớn dần, dù biết đó chỉ là tự mình đa tình sẽ mãi không có hồi đáp. nhưng nó vẫn cố chấp, kiên trì vì cô mà bao năm qua anh đã chối từ bao nhiêu cô gái, xinh đẹp có, môn đăng hộ đối cũng có,học thức cao cũng có nhưng không ai có thể trở thành nữ chủ nhân con tim anh được ngoài Diệp Nhi Vì chỉ duy nhất là cô tìm anh mới chạy như hươu như vượn, cũng chỉ cô mới làm anh cười tươi vui vẻ, cũng chỉ có cô mới làm anh nhớ nhưng từ khi thức đến khi chìm vào trạng thái vô thức trong giấc ngủ, cũng không ai ngoài cô làm anh thờ thần ngồi cười như ngốc khi nhớ đến cô. Thực sự ngay cả anh cũng không biết mình bắt đầu yêu cô từ khi nào và như thế nào, anh chỉ nhớ từ rất lâu trong tâm anh, cảm giác muốn che chở, bảo vệ làm cô hạnh phúc rất mạnh liệt, đặc biệt là sao vụ tai nạn xe ấy. Anh ý thức được chỉ còn trong giây phút nữa thôi thì chưa đã đem cô xa rồi anh mãi mãi. Tuy là tình yêu không được đền đáp nhưng cũng không vì vậy mà anh ghét bỏ cô, đối với anh yêu không phải là sự chiếm hữu hay phải nhất định phải có được người con gái mình yêu mới là yêu, với Đông Phong tình yêu của anh dành cho Diệp Nhi rất thuần khiết trong sáng chỉ cần âm thầm bên cô những khi cô cần, chỉ cần cái liếc nhìn, hay chỉ một nụ cười mỉm với anh đã làm cho anh cảm thấy hạnh phúc rồi.

Về phần Diệp Nhi, cô không thể nào giấu cảm xúc của mình cứ mang theo sự bất ngờ cùng chút tiếc nuối xe lên cùng An An và Thẩm điền về nhà. Chiếc xe cứ chạy băng băng trên đường như những chiếc xe khác, nhưng trong xe lại là không khí bi thương, lạnh lẽo đến chết người” Thằng Đông Phong không nói cho em biết chuyện nó đi cho em biết à?”

Cầm khăn tay lau đi nước mắt cô lắc lắc cái đầu bé xúu “ lạ thật nhỉ, chẳng phải nó thương em nhất sau, anh tưởng nó đã nói em biết rồi. Nó đi châu phi làm bác sĩ tình nguyện bên đó, nghe nói bên đó đang rất khó khăn thiếu bác sĩ, nên nó đang kí đi để giúp đỡ”.

“ ừm. hazzz dịch bên đó nặng lắm, anh có khuyên rồi nhưng nó không nghe, quyết đi . anh cũng không biết khi nào thì về nữa”

Nếu lỡ anh bị bệnh nặng thì sau, anh sẽ bỏ cô em gái này sao. Tại sao anh đi mà lại không cho cô biết. Hay anh ghét bỏ cô vì cô không đáp đền tình cảm của anh mà bỏ rơi cô một mình. Mang theo tâm trạng bức rức khó hiểu, cùng kì lạ và sự hụt hẫng khó tả Diệp Nhi về trường rồi cũng quên luôn chuyện mình bị thất tình, mỗi tình đầu tiên người ta nói nó rất khó quên sẽ nhớ mãi vậy cô mà chỉ nhớ về người anh đi không từ mà biệt của mình chẳng đời nào gì cuộc tình kia. Ngày ngày cô cũng đến lớp học hành như bao người nhưng một Diệp Nhi hoạt bát vui vẻ thích cười đi đâu rồi, dường như cả Tâm Lãng cũng không hiểu. Diệp Nhi chỉ cười lạnh rồi bảo rằng” tớ đang phải chịu quả báo đó“. Đêm tối tình tịch mịch ngày cuối năm, lạnh lẽo cô đơn cùng buồn bã, Diệp Nhi ngồi trước bàn học trong kí ức xá nhìn bạn cùng phòng ngủ say, cô cầm điện thoại chờ tin nhắn báo bình an của Đình Hiến, đã một tuần trôi qua rồi mà vẫn không thấy bất cứ tin nhắn nào. Hỏi An An thì chị bảo bệnh viện nói đã đến nơi lâu rồi , nhưng cũng không biết vì sao lại không gửi tin báo bình an về.

Thất vọng thường thọt Diệp Nhi mở g-mail của mình lên để soạn mail gửi cho thầy báo cáo vừa hoàn thành thì có một mail mới xuống hiện, là địa chỉ mail rất quen mắt. Tay cô di chuyển chuột đến ô hộp thư mới, sau vài lần nhấp chuột mail đã được mở. Mắt Diệp Nhi sáng lên trong đêm rồi lại càng lấp lánh trong đêm vì những giọt nước cứ thi nhau rơi khi sau khi đọc xong mail

“Diệp Nhi à! Anh xin lỗi vì anh hèn nhát, nên không nói cho em biết chuyện anh đi. Anh không có cam đảm để nói, anh sợ nếu nói ra thì anh không đành lòng đi được, mà sẽ ở lại thì anh cũng không đủ cam đảm để.....nhìn em như mọi ngày. anh không thể không chế con tim mình được, nên anh xin chọn ra đi. Anh nghĩ chuyện anh đi là tốt cho cả hai ta, anh đi rồi em sẽ dần quên đi được những chuyện anh đã nói khi đó, khi không còn anh thì em cũng sẽ tìm được người tốt, hợp em hơn anh. Có lẽ cuộc đời không êm đềm như anh từng kể cho em nghe, nhưng em hãy vững tin mà bước tiếp vì bên cạnh em có rất nhiều người yêu thương và che chở cho em. Bên này anh cũng sẽ tìm cách làm giảm đi phần tình cảm của anh dành cho em. mong em hãy sống hạnh phúc và vui vẻ. Chào em Diệp Nhi” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trong khuôn viên đại học H đêm nay mọi sinh viên đều say giấc nồng của mình trong chăn ấm, duy chỉ có một người tuy cũng vui mình vào chăn thậm chí còn mặc cả áo len rất dày nhưng sao cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, cái lạnh hình như không phải do khí trời cuối năm xăm nhập vào cơ thể, mà nó từ trong người Diệp Nhi phát ra, nơi đem lại sự sống cho con người cô đã bị đóng băng, trái tim cô giờ đây có một luồng băng mỏng nhẹ nhàng bao lấy trái tim nhỏ bé của cô .

Vốn là Một cô gái hoạt bát vui vẻ , bất kể chuyện gì cũng vui vẻ giải quyết giờ chỉ còn là một thiếu nữ tuổi xuân thì, nhưng sức xuân trong cô đã không nhiệt huyết như xưa. Ngày ngày cô vẫn lặng lẽ đến trường cuối tuần lại về nhà ăn cơm trò chuyện cùng ba mẹ như bình thường nhưng đêm về thì Diệp Nhi lại thường chọn một góc nhỏ yên tĩnh. cứ thế mà chấp nhận lãng quên cả thanh xuân của mình. khi rảnh lại lấy mấy quyển sách anh mua cho cô ra đọc, hôm nay vô tình Diệp Nhi vào thư phòng lấy ra một quyển sách mà cô chưa bao đọc từ khi anh mua cho mình, thấy trong quyển sách có kẹp một mẫu giấy nhỏ cô tò mò mở ra xem thì.

“Trường tương tư hề, trường tương tư,

Trường tương tư hề, vô tận cực.

Tào tri như thử quái nhân tâm,

Hồi bất đương sơ mặc tương thức.”

(Dịch:

Tương tư dài đến vô cùng

Nhớ mong vô hạn nào nùng vô biên

Lòng người sớm hiểu tác riêng

Thà rằng chẳng biết, chẳng quen từ đầu)

Thì ra bao lâu này anh thầm yêu cô thế nhưng anh không nói ra, anh chỉ lặng thầm nhìn cô đem lòng yêu mến người khác, nét chữ đứt khoát có chút thương cảm trong từng câu chữ . giá như cô có thể quay lại ngày trước thì nhất định cô sẽ đọc sách chăm chỉ và nhất định sẽ biết được tâm ý của anh. nhưng nguyện ước đi rất xa với thực tại. Lấy máy tính ra ngồi gõ chữ, thứ cô viết lên trên máy tính không phải báo cáo cho giảng viên, cũng không phải khung chat trong các trang mạng xã hội mà là cô đang viết mail, cô ngày nào cũng viết mail cho người”anh trai” của mình. Kể anh nghe chuyện cả một ngày dài của cô bắt đầu và kết thúc như thế nào, nói anh nghe ngày đầu cô đi thực tập bị ăn hiếp ra sao, còn nói luôn chuyện bạn nam lớp bên tỏ tình rồi bị cô từ chối nữa, rất rất nhiều chuyện kể hoài không hết. Nhưng những lá thư đi đến nơi nào đó mà theo mọi người nói là rất xa, nhưng không hề có một cánh thư nào hồi âm trở về cho cô. Tự nhủ lòng chắc nơi đó xa quá nên mail không đến được nhưng cô vẫn kiên trì viết. Có hôm đi cắm trại ở tận trên núi với trường, vì điều kiện không tốt vì vậy không có mạng điện tử, dù thế Diệp Nhi cũng không quên viết mail cho anh, cô một mình xuống núi đến một hàng net nhỏ bên chân núi gửi mail xong rồi một mình lên lại núi, nhưng lại bị ngã trượt chân phải nằm viện bó bột cả tháng trời. hằng đêm Diệp Nhi vẫn luôn mơ về những ngày tháng vui vẻ cùng anh, giấc mơ đẹp đến nỗi cô nguyện ước ngày xưa có thể quay trở lại mãi đừng trôi nhanh như bây giờ, chỉ có mình cô nơi này mong ngóng anh về.

Cứ thế trôi qua, một năm sau đó Đông Phong im bặt tin tức vì nghe nói bên ấy mạng internet không tốt lắm, sau khi anh ra khỏi vùng dịch đã đến những nước nghèo khác ở châu phi làm bác sĩ thiện nguyện chăm sóc bệnh nhân. Lâu lâu anh có gửi thư về nhà cho mọi người nhưng chỉ có mình Diệp Nhi thì không có bất cứ lá thư nào. Một năm này trôi qua cũng rất nhanh đối với Diệp Nhi cô nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cũng học hành chăm chỉ để hoàn thành việc học nhanh chóng tốt nghiệp, vì nhan sắc không tệ nên một năm này cũng có rất nhiều sinh viên nam viết thư, tặng hoa cho cô nhiều không đếm hết, nhưng lần nào cũng bị từ chối vì một lý do” xin lỗi tôi cảm ơn vì tình cảm của bạn, nhưng tôi đang chờ một người”. Đăng bởi: admin

Chương 8

Luồng gió lạnh se se chiều hè thổi lên bờ mang theo chút dịu dàng xoa nắn trái tim Diệp Nhi đang đơn côi. Cảm chiếc di động trên tay mà cứ không dám ấn dây số kia, vòng tay siết chặt đến phát run, cô đã mua một chiếc sim điện thoại mới vì Diệp Nhi biết nếu thấy số của mình thì anh ấy sẽ không nhận điện. Cuối cùng cô quyết định nhấn số và gọi, cuộc gọi đã được thông sau vài tiếng tí tí khô khan vang lên là một dòng suối thanh mát ngọt lịm giọng nói của anh cũng như ngày nào

“Hello, I am Mr Phong”

“....”

“hey, can you talking?”

“em đây.....”

“.....”

“anh đừng ngắt máy, em chỉ muốn hỏi thăm anh thôi.”

“.....”

“....., anh có thể về nước gặp em một lần được không?”

Hãy về nước đi em nhất định sẽ nói cho anh biết em đã sống như thế nào những ngày không anh. Hãy về để em được nhìn anh một lần chạm vào bàn tay to lớn hay bao bọc lấy tay em, về đây để mỗi giây mỗi phút em không cần ngời thần thờ đoán xem anh đang làm gì ở đâu có khỏe không, hãy cho em một lần được nếm cái cảm giác mà anh gọi là “yêu”.

“Diệp Nhi à, em...chúng ta như thế này không tốt sao. Em không cảm thấy như thế thì em rất tự do thoải mái à?”

“không không hề tốt, em rất không tốt, em không khỏe chút nào.....”

“em sao thế, em bệnh à. Đến bệnh viện ngay để thằng Thẩm Điền khám ngay đi. Không thể để bệnh nặng”

“anh quan tâm em à?”

“tức nhiên anh quan tâm em rồi, mau đi bệnh viện đi”

“anh nói dối, anh quan tâm em tại sao hai năm qua anh không hề viết mail cho em, anh cũng không hề gửi thư cho em. anh nói vậy là quan tâm em à”

Diệp Nhi hét lên thật lớn, hét lên cho anh biết bao lâu nay cô chỉ trốn một góc cuộn mình ngồi khóc mà không cho ai biết.

“.....”

“anh sai rồi. không có anh em buồn lắm, em không có ai dạy em học, cũng không có ai cùng em đọc sách, cũng không có ai làm em vui,. Càng không có ai làm tim em....khỏe”

Anh có hiểu không con tim em không nghe em nữa rồi, nó cũng chạy loạn chạy theo anh đi châu phi mất rồi đó. Anh có thấu lòng em không

“.....”

“anhtự mà nghĩ đi. Em chờ anh trở về. Hãy quay về một lần vì em”

Cuộc gọi đến nơi xa xôi, nơi đó có một chàng trai vừa bước ra từ phòng phẫu thuật, anh vừa hoàn thành một cuộc ca hỗ trợ phẫu thuật kéo dài 5 tiếng. Mới đến phòng thay đồ mở tủ ra thì thấy điện thoại nhấp nháy reo, anh vội bắt máy. Khó khăn lắm anh mới kết thúc được cuộc gọi từ nơi xa ấy. Anh đứng thờ trong phòng tay cầm chặt điện thoại. Ngồi thụp xuống vò đầu bức tóc. Anh nên làm sao đây quay về lại đối mặt với cảm giác đó hay tiếp tục đau khổ vùi đầu ở đây. Càng xa lánh càng trốn tránh tim càng trống vắng. Anh phải đối mặt cùng em lần nữa hay là tiếp tục lảng tránh. Sau em lại xuất hiện, sao em không quên anh đi. Em có biết mỗi lần em mail cho anh thì tim anh như muốn nổ tung vì sung sướng, rồi đọc từng dòng từng câu em viết thì anh như bị các câu chữ kia quán lấy người bao bọc con tim suốt giá của anh, nó sửa ầm anh giữ sự cô đơn dần xéo vì xa em. Đôi lần anh cũng muốn trả lời em, đã viết cả đoạn rất dài nhưng mãi không thể click biểu tượng send vì anh sợ mình sẽ không kiềm chế mà quay về tìm em, cản trở em tìm hạnh phúc. Cái cảm giác yêu mà không được yêu đau khổ lắm em à, anh muốn ích kỷ mà quên đi cho tim thanh thản sao em cứ kéo anh về với nó thế. Hơn ba

tháng sau, Diệp Nhi đã làm việc ở VD một năm, dù làm việc cho tay ôn thần kia một năm, nhưng thái độ của hắn vẫn vậy, nhìn cô bằng ánh mắt điều hâu không hơn không kém. Còn cô cùng hoàng hậu kia cũng khá thân, thi thoảng cùng nhau dạo phố rồi uống trà chiều rất vui vẻ. Nhưng thời gian này sau cú điện thoại xa xôi đó, Diệp Nhi không hề gọi thêm lần nào nữa, vì cô biết anh không muốn cô làm thế. Vì cũng vì cô muốn cho bản thân mình một khoảng thời gian để chuẩn bị thật tốt để đón anh về. Thời gian qua là thứ vũ khí giết người thầm lặng, cứ một khắc trôi qua Diệp Nhi như sống trong bão tố, không ngày nào mà không dậy sóng, cứ thấp thỏm không yên chẳng biết khi nào anh mới quay lại

Trưa nay An An đi khám thai, sẵn tiện ghé ngang công ty Diệp Nhi cùng cô ăn trưa, bé cưng của An An nay đã được 8 tám, cái bụng tròn trịa căng to như quả bóng, đây là một bé gái rất đáng yêu, phát triển cũng nhanh hơn các bạn cùng trang lứa, nên nhanh chóng bé gái này được Diệp Nhi nhận làm con gái nuôi.

“Tuệ này, em có việc gì mà vui thế, nghe bác Lâm nói em lúc này rất hay cười, lại còn hay mua sắm chăm sóc sắc đẹp. Sao đang yêu à”

Đúng là cô lúc này đang tích cực ‘cuộc kháng chiến’ cải thiện nhan sắc nhưng không phải cô thích làm đẹp như những cô tiểu thư nhà giàu khác mà vì chờ ‘người thương’. Diệp Nhi muốn mình thật xinh đẹp trước mắt người ấy. Nghe An An nói khiến cô đỏ cả mặt vì e thẹn.

“mẹ em thật là. Em lớn rồi cũng muốn làm đẹp tí thôi mà. Mà chị có nghe tin gì củacủa anh Đông Phong không vậy?”

“ummm, ra là vậy, chị chỉ biết thông tin của anh ấy qua Thẩm Điền thôi. Mà lúc này anh ấy vừa lo việc ở bệnh viện vừa lo chăm sóc cưng này nên không thường xuyên liên lạc với tổ chức bên đó’

“haizzz. Ra là vậy thôi chúng ta nhanh gọi đồ ăn đi, chị phải ăn cho nhiều vào có sức khỏe sinh con gái nuôi của em cho trắng trẻo mập mập đấy”

Hai cô nàng rom rả nói chuyện phím hết về cưng rồi về chuyện mẹ chị em phụ nữ ôi trời, nói đến quên cả thời gian nghỉ trưa. Thế là chuyện đề trách nhiệm nghĩa vụ của ‘nô tỳ’ “lại được ‘hoàng thượng’ nhắc đến. không chỉ nhắc còn hạ thành chỉ trừ 5% lương tháng này của cô. Đúng là ôn thần mà, dù không có công lao cũng có khổ lao vậy tại lại không dơ cao đánh khẽ mà tha cho hạ thần chứ.

Thế nào đi nữa thì Diệp Nhi cũng chỉ biết nhẫn nhịn, cũng không bao lâu cô phải về làm cho Lâm gia rồi, coi như đây là kinh nghiệm quý báu mà chịu đựng. Đến khi nào thì mới thấy bình minh đây. Càng chờ càng nhớ, càng khó chịu, Diệp Nhi như chồi non chờ mưa xa để được đâm chồi nảy nở trở thành cây cao. Đến bao lâu thì mưa về, chồi non đang rất háo hức chờ được uống ngụm nước mát lạnh sau bao ngày khát cháy.

Tình cảm của Diệp Nhi chỉ biết được tình cảm thật mình dành cho Đông Phong sau khi anh ra đi đột ngột, nhưng cô chưa từng biết khoảng trời yêu mà anh dành cho cô còn lớn hơn cô gấp bội, vì sợ cô khó xử, sợ cô không tự nhiên khi thấy anh, càng sợ cô xa lánh mình nên anh đành chọn cách ra đi để được cô xem mình như một người anh trai thay vì một kẻ xa lạ. Đành phải buông hết tất cả, mím nụ cười sau bờ môi để ra đi. Anh yêu cô nhưng cô lại trót vô tình xem anh như là anh trai, có thứ đau khổ nào mà người mình yêu lại không chấp nhận tình cảm của mình. Lại muốn xa lánh tránh né mình. Trái chín đến khi ử ngọt sẽ có rượu ngon càng lâu thì mùi vị sẽ càng tuyệt hảo nếu ai đã từng nếm qua sẽ biết được hương vị khó quên ấy, nhưng thứ anh ủ bao lâu nay lại thành nước lã không hơn không kém. Đôi lúc anh cũng chấp nhận thứ nước trong suốt không màu không vị không có chút ngọt nào miễn sao anh được thưởng thức hương vị của mình là được, thế người nào đó lại tước đi nguồn sống duy nhất của anh, Thẩm Điền từng khuyên anh từ bỏ con người cần có chất dinh dưỡng cho cơ thể để duy trì sự sống, nhưng anh chấp nhận ăn chay không cần rượu ngon gì cả. Cuối cùng đúng là không thể nào cứ ảo tưởng được nữa nên anh đành một mình gặm nhấm nỗi đau mà rời xa ai kia. Xung quanh anh cũng không ít rượu ngon cao cấp dâng lên tận miệng mà anh lại chấp nhận uống nước lã ngàn ấy năm. Thế nên Thẩm Điền thường hay gheo anh “mày cứ đi tu đi không phải hay hơn à”

Thật ra tình cảm của anh dành cho Diệp Nhi thì cả thế giới không ai không biết vậy mà con thỏ nhỏ kia mãi không nhận ra tình cảm của anh. Có lần ông Lâm còn ngồi với ba mẹ Hà về việc chờ cô lớn rồi sẽ cử hành hôn lễ cho hai người, nhưng anh nói muốn để tự mình bày tỏ rồi chờ cô đồng ý thế nhưng mưu sự tại thiên hành sự tại nhân, có lòng nhưng người ta không thương thì cũng chẳng trách được. Cả người như Thẩm Điền và An An cũng thấy được sự ân cần cù dìu dành cho Diệp Nhi vượt qua giới hạn dành cho em gái. Vậy mà trở trêu người anh thương lại đem lòng yêu người bạn tốt của anh, mà anh lại cùng cô tâm sự chuyện cô yêu bạn tốt của mình đôi lần anh muốn nói cho cô bé gốc đó biết anh yêu cô rất nhiều nhưng vì tôn trọng tình cảm của cô dành cho Thẩm Điền anh ngốc ngếch theo cô làm chuyện gia tình yêu, còn kìm thêm tông đài lắng nghe mọi phiền muộn của cô khi không được Thẩm Điền đáp lại. thầm lặng hi sinh đến cuối cùng cũng có ngày chính tai nghe được cô nhớ mình, cô cần mình.

Có ai đã từng trải qua cái cảm giác từ địa ngục trở về dương gian như anh chưa, thấy cái chết trong gang tấc thật sự rất đáng sợ, ngày Diêm vương cho anh trở về cũng là ngày anh biết mình không thể mất đi cô bé gốc đó, nguyện vì cô mà che chở làm mọi việc tốt nhất cho cô. Lần mà cô bị tai nạn xe lần đó thật ra Thẩm Điền và Diệp Nhi bị thương ngoài da không đáng kể nhưng sự may mắn đó đổi lấy bằng cái tai phải của Đình Hiên, thật ra đây là việc mà không ai nhắc đến sợ Diệp Nhi đau lòng và tự trách nên mọi người nói dối là anh ra nước ngoài 2 tháng đi tham dự kì thi quốc tế. Hôm đó Đông Phong và Thẩm Điền đến trường đón cô bé tan trường. Nhưng lúc đến gần trường anh ngừng xe bảo Thẩm Điền đến trường trước còn anh thì ở lại mua bánh nướng cho heo tham ăn rồi sẽ đến sao. Nào ngờ Thẩm Điền trên đường đến trường thì gặp cô vừa định gọi cô thì có xe xuất hiện, Diệp Nhi hoảng sợ không biết cách xử lý hét toán lên nhắm cả mắt buông xe lăn tự do, Đông Phong nghe tiếng cô bỏ bánh nướng trên tay chạy hết tốc lực lao ra, vừa đến nơi xe của cô cách xe hơi tầm 5m thì anh bắt được eo cô rồi vội đẩy cô vào trong vỉa hè, còn anh chưa kịp tránh cả người bị hất lên cao rồi rơi xuống đất. Nhập viện thì bác sĩ bảo “vì bị chấn thương, dây chằng đã tổn thương rất nặng, nên tay phải mất đi tự chủ không thể khôi phục như ban đầu, nhưng nếu tập luyện vật lý trị liệu cũng có thể cử động nhưng không như ban đầu’. Nên anh đã phải mất 2 tháng trời để vết thương lành lại. và không thể để tay phải linh hoạt như ban đầu anh bắt đầu luyện viết bằng tay trái, tuy cực kì khó để viết thành thạo như tay phải nhưng anh cũng không từ bỏ, sau nhiều lần vấp bứt mất kiên nhẫn cuối cùng anh cũng có thể viết được mà còn đẹp hơn cả lúc viết bằng tay trái. Nhìn tình cảnh con trai như vậy Ba Hà mẹ Hà đau lòng không nguôi nhưng không thể làm gì hơn là cổ vũ con trai.

Buổi chiều đi bộ ra quán cà phê ngồi nhâm nhi một cốc matcha quen thuộc để giải tỏa nỗi mệt mỏi cả ngày cô chăm chú nhìn một đôi tình nhân bàn đối diện, hai người tay nắm tay miệng nói cười thật ngọt ngào, trong lòng Diệp Nhi có một sự chua chát nhẹ. Uống xong cô tản bộ trên con đường về nhà, tai thì cắm tay nghe bật lại những ca khúc mà mình yêu thích, miệng thì nhép theo giai điệu bài hát. Vì hôm nay là thứ 6 cuối tuần nên cô cũng rảnh rỗi, tiếp tục rong ruổi trên đường. Đăng bởi: admin

Chương 9

Vào vài cửa hàng mua mấy món ăn vặt cho mẹ và cô sau đó lại tiếp tục đi trong vô định đến tiệm bánh mà cô cùng anh trai hay ăn. Bước vào căn tiệm cả năm nay cô chưa vào , cũng cái mùi thoang thoang hương sữa tươi cùng bơ ngọt ngào, lại đâu đó ủa vào cánh mũi hương vị thơm phức của bánh mì vừa ra lò nóng hổi, dạo một vòng căn tiệm cô mua vài chiếc bánh ngọt rồi đến quầy tính tiền thì thấy một người đàn ông cao to , trên người mặc chiếc áo khoát màu đen tuyền trên tay đang cầm một chiếc bánh gato hình mèo máy đáng yêu cùng dòng chữ” chúc mừng sinh nhật Diệp Nhĩ“. Cô sững người , nhìn rõ thì người này là quản gia nhà cô còn bánh kem viết tên cô hôm nay là sinh nhật cô mà cô lại quên bèn mất. Nhớ lại lúc sáng mẹ cô bảo cô ở nhà thì ra là vì dịp này, sáng giờ cô đi làm trễ nên bỏ quên đi động ở nhà cũng không biết ngày giờ.

Bác quản gia qua ra thấy cô thì mừng rỡ” tiểu thư sao lại ở đây , chúc tiểu thư sinh nhật vui vẻ”

“hehe, con đi mua bánh , không ngờ hôm nay sinh nhật con, con quên luôn” cô cười hạnh phúc vì còn có người nhớ sinh nhật mình.

“Vậy ta về nhà nhé tiểu thư”

“bác về trước đi ạ , con ra đây một chút sẽ về nhà ngay mà” cô cầm góc áo bác quản gia lắc lắc làm trò.

“vâng vậy để mấy món đồ này tôi đem về trước cho tiểu thư nhé”

Cô đồng ý rồi tạm biệt ông , quay lưng đi về phía bờ sông nơi mà nam8 nào sinh nhật cô anh trai cũng cùng cô ra đây ăn bánh thổi nến rồi mới về nhà , vậy mà năm nay anh bỏ cô ở đây một mình không cùng cô vui mừng sinh nhật

Đứng chịu đựng cái se se của từng cơn gió sông thổi lên cô siết chặt vòng tay trước ngực, mắt hướng về phía bên kia bờ. Rồi đột nhiên Diệp Nhĩ hét lên” aaaaaa..... anh hãy về đây với em đi em nhớ anh lắm, đừng bỏ em lại mà ,hic hiccccc....”

“anh về đi ,những năm nay em sống không vui tí nào, anh nói khi anh đi sẽ tốt cho cả hai ta, em thấy không tốt một chút nào. Em khó chịu lắm , mỗi lần nhớ anh em lại khóc, tìm em lại thất thêm một chút, không có anh em buồn lắm, anh có biết cuộc sống của em đã bị anh chiếm trọn rồi không. “

Vừa la vừa khóc, cô ngồi co lại một nhúm, nấc lên từng tiếng “DiệpNhĩ”

Cô quay ngoắc đầu về phía sau. Hai mắt mờ to kinh hoàng, miệng cứ ư ư mà không ra tiếng, chân thì cứ bủn rủn đứng mãi không lên. Người kia bước đến bên cô ,ngồi chồm xuống cạnh cô,bốn mắt nhìn nhau “ em muốn anh về làm gì hửm?”

“oaaaa, huhu...anh anh anh” anh dang tay ra ôm chầm lấy cô hai thân hình hòa làm một không một khe hở anh vuốt vuốt tóc cô, còn Diệp Nhĩ tay run run chạm nhẹ vào lưng anh cứ như sợ chạm mạnh vào thì anh sẽ biến mất

Anh buông cô ra, đôi tay thon dài xinh đẹp kia chìa ra trước mặt Diệp Nhĩ những ngón tay từng ngón từng ngón một lau đi những giọt nước mắt trong suốt như pha lê của cô, miệng anh cũng mỉm cười lên tiếng”Diệp Nhĩ ngoan đừng khóc, đừng khóc.....“. anh nhẹ nhàng vỗ dành an ủi như trước đây anh từng làm cho cô mỗi khi cô khóc nức nở hay những khi buồn bực mà không có chỗ trút giận.Hoàng hôn hôm nay vẫn như mọi ngày, ánh nắng dần dần tắt đi, đổ bóng chiều tà xuống mọi sự nhưng hôm nay dù cho nắng có tắt đi thì trên trái đất này cũng có một chỗ đủ không cần thấp đèn hay nắng chiếu rọi vẫn phát sáng thứ ánh sáng ấm áp, hạnh phúc và rất đỗi dịu kỳ mà không có một thứ gì sánh bằng giây phút này.

Đồng Phong lấy mu bàn tay lau nước mắt cho cô , rồi dùng ngón trỏ và ngón cái bóp bóp cái mũi nhỏ nhỏ đỏ đỏ ướt nhẹp nước mũi của người nào đó” em vẫn chưa trả lời anh, em muốn anh về làm gì ?” giọng điệu anh bây giờ giống như đang tra hỏi cô vậy, nhưng Diệp Nhĩ không hề giận mà lại ôm chầm lấy lần nữa. Hai tay bắt giắc siết chặt thân hình rắn chắc cao to kia. Dường như cô đang sợ anh sẽ lại ra đi nếu như cô buông anh ra rồi một lần nữa bỏ cô lại nơi này một mình.

“emem... anh đừng đi nữa ở lại vì em được không ?” một câu hỏi đầy mong chờ trong lời nói, hòa lẫn mùi vị mát mát rất lớn. Diệp Nhĩ không dám buông tay để đối diện với anh, có lẽ cô có chút ngượng ngùng vì chính lời nói của mình, mặt khác cô cũng không biết làm thế nào để nhìn trực diện anh sau bao ngày mong nhớ.lặng nghe tim đập loạn nhịp chờ đợi anh trả lời trong vô vọng Diệp Nhĩ tức giận đẩy mạnh anh ra làm anh ngã luôn trên đất .

“anh đã làm thủ tục sẽ sang Mỹ định cư ở đó rồi tiếp tục làm bác sĩ ở một bệnh viện gần nơi anh ở” anh nằm trên đất tay trái đưa lên che luôn cả trán mình, thờ dài thườn thượt.

“em... nếu em nhất quyết muốn anh ở lại thì sao.”

“anh xin lỗi , nhưng em đừng ích kỉ như vậy được không, anh còn ở đây là một sự giây vò với anh đó” anh bất mãn ngồi dậy ôm chầm lấy vai cô bắt cô nhìn thẳng vào sự thật.

“em ích kỉ đó , em muốn giữ anh cho riêng em, cho em thôi, ngoài em ra thì không ai có thể. Vì em yêu anh” cô hét lên thật to, to hết mức có thể của bản thân, như muốn trút hết những oán than bao ngày mà cô chôn giấu

“em biết em nói ra những lời này anh sẽ cho là em vì thói quen hay vì dùng anh làm một bóng dáng thay thế cho anh Thẩm Điền. Nhưng em biết rõ em muốn gì trước đây em nói em yêu anh ấy vì em không hiểu yêu là gì, nghe người ta nói người đàn ông mà mình hâm mộ thần tượng tôn thờ là yêu và em xem đó là chân lý nghe theo không cần lý do. Cho đến khi em phát hiện lúc anh ấy cùng chị AN An kết hôn em không đau khổ như em tưởng, em lúc đó khóc đơn thuần chỉ là xem tình cảm đó như một cuộc tranh giành đồ chơi vì không có được nên em thua mà thua thì em sẽ khóc, nhưng sau khi làm âm i khóc lóc tí tê thì lại nhanh chóng bình thường. Em nhận ra đó không phải tình yêu, mà đó là sự thần tượng quá mức rồi lại ngộ nhận đó là yêu chứ không hề yêu.

Nhưng với anh thì khác lúc anh ra đi, anh có biết em suy sụp thế nào không , em đi như người không hồn, khóc cả ngày lẫn đêm. Mỗi đêm em đều viết thư gửi cho anh , anh lại vô tâm không hề trả lời em lấy một lần, ai cũng có thư của anh riêng em không có anh có biết em đau lắm

.....Hic hic..hic mỗi ngày em nói với lòng rồi cuộc cảm giác này là gì, mà sao cứ giãy vò em mỗi khi em thấy ba mẹ như hình với bóng với nhau thì tâm trí em lại hiện lên hình bóng anh , mà tim lại thắt thêm một chút. còn lúc nhìn thấy người ta có đôi có cặp trong ngày lễ tình nhân còn em thì chỉ lủi thủi có một mình thì em lại nhớ đến những lúc cùng anh vui vẻ . rồi em cũng có rất nhiều người theo đuổi nhưng em không thể cùng người ta hẹn hò vì cứ nhìn vào người đó thì anh lại hiện lên trên mặt họ cười nhẹ nhàng với em.Cuối cùng em cũng có 1 thể tự mình trải nghiệm cái cảm giác như thế nào là yêu mà anh đã nói, thế nhưng lúc em muốn nói với anh rằng em yêu anh thì anh lại trốn tránh em là sao hả”

Cô tức giận đâm đâm vào vùng ngực săn chắc của anh, nhưng sợ làm đau anh nên Diệp Nhichi đâm nhẹ nhẹ .

Còn Đông Phong như hóa đá ngồi ngây ngốc nhìn cô gái trước mắt , không biết mình có nằm mơ hay không nếu là mơ thì mong sau đừng tỉnh nữa thả ngủ mơ một đời để nghe những lời này còn hơn là tỉnh dậy ngày ngày nhớ nhưng cô , chỉ là nhớ thôi cũng làm tim anh thêm đau một ít.

Thấy anh như tượng tạc , cô hươ hươ tay ra trước mặt anh, anh vẫn không động đậy, nên cô tiến đến gần anh hơn nữa hai tay vòng qua cổ anh, khuôn mặt ửng hồng đôi môi mọng nước áp sát môi anh , “hôn “ cô thật sự đang hôn anh. Dù anh có là đàn ông hai mươi mấy tuổi đầu cũng chưa từng hôn ai, anh không biết hôn lại ngọt ngào đến vậy làm cả người anh như được tiếp thêm năng lượng.

Nhưng lý trí đã trở về nói mách bảo anh không được làm như vậy nên anh kéo tay cô ra, đôi môi hồng hồng kia lìa xa môi anh. Có chút luyến lưu nhưng anh cũng không thể để Diệp Nhichi vậy” em..em đừng như vậy, dù cho em có thấy anhanh thương em cũng không nên trêu ghẹo anh như vậy. Anh sẽ quên chuyện hôm nay , em sau này hãy cách xa anh một chút tự chủ của anh không tốt đâu”

“anh là đồ đàn hả? Có bao giờ ai lấylấy nụ hôn đầu ra đùa với anh không hả thật sự muốn có một cơ hội, hãy cho em và anh một lần yêu nhau đi. Em yêu anh Đông Phong” cô đang tỏ tình là tỏ tình với một người đàn ông. Dù đã nhiều lần được người khác phái nói lời yêu mình nhưng chưa bao giờ cô cảm nhận được lời nói đó khi nói ra những lời yêu đương này thì liền có cảm giác hạnh phúc đến như vậy. Bốn mắt nhìn nhau đầy thâm tình. Nhưng Diệp Nhichi muốn lần ra chết trên đất vì câu nói của anh.

“em có chắc là mình không bị sốt cao hay là bị bại não chứ. Em có muốn để anh khám lại tình hình sức khỏe của em không. anh không nghĩ em bây giờ trí tuệ không thông suốt cho lắm” về mặt anh đầy hoài nghi nhìn đâm đâm nhìn cô.

“nếu anh vẫn không tin thì anh có thể tự mình khám cho emmm X Quang, cắt lớp, Cì Tì gì gì thì làm hết đi. Làm rồi anh sẽ tự mình biết em có bị bệnh không. từ giờ em sẽ chứng minh những điều em nói là đúng cho anh xem hứ “

“em sẽtheo đuổi anh để bù đắp cho khoảng thời gian anh yêu em mà em không hay biết kia. Anh à , em thật sự đã yêu anh rồi , phải tin em

trong lòng Đông Phong bây giờ như mở cờ trong bụng, hai mắt sáng hơn cả trăng rằm, miệng rất muốn cười nhưng mãi không nhếch được mép, cả người cứng đờ duy chỉ có tim anh là rộn đập đập mãi.

Tự trấn an bản thân, anh đưa tay phải véo tay trái tím sẫm cả một vùng da, đau đến nhăn cả trán

“không ngờ anh lại được nghe những từ ngữ này từ miệng em phát ra, nhưng thật tiếc đây không phải lần đầu anh nghe con gái tỏ tình cùng mình” anh đứng dậy từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu bé tí kia, cô vướn mắt ngây thơ to tròn nhìn anh rất không hiểu

“nhưng anh xin lỗi nha bé ngọc, hai năm qua anh đã không còn yêu thích em như ngày xưa nữa rồi, sau khi đi xa một thời gian anh nhận thấy mình quá hạn hẹp khi chỉ yêu mình em trong bao năm qua, anh đã gặp và yêu một người khác rồi. hôm nay anh về đây đơn thuần để lấy ít đồ về Mỹ thôi” anhanh đùa đúng không?” ngắn gọn cô không cần dòng dài

“bé ngọc à, em đã lớn rồi sao vẫn ngọc như vậy, anh cũng như em đơn thuần là ngộ nhận. Giờ lớn hơn anh biết mình cần và muốn gì. Mọi vật trên cuộc sống này sẽ thay đổi, luôn chuyển động và không hề cố định, anh cũng thế nên anh không còn tình cảm gì ngoài tình anh trai và em gái với em “ anh nói xong nặn ra một nụ cười rất gượng gạo, có chút yêu nghiệt chết người như xưa, nhưng cũng rất tàn độc.

Nụ cười ấy đã giết chết một cô gái đôi mươi đang bên thềm xuân sanh chờ ngóng người yêu trong ngọn lửa tình cháy rực ủ ảm tim cô bao tháng năm đợi anh quay về . giờ đây cũng chính ngọn lửa kia từ từ cháy lan vào thân thể cô thêu đốt cả một con tim mới bắt đầu yêu và chờ đợi chủ nhân trở lại cuối cùng khi người nó mong ngóng quay về, anh ta cùng ngọn lửa ấy cả hai đốt cô với một câu nói lạnh hơn cả băng nóng hơn cả lửa. Cô sắp không chịu nổi rồi, tim cô đau quá, nó thắt lại rồi lại thắt thêm một chút, dừng.... hãy ngưng bóp chặt tim cô đi, đau lắm rồi.

Diệp Nhichi đứng lên chậm chậm, có chút nghiêng ngã, rồi cũng thăng bằng đứng vững.

“được em hiểu ý anh rồi, cảm ơn anh đã cho em biết như thế nào là yêu, mặc dù chưa được yêu, dù vậy em cũng là một khoảng ký ức đẹp cho cả hai. Chúc anh hạnh phúc với người anh chọn. Nhưng em không muốn làm em gái anh nữa, từ nay hãy như những người lạ bên đường”

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi, bóng lưng bé nhỏ đổ dài trên nền cỏ mướt xanh, cô đi càng ngày càng xa, rất dứt khoát cô đi không hề quay đầu lại, cũng rất mạnh mẽ cô không rơi nước mắt, có lẽ tổn thương anh gây ra cho cô quá sâu sắc.

“anh xin lỗi, Diệp Nhi đời này anh không thể cho em bất cứ gì nữa rồi vì anh không có tư cách, em hãy đi tiếp con đường của mình nhé, mong em tìm được người cho em những hạnh phúc yêu thương mà em đáng có, đời này điều hạnh phúc nhất của anh là được nghe em nói yêu anh, giây phút đó anh như được bay tận trời xanh, nhưng thật trêu ngươi mà anh giờ thành người tàn tật rồi, không thể bảo vệ che chắn cho em được thì thôi hãy buông nhau ra thì hay hơn, tạm biệt em người anh mãi yêu”

Chờ bóng dáng kia xa dần theo nắng chiều tà, anh lặng quay người mắt nhìn vào nơi xa xăm ở trên dòng sông bình lặng trôi, cuộc đời này của anh chỉ có hai việc mà anh tự nguyện và gấn ghet sức mà làm dù bất cứ trở ngại, thử thách là một người anh trai luôn luôn đi theo cạnh Diệp Nhi của anh bảo vệ cô không để bất kỳ ai tổn thương, làm cô đau buồn điều thứ hai cuộc sống của anh tình yêu của anh cũng chỉ dành trọn cho người con gái ấy dùng cả đời và toàn vẹn không gian của trái tim để chứa hình bóng cũng như nụ cười mà yêu cô. Nhưng nay chính tay anh lại đập tan mọi thứ anh không thể chăm sóc cô như xưa để cô phải buồn tủi, càng buồn cười hơn anh cũng cầm dao khoét sâu một nhát vào tim cô và chà đạp nó, thương để cũng tức đi tư cách yêu cô của anh vì nay anh đã thành người tàn tật. Vắng số phận anh rất đen đui đến mức đi tham gia làm bác sĩ tình nguyện ở phương xa trong một lần anh được điều đến một vùng đang giao tranh, khắp nơi tràn ngập xác chết cùng thuốc súng nồng nặc, nhưng anh rất nhiệt tình để thực hiện thiên sứ cứu người của mình, thật không ngờ có một ngày anh phải ra khỏi vùng an toàn để lấy thuốc cứu trợ lại rơi vào trúng vùng giao chiến, chỉ vừa kịp tìm một nơi ẩn nấp sự phản công của hai bên. Nhưng vì đó là vùng nguy hiểm nơi bom đạn rơi rất ác liệt, dù sau Đồng Phong thiếu gia cũng sống trong nhung lụa từ nhỏ chưa từng ở nơi có bom đạn thế này, đó là lý do sau khi anh thoát khỏi trận chiến tàn khốc kia, đêm đó tai anh rất đau, lại có dấu hiệu xuất huyết ngoài tai sau đó tai anh như bị vật gì bít lại không nghe được bất kỳ âm thanh gì bên ngoài, các bác sĩ cùng nhau thăm khám chữa trị cho anh, cuối cùng kết quả chuẩn đoán anh bị tổn thương vùng não nhĩ bên trong khá nặng do tiếp xúc với âm thanh quá lớn từ bom đạn quá bất ngờ khiến tai không kịp thích ứng, mọi người đề nghị anh đến Mỹ thử chữa trị dù chính anh và mọi người biết khả năng hồi phục rất thấp và tỉ lệ chữa trị thành công là 20%. Nên anh quyết định đến Mỹ thăm khám và hi vọng phép màu xuất hiện, nhưng thực tế trái ngược với hiện tại trong tưởng tượng của mình, ngay cả bác sĩ giỏi nhất ở Mỹ cũng phải than ngán thở dài tiếc cho anh, ông nói trường hợp của anh rất hiếm vì dây thần kinh thính giác tổn thương khá nặng cần thời gian để tự nó hồi phục, và cũng không thể can thiệp gì nhiều nên không ai nói trước khi nào anh khỏi. Nhưng dù sao anh cũng là một bác sĩ có tài nên được bệnh viện ở Mỹ mời về nghiên cứu các dự án mới của bệnh viện. Thời gian đầu anh rất suy sụp cùng phân vân rất nhiều, không thể chấp nhận tình trạng hiện tại của bản thân, nhưng có một ngày anh bình tâm lại suy nghĩ đến những hoàn cảnh đau thương anh chữa trị ở vùng chiến sự 75, những người ấy dù có người bị thương rất nặng nhưng họ không ngời hi vọng về sự hồi phục của mình, họ tâm sự vì ở nhà còn người chờ họ, là con là vợ là gia đình nơi mãi mãi chờ họ quay về và không ngại họ trở nên ra sau. Khi nghe xong câu chuyện của họ anh thật chỉ rất cảm động, nhưng không ngờ một ngày mình giống họ. Họ chịu tổn thương tàn tật nhiều hơn anh nhưng họ không bỏ cuộc vậy thì anh cũng phải cố gắng vượt qua nghịch cảnh mà tiến lên sống tiếp

Sự thật lại trở trêu người tính không bằng trời tính, anh chấp nhận đối mặt với thực tại, tạm quên một số chuyện và một số người, để bắt đầu cuộc sống mới anh học thuật nhìn khẩu hình miệng để có thể giao tiếp cùng mọi người, tuy ban đầu rất khó để tập, thật sự như một đứa trẻ sơ sinh tập tành học giao tiếp, song anh cũng làm được tuy tốc độ hiểu cùng chuẩn xác chưa thật sự hoàn hảo nhưng cũng có thể tạm thời nói chuyện với người xung quanh. Vậy mà một ngày bình thường như bao ngày anh cũng tới bệnh viện tập vật lý trị liệu cùng luyện khẩu ngữ, cùng nghiên cứu thì anh nhận được một cuộc gọi lạ, mọi người xung quanh biết anh không nghe được nên chẳng bao giờ gọi chỉ nhắn tin cho anh, thế mà lại có một cuộc gọi lạ, khó khăn lắm anh mới nhớ một ý tá gần đó nghe họ, người ấy nghe rồi dùng khẩu ngữ thuật lại cho anh, có một cô gái trung quốc gọi cho anh, bảo là” em đây.....“. hai từ đơn giản không cần đoán anh cũng biết người gọi là ai. Là cô ấy, cô gái khiến mỗi tế bào anh gào thét mỗi khi nghe nhìn thấy cô ấy, người anh dù ngày hay đêm vẫn theo trong trí anh, người chiếm luôn 100% kích thích tim anh. Sao lại là cô

Chạy một mạch về nhà Diệp Nhi như kiệt sức, ngã rạp trước cửa nhà, quản gia ra cửa định chờ cô về thì mọi người chúc mừng sinh nhật cô không ngờ lại chứng kiến một màn ngất người này, cả nhà Diệp Nhi cùng hai vợ chồng An An và ông bà Lâm gia người la kẻ hét, bồng bế cô gái nhỏ lên lầu, Thăm Điền khám cho cô bé, thì chỉ nói là bình thường chắc do mệt mỏi quá độ gây ra nên truyền nước biển cho cô, cô nằm bất tỉnh trên giường uống nước biển chẳng thèm tỉnh dậy ăn bánh sinh nhật của mình luôn. Nên mọi người tạm gác lại tiệc sinh nhật cô.

Diệp Nhi ngủ và ngất đến tận hôm sau, trong mơ màng cô cảm nhận một làn hơi ấm áp từ một bàn tay to lớn có chút thô ráp chạm vào mặt mình vuốt ve, cùng một mùi hương nhẹ dịu rất thoải mái khi ngủ, mùi hương này rất quen, đã từng ngửi rồi ở đâu vậy. Dù cố gắng nhưng cô không thể mở mắt dậy được đánh mắt người đó muốn là gì làm.

Hôm nay Lâm gia khá yên ả vì thiếu đi tiếng cười nói của Diệp Nhi ông bà Lâm đang ngồi nói chuyện với một người không ai khác là Đồng Phong thật ra mọi việc của anh hầu như ai cũng biết và được anh yêu cầu phải giấu không cho Diệp Nhi biết thế nên hôm nay ông bà Lâm gọi anh đến hỏi một số chuyện

“Đồng Phong à, từ lúc con về đến giờ đã.....”

“con đã gặp cô bé, con không ngờ mọi việc lại như vậy, con thật sự xin lỗi. con đã nói xong mọi chuyện với cô ấy rồi ạ, con sẽ quay lại Mỹ vào ngày kia, con mong cô ấy sẽ tìm được người tốt để gởi gắm”

Anh nói ra những lời này chính anh cũng thấy khó chịu trong lòng, cũng không có cách nào khác hơn là chấp nhận. Để cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình đi Đồng Phongà, anh tự nhủ lòng

“bác biết nhưng như vậy có phải là quá nhẫn tâm không con bé cần biết sự thật là con.....”

Chưa hết lời thì anh đã vội lên tiếng

“không được ạ, con nghĩ như vậy là tốt cho cả hai ạ, đau ngắn còn hơn đau dài bác ạ, con mong bác hiểu cho con”

“thôi được, hai bác cũng mong con sớm khỏi bệnh, còn về việc kia.....”

Cả căn phòng rộng lớn thêm lạnh lẽo, ba con người ngồi đó không thể nào làm gì khác là nhìn nhau rồi thở dài, cục diện này không ai muốn nhưng cũng chẳng làm được gì ngoài việc từ bỏ và buông xuôi

Đồng Phong lại lên phòng Diệp Nhi cái không khí chia lìa hai năm trước lại ủa về, cứ ngỡ anh sẽ không bao giờ đối diện tình huống này nữa, trở trêu nó lại đến với anh. Lần này anh đến bên giường cô lấy một chiếc máy ảnh chụp lại khoảng khắc cô đang ngủ, dù tất cả các bức ảnh cũng chỉ có một người và một tư thế duy nhất song đối với anh nó sẽ là những viên thuốc tốt nhất khi bản thân suy kiệt vì nhớ cô., rồi an lại tiến đến bàn trang điểm lấy luôn cả chiếc lược mà cô hay chải đầu cho vào túi, cuối cùng anh kéo chăn cho cô, vỗ vỗ vào chăn cho cô dễ ngủ đó là một trong những thói quen của cô, rồi anh đặt một túi rất to trên bàn uống trà, quay lại nhìn căn phòng một thoáng thấy trên bàn làm việc có một đồng giấy tờ bừa bãi, nên anh quay đó sắp lại cho cô. Nào ngờ thấy một bức ảnh ghép cô lúc tốt nghiệp đại học và anh tốt nghiệp đại học, hai người đang đứng cạnh nhau, cô khoát tay anh và cười rất tươi. Anh hít một hơi dài rồi thở hắt ra, anh lật mặt sau thì đột nhiên ngồi hẫng xuống nền nhà, tay cầm bức hình run run, mắt thì ướt đẫm một góc mắt, còn miệng thì cứ” tại sao, tại sao

“chúc em sinh nhật vui vẻ, người anh mãi yêu” anh đọc thầm trong lòng rồi đứng lên ra khỏi phòng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hôm sau Diệp Nhi tỉnh dậy như thường ngày, chắc có lẽ vì quá mệt mỏi nên cô nằm thừ trong chăn mắt to mở ra song có một hình ảnh lạ kì chạy xoẹt trong mắt. Cô bật dậy” đứng rồi hôm qua, anh ấy..... đã về , sau đó..... “những hạt nước mắt trong như pha lê thì nhau mà chạy dài trên hốc má gây xộc ỉ, “đúng anh không cần mình nữa, anh đã yêu người khác rồi.....có phải vì chờ đợi cơ lâu quá phải không, anh tại sao anh lại thay đổi, anh nói mãi chỉ yêu mình em cơ mà.”

Cả dãy hàng lang chỉ nghe thấy tiếng khóc than thê lương của cô chủ nhỏ cùng những câu hỏi mãi không ai trả lời. gần trưa thì âm thanh ấy mất hút trong không khí, cô nằm bẹp trên giường không thêm động đậy. Bà Lâm rón rén lên phòng mở cửa ra, đến cạnh giường sờ đầu con gái , cô xoay người ta thì bất gặp ánh mắt đau thương của mẹ nhìn mình, cô lại òa lên khóc tiếp, bà nhẹ nhàng ôm cô con gái bé bỏng vào lòng an ủi” bé à, con sao thế, con ổn không , mẹ con mình xuống nhà ăn sáng nhé’

Cô dụi dụi đầu vào hóm cổ bà vẫn thút thít lắc đầu” bé à, con có thể nói cho mẹ biết chuyện con buồn, mẹ có thể nghe con nói mà bé”

Cái ôm của Diệp Nhi chặt thêm, vòng tay siết lấy bà không buông” mẹ ơi. Người con yêu không còn yêu con nữa. Có phải vì con không tốt với anh ấy”

“không đâu bé à, có thể con cùng Đ..... người đó quen biết nhau là một cái duyên rồi, nhưng mẹ nghĩ hai con không đến được với nhau có lẽ vì hai người không có nợ. Chứ không phải lỗi của bé đâu. bé à, tình yêu luôn là cảm nhận từ hai phía, nếu người ta như vậy có lẽ người ta không có cảm giác với mình, bé cũng không nên cưỡng cầu. Như vậy sẽ đau khổ lắm, bé hiểu không”

Bà thừa biết người cô nói là ai nhưng bà không nói ra vì sợ cô nghi ngờ nhiều thứ, bà lại không cảm lòng mà kể cho cô nghe, thế thì không hay cho mọi người. nên bà chọn lặng yên. thà rằng bà chọn cách đã kích giúp cô cắt đứt phần tình cảm này còn hơn để nó dần vò bé yêu của bà.

Diệp Nhi nhìn bà , nhẹ nhàng gật đầu” nhưng mẹ à, con vẫn yêu thích người ấy thì sao hả mẹ.. con không thể buông bỏ đoạn tình cảm này. “

Trong giây phút bà Lâm muốn nói toát ra mọi chuyện như thế có thể giảm đi sự đau khổ cùng mất mát của cả hai đứa nhỏ, nhưng bà đã hứa cùng Đồng Phong nên chỉ còn cách an ủi , khuyên bé cứng nhà mình buông bỏ thì tốt hơn. Bà Lâm ra khỏi phòng Diệp Nhi lặng nhìn lên tấm tường có khung ảnh 4 người, mừng rỡ ra khung cảnh ngày xưa, giả như ngày xưa có thể quay lại thì cô sẽ cố gắng nhận ra tình cảm của Đồng Phong giành cho mình sớm hơn một chút kết cục ngày hôm nay không như vậy

“anh à , anh nói đúng yêu không cần nói không cần chứng minh chỉ tự mình cảm nhận và lưu giữ tình yêu là được. Dù anh không còn yêu em, anh không thể chăm sóc em đi nữa., Thì em, Diệp Nhi mãi mãi yêu anh, em sẽ giữ thật tốt tình yêu của em dành cho anh. Em sẽ buồn khi anh yêu và kết hôn cùng người khác, nhưng em cũng sẽ hạnh phúc khi anh chọn được người tốt để cùng anh đi tới cuối cùng. em chúc anh hạnh phúc, nếu có thể hãy nhớ về em như một người con gái anh từng yêu nhé, anh nhé”

Một ngày sau đó, Diệp Nhi xin nghỉ ở Viễn Đông để về Lâm thị theo ý của ông Lâm. Nhưng quyết định của cô khiến vị hoàng thượng ở Viễn Đông có chút bất ngờ, tuy được Lâm tổng nhờ cậy gây khó dễ cho cô quay về Lâm Thị , nhưng thật chất trong quá trình làm việc anh có thể nhận ra cô bé này là một nhân tài, nếu cô không là thiên kim tiêu thư thì có lẽ đây là một cô át chủ bài của Viễn Đông. Nhưng sau khi tên Đồng Phong bạn của hân quay về thì lẽ ra hai người phải làm lành rồi có một happy ending mới đứng tại sao giờ mỗi người một nẻo thế này.

Thật ra Đông Phong là bạn của Kì Nguyên và Đình Đình vì hôn thê của hắn. Trong lần Kì Nguyên và Đình Đình đi làm từ thiện ở châu phi thì có quen biết nhau. Vì là đồng hương nên có chút thân tình, họ cùng nhau chia sẻ về cuộc sống, vô tình hắn biết được chuyện anh bạn mới quen và người tên Diệp Nhi và có lần hắn khuyên anh nên quay về tìm gặp Diệp Nhi vì nếu Diệp Nhi không có chút tình cảm gì với anh thì cô sẽ không cần ngày ngày gửi mail mà không có một tí hồi đáp trong vô vọng như vậy. Nhưng bản thân Đông Phong không tự tin, anh cho rằng mình cô trước và sau chỉ xem mình là một người anh trai không hơn chả kém, nên anh không muốn tổn thương mình nữa, anh ích kỷ trốn tránh không dám đối mặt với cô.

Nhiều ngày sau đó cuộc sống cô đơn của hai con người cách nhau một vòng quả đất dần dần trở về vị trí của nó và quay đúng quỹ đạo của mình. Hôm anh đi Diệp Nhi không ra tiễn anh, cô vẫn đi làm như thường ngày không hỏi bất kì ai về tình hình của anh nữa. Vì Diệp Nhi tự nhủ, nếu quyết định buông tay thì đừng nên quyến luyến, cô cho rằng mình mạnh mẽ thực tế chứng minh khi yêu thì mọi người chỉ là đũa ngọc, đũa ngọc ấy sau khi tan làm lại ra bờ sông ngồi khóc. Khóc rất to, trong tiếng khóc to như gào lên ấy có những âm thanh vụn vỡ nhỏ nhỏ tan trong cô hòng ngen lại không tuông ra được. Diệp Nhi nhớ anh, con tim cô tim nát chắc anh thì không như cô, anh đã có hạnh phúc mới và say đắm cùng người ta. cô tự dối lòng "không sao.. không sao mà, anh đã tìm được người anh yêu, vui cho anh đi, đừng khóc mà"

Còn về Đông Phong, ngày anh đi, thì anh không đau đớn hay tìm quặng thất như 2 năm trước nữa. Vì lần này anh rất hạnh phúc, hạnh phúc đến tột độ vì Diệp Nhi yêu anh, cô bé yêu anh. Đã đủ rồi cuộc sống của anh sau này chỉ cần lưu giữ phần tình cảm của cô dành cho anh thì cũng đủ giúp anh chống chọi với bệnh tật cùng cô đơn rồi.cho dù không có được cô nhưng nghĩ đến anh đã từng chiếm hữu một góc trong tim cô thì đã ấm lòng rồi. không chỉ vậy anh còn có chiếc lược của cô trên đó có mùi hương trên tóc cô, có cả hàng triệu tế bào bé của cô trên đó. Nó là một phần của Diệp Nhi, cầm nó như anh đang được ôm cô, ngửi nó như anh được chạm vào môi cô, nhìn nó thì như là cô. Anh chấp nhận mọi thứ anh đã chọn mãi không oán than. 'hãy sống tốt, và hạnh phúc nhé Diệp Nhi cô bé anh mãi yêu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

có một số web đăng những chapter mình chưa edit lại hết. Nên có sự sai sót trong tên nhân vật

Đình Hiền= Đông Phong

Tuệ.= Diệp Nhi

Hai năm sau, cô gái nhỏ tên Diệp Nhi là một trong những cái tên đang rất hot tại Đài Bắc. Cô là một trong 10 cô gái vàng của thành phố vừa đẹp lại vừa giỏi giang, còn lại là một cô chiêu của một tập đoàn lớn nhất nhì Đài Bắc. Không ít cậu ấm, thiếu gia sẵn đuổi tận cửa. sau hai năm quay về Lâm Thị từ một nhân viên bình thường đến làm việc và cô lại gấu nhem đi thân phận tiểu thư của mình xong pha thương trường. Sau đó được mọi người ghi nhận tài năng. Cuối cùng cô chính thức là tổng giám đốc Tài chính của Lâm thị và thân phận của cô cũng đã được công bố sau đó ít lâu.

Nhìn chung hiện tại Diệp Nhi sống rất tốt, những lúc rảnh rỗi cô cùng An An hay bà Lâm và cô bạn thân Tâm Lăng dạo phố mua sắm, hay đi spa làm đẹp. cũng có khi trên thương trường không hên mà gặp "hoàng thượng" của Viễn Đông, tuy nhiên hai người đã khác trước cũng không đối nghịch nhau như trước, vì cả hai cùng là người làm ăn thêm bạn thì tốt hơn thêm kẻ thù mà. Bây giờ cô còn điên cuồng làm việc hơn trước, ai khuyên thì Diệp Nhi lại bảo "dù sao cô cũng rảnh rảnh làm thêm chút việc thì không nhầm chán". nhưng có bệnh thì cũng phải có thuốc chữa, cô bé con của An An và Thẩm Điền là một thứ thuốc cực kì tốt với Diệp Nhi. Mỗi lần con bé gọi điện tìm cô thì cô bỏ hết mọi việc bay đến ngay. Với mọi người mà nói con bé kia chỉ là vô tư gọi cho mẹ nuôi Diệp Nhi không nhẽo mà thôi, nhưng với Diệp Nhi con bé là một người bạn của cô. cô thường đi dạo bờ sông cùng bé rồi kể ra những tâm sự của mình cho bé nghe vì có lẽ đầu óc Diệp Nhi cũng đơn giản như cô bé kia nghĩ bé không biết gì nên vô tư tâm sự cùng bé.

Gần đây bé con chuyên gia luôn luôn lắng nghe không bao giờ hiểu tâm trạng khá nặng nề mà bé phải nghe nhiều nhất đó chính là mẹ nuôi than phiền bà ngoại Lâm bắt mẹ đi xem mắt. Diệp Nhi nói mình không thích xem mắt gì gì đó, cô muốn tập trung sự nghiệp, nhưng bà Lâm nào để yên, bà cùng An An cũng có chút hối tiếc về phần tình cảm kia, nhưng đã không thành thì đừng có miễn cưỡng, nên mọi người quyết định ép cô đi xem mắt..

Bà lâm cùng An An phải cưỡng ép cùng kéo lê lếch lăm Diệp Nhi mới ngồi ở đây. Không khí nhà hàng này cũng không tệ lắm, không gian mờ rất gần bờ sông nên không khí khá thoát mát và dễ chịu. Lại cộng thêm điệu nhạc nhẹ nhàng khiến cô rơi vào giấc ngủ mơ. Trong mơ Diệp Nhi thấy có một mùi hương nhẹ dịu cùng nam tính xông thoảng qua cánh mũi cô. Có lẽ là anh của cô không, tay Diệp Nhi vô thức nắm lấy tay người kia, trong mơ cô tủi thân gọi tên anh" PHONG, em nhớ anh lắm". Chợt bàn tay kia run nhẹ rồi rút tụt khỏi tay cô, cô cau mày níu lấy, dần co khiến cô tỉnh dậy thì thấy mình thất thố đang cầm tay một người đàn ông lạ mặt, mà dường như tâm tình anh ta không tốt lắm.

"xin lỗi, cô có thể buông tay ra trước không?"

Xấu hổ cùng ngượng ngùng khiến Diệp Nhi vội rút tay lại, biết mình chỉ nằm mơ nên Diệp Nhi vội vàng xin lỗi.

Thì ra anh ta là đối tượng mà cô phải coi mắt, là một luật sư tài giỏi, có chút tiếng tăm trong ngành, lại là một cậu ấm của một tập đoàn lớn. thật không tổn tâm tư mẹ cô sắp đặt. Thấy Diệp Nhi xinh đẹp, rất tao nhã, người kia bèn lấy lòng ngỏ ý tiến bước. vừa định mở lời thì bị tạc nguyên gáo nước lạnh

“xin lỗi anh , hôm nay tôi đến đây vì ý người nhà không hơn không kém. Thật đã phí thời gian của anh , nhưng tôi vừa có người yêu rồi.”

Đối phương ngây ngốc nhìn cô từ chối một cách trắng trợn như vậy. Rồi cứ thế cô bỏ ra về. Còn về đến nhà thì một trận khẩu chiến với bà Lâm là không thể tránh khỏi

“bé à, người ta đẹp trai, cao ráo, lại có học thức . thế sao bé lại từ chối”

Diệp Nhi chân run run, ngồi trên sofa ăn trái cây chẳng thèm đáp lời

“ này , mẹ đang hỏi con đấy bé!!!”

“ haixxx. Bà Lâm à, con đã nói không thích rồi, tại mẹ lừa con nên con mới đến đó. Chứ mẹ nghĩ con thích à”

Hết nói nổi, cô con gái này sao cứ bướng bỉnh, thích là làm ghét là phá tanh bành, bao giờ thì bà mới có cháu bông bé đây

“ này bé, con thử nói mẫu người con thích cho mẹ đi. Mẹ tìm theo đó , tuyệt đối con vừa ý”

“ mẹ à, người con thích hả.”

Cũng dễ lắm không khó tìm đâu.

“ Là bác sĩ “

Sắc mặt bà Lâm vui mừng hớn hở “ quá dễ “

“cao hơn 1m85, có thể nói 2 ngoại ngữ”

“ ày bé à, con có thể nâng tiêu chuẩn chút không . kiểu này một núi mẹ cũng có. Hahaha”

“oh, còn phải đẹp trai, kiểu mà ai nhìn cũng rõ đây áy”

“ chuyện nhỏ bé à. Chờ coi mắt đi”

“ Còn phải biết chơi thể thao đặc biệt bơi giỏi.”

“ à “ bà Lâm đâm chiêu, sau cái mẫu này quen nhỉ

“ và nhất định phải biết viết được bằng tay trái nhé bà lâm. Tim được thì lập tức đặt tiệc con cưới lớn luôn”

Nói xong cô phi luôn lên lầu, để bà Lâm ngồi thõn thờ trên sofa. Khuôn mặt nhợt nhạt xuống hẳn

“ người bé muốn cưới là.....à Đông Phong ?. sao đã hai năm bé không thể quên thằng bé đó . phải làm sao với hai đứa đây. Haixxxxx” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

có một số web chưa kịp update bản mới của mình nên trong phần truyện sẽ có một số lỗi và mình xin chính như sau:

Đình Hiên= Đông Phong

Tuệ Tuệ= Diệp Nhi

cảm ơn vì đã đọc truyện

Cốc cốc. Cửa phòng làm việc của Diệp Nhi vang lên, cô thư kí riêng của cô bước vào

“ Thưa giám đốc, chiều nay có cuộc họp các cổ đông thường niên về việc chia lại cổ tức ạ. Sau khi kết thúc thì có một cuộc gặp mặt đối tác để kí kết hợp đồng.

Còn việc của hội từ thiện thì chị có tham gia không ạ?”

Diệp Nhi có tham gia một hội từ thiện tài trợ cho những người nghèo và hội tàn tật. Nhưng chưa bao giờ cô ra mặt, mà chỉ nhờ cấp dưới giải quyết thay vì cô không muốn báo chí viết lách làm to mọi việc. Hôm qua hội từ thiện viết thư mời cô tham gia buổi lễ cảm ơn các nhà tài trợ. Người ta đã mời đi mời lại không dưới 5 lần, nên cô cũng đang suy nghĩ.

Vì phải tham gia hoạt động ở Mỹ, nên đó chính là lý do Diệp Nhi do dự vì nơi đó có người đó, cô sợ mình sẽ vô tình gặp được anh thì sao. Cô sẽ không chịu nổi cảnh đau đớn đó.

“ừ, tôi sẽ suy nghĩ lại. ngày mai tôi sẽ quyết định. Cảm ơn cô”

Lại một ngày tan tầm hồi hã như bao ngày, tuy bây giờ Diệp Nhi là giám đốc song mỗi ngày không có việc gì quá bận cô vẫn đi làm bằng xe buýt thay vì tự lái xe. Sáng nay không có họp hay gặp đối tác vào buổi sáng nên cô chọn đi xe buýt.

Buổi chiều dần buông xuống thành phố Đài Bắc, nhường chỗ cho sự yên tĩnh không ồn ào ban ngày, thì về chiều tối khi phố xá lên đèn, không gian náo nhiệt khi dòng xe cộ cùng nhau nối đuôi trên phố đông, thì thoảng lại có tiếng nói cười của mọi người khi đi bộ trên đường. Cũng có sự chói tai nho nhỏ của kèn xe hơi, cũng có tiếng âm nhạc phát ra từ các hàng quán mời chào khách. Tại sao giữa sự ồn ào sông động như thế lòng Diệp Nhi lại thấy rất cô đơn, trống trải giữa đám đông, tuy cùng họ chen chúc trên xe buýt nhỏ về nhà, thế nhưng cô khác họ. Cô không cười, không cùng ai trò chuyện, cũng không cùng ai nắm tay giữa bao ánh mắt nhìn ngó ngưỡng mộ của người xung quanh.

Đúng Diệp Nhi không giống bất kỳ ai trong số họ, cô có địa vị xã hội có danh tiếng bao người mơ ước, có cả nhan sắc hàng ngàn người thèm muốn. Thế nhưng Diệp Nhi không có tình yêu, cái cảm giác cung sự hạnh phúc mà chẳng một người nào mua được từ tiền bạc của cải, thậm chí là từ nhan sắc. cái giá mà cô phải trả cho sự chậm chạp của mình là sự cô đơn cùng đau đớn, giằng vò tâm hồn cô. Tuy thế cô thường tự nhủ trong hai năm nay” đúng mình không có tình yêu nhưng mình còn gia đình. Mình vẫn ổn. ừ”

Cứ thế ngày qua đêm lại cô cứ lừa bản thân mình tốt mà, không dám bước ra thực tại, đối mặt với sự thật mình bị thất tình cùng đau khổ mà bắt đầu cuộc sống mới không có anh. Đôi lúc lừa dối sự thật thì cũng không thể khiến mình nguôi ngoai mà nó như cái gai nhỏ không ra mà ở lại thì cắm càng sâu vào da thịt. Đến một lúc nào đó da thịt sẽ lành lặn nhìn bề mặt thì chẳng có gì bất thường thật tế khi chạm vào chỗ gai ấy, nó sẽ nhói lên làm mình đau muốn hét lên mà không làm gì ngoài việc khóc và tự an ủi sẽ hết đau nhanh thôi.nếu chấp nhận để chiếc gai kia tồn tại thì phải chấp nhận vết thương lành lặn tuy vẫn sẽ bị rách da ra và đổ máu thêm nhiều lần khi tác động đến nó.

Cho dù lý trí bảo Diệp Nhi bỏ gốc rễ cái gai ấy đi, nhưng con tim cô thì cứ giữ khư khư cái gai ấy ,hết lần này đến lần khác nhìn nó làm con tim cô rỉ máu vì đau cùng nhớ.

người muốn giữ liệu gai có muốn ở! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lặng lặng nhìn từng hàng cây ngọn đèn khuất sau lưng khi xe chạy vội qua, một góc nào đó trong xe buýt có một cô gái u tư đang nghĩ về cuộc tình của cô, cùng thời thanh xuân cuồng nhiệt đã rời bỏ cô và bỏ trốn cùng người cô yêu thương. Hai thứ quan trọng của thời tuổi trẻ thế là hết. Giờ đây tồn tại trong cô là một con tim chạy sạn, đầy những nức nẻ của khổ đau cùng một khoảng trống to lớn mà không thứ gì có thể lấp đầy nó. Cuộc sống là một những chuỗi ngày dài lắm, vui có buồn cũng không thiếu thế nhưng mỗi chúng ta sẽ cảm thấy từng mắc xích chuỗi ấy sẽ ngắn đi hay dài lê thê vô tận là tùy vào những nguyên vật liệu làm nên cái mắc xích ấy theo từng ngày mà hình thành nên kích thước của nó. Mà mỗi sợi xích của mọi người để lâu sẽ bị rỉ sét nó cần một chất xúc tác nào đó để bảo trì nó ở trạng thái bền lâu nguyên thủy, thường thì chất ấy là tình cảm mà đặc biệt hơn là tình yêu. Không cần mua cũng chẳng tốn tiền chi trả. Hãy tìm cho mình những chất xúc tác thích hợp để sợi xích của mỗi người càng thêm bền chắc.

Về đến nhà, cùng ông bà Lâm ăn cơm trò chuyện thì cô xin phép lên phòng, vừa đặt lưng xuống giường nghỉ ngơi thì âm báo g mail đến, thì ra là tổ chức từ thiện, họ gửi ảnh các lời cảm ơn được viết hết sức nắn nót của các trẻ em trong hội từ thiện. các em cảm ơn cô vì đã tài trợ cho hội, giúp họ có thêm kinh phí để duy trì và bảo bọc các em. sau cùng là một bức ảnh chụp tất cả các em nhỏ. Nhìn ngắm các thiên thần nhỏ trong hình cô chợt nghĩ đến bé con nhà An An, đúng là các đứa bé này rất tội nghiệp chúng thiếu thốn cả về vật chất lẫn tình thương. Chúng xem cô là thiên thần to lớn của chúng, nếu cô không tham gia có lẽ chúng sẽ thất vọng, và nghĩ rằng không ai cần chúng. Thật tội nghiệp. Nên cô quyết định sẽ tham gia buổi lễ kia. Dù đặt lòng rằng nước Mỹ to đến thế không thể nào cô và anh gặp nhau được đâu. nếu thật có thể gặp anh, cô sẽ chứng tỏ mình cứng cỏi trước anh. Không để anh xem thường cô,. Cho anh thấy tuy anh không bên cô, nhưng cô cũng có thể trưởng thành, độc lập như thế nào.

Một tháng sau, Diệp Nhi cùng thư kí của cô đến Mỹ, hoạt động hôm nay rất gần gũi, họ tổ chức trong một khu vườn nhỏ tại một nông trang phía Nam nước Mỹ, dọc nông trang là một bờ sông rất dài và rộng, trên sông còn có một vài chiếc thuyền gỗ nhỏ màu trắng đang bồng bênh như các đám mây trôi chậm chạp trên nền trời xanh. Thì thoảng nghe có tiếng gió xạt xào đưa hương thơm thanh dịu của loài hoa hồng rừng qua cánh mũi, chốc chốc lại có mấy chú chim non nhảy nhót theo mẹ đi tìm mồi. đúng là một nơi hoa cỏ hữu tình, thích hợp nghỉ dưỡng, Diệp Nhi hai tay ôm trước ngực bàn tay xoa xoa

cánh tay lỏng lẻo vắng lặng thường. “phải chi nơi đây có anh, chúng ta sẽ mua nhà ở đây cùng nhau đọc sách, yêu thương nhau khi về già anh nhỉ” những người tổ chức nói là họ muốn tạo một buổi lễ cảm ơn trong không gian ấm cúng, sẵn đồ cho các bé có một buổi ra ngoài chơi, hít thở khí trời trong lành và gần gũi với môi trường thoáng đạt.

Sau một bài diễn văn rất dài, thì đến lượt Diệp Nhi lên bục nói ít lời cùng các bé và mọi người. cô dùng tiếng anh nói thật trôi chảy của mình, nói những lời cảm ơn cùng sự sẻ chia nỗi vất vả và thiếu thốn của mọi người, cuối cùng cô kết thúc phần của mình bằng một bài hát tiếng anh mà cô rất thích. Mọi người vui vẻ cùng nhau dùng bữa ngoài trời, nào bánh ngon, rượu ngọt, cùng lời ca tiếng hát của các em, các bé chạy nhảy vui chơi vô cùng vui vẻ, cô thấy hôm nay thật là một chuyến đi không uổng công chút nào.

Diệp Nhi hơi tiếc nuối khung cảnh trước mắt nên định dùng điện thoại chụp lại một số ảnh làm kỉ niệm. Đi đi bước bước thế nào cô lại ra bờ sông khi này, đang chụp hình thì nghe đâu đó có tiếng kêu cứu của một đứa trẻ, nhìn quanh thì cô phát hiện ra có một đứa trẻ đang ngoi ngóp dưới sông, vẫy tay cầu cứu. Cô chạy đến quàng luôn điện thoại trong tay khi nào không hay miệng hét toán lên cứu người

“cứu người, cứu người đi”

“bé ơi, cố gắng nhé bé ơi”

Tay chân Diệp Nhi cứ toán cả lên, cô không biết bơi thì làm sao có thể cứu nó đây. Mà nơi này cách khá xa nơi mọi người tụ tập, hét mãi chẳng ai ra cứu. Cô quên bèn luôn gọi điện thoại, thấy đứa bé càng càng giọng nói càng yếu, cố gắng vùng vẫy không mạnh như trước cô biết nó không ổn rồi. bụng nó dạ, mình to lớn hơn chắc không sao, nên cô nhảy ùm xuống sông, vừa tóm được tay đứa bé cố gắng đập nước theo phản xạ mong vào bờ. Uống cũng khá nhiều nước, chặt vật mãi cô cùng đứa trẻ cũng đến gần bờ. Cô lấy sức đẩy nó lên một vùng đất phía trên bờ, nhờ một cành cây nên thằng bé bám lấy mà cong người leo lên bờ, nó vừa quay lại thì thấy Diệp Nhi trôi tít đằng xa, nó cũng hét lên trong vô vọng. Nên nó cố gắng vừa chạy vừa bò ra nơi tụ tập tìm sự trợ giúp.

Diệp Nhi ngoi lên, hụp xuống mấy lần nước làm cô cay cả mắt, chân tay đập nước toán loạn, nhìn thấy bóng thằng bé xa dần. cô đuổi sức rồi, không đập chân tay nổi nữa, tất cả cơ thể cô chìm dần trong nước, mắt hút đến khi chỉ nhìn thấy vài túm tóc nổi loạn trên nước rồi chìm vô mặt sông xanh ngắt, mặt nước trở lại yên ả như ban đầu. Diệp Nhi dần dần vô thức hít thở trong nước, từng chùm bọt khí bay lên mặt nước. giờ đang là giữa trưa nên khi cô đưa đôi mắt nhìn lên thì ánh mặt trời chiếu xuống thật đẹp, Diệp Nhi biết mình hết hi vọng rồi. coi như cô cũng làm được một việc tốt là cứu được đứa bé đó,. Tuy chưa thể báo hiếu cho ông bà Lâm nhưng Diệp Nhi biết ông bà sẽ không trách cô đâu. nhìn đi quanh lại thì cô không có gì hối tiếc. song cô chỉ hối hận đời này cô chưa được nằm trong vòng tay Đông Phong nghe anh nói anh yêu cô. Nếu được vậy thì cả đời này cô chết cũng mãn nguyện. nghĩ đến đó thì cô không thở được nữa rồi, bây giờ cả người cô nhẹ tênh như bay, không có bất cứ ai làm ồn đưa cô vào vô thức hư ảo như thể như không, nhắm mắt lại hàng trăm bức ảnh đẹp hiện ra trước mắt cô, có một cậu bé nhỏ đang cõng bé gái đi trên bờ sông quen thuộc, lại một bức ảnh khác chạy ào đến, một chàng trai cao to rất đẹp trai trên tay cầm một quyển sách đang mở che nắng cho một người con gái đang ngủ quên gối đầu trên đùi anh dưới cái nắng hanh hanh mùa hè oi ả, lại một có một cô gái mắt to đang nhìn cái đầu to đen thui bên dưới đang buộc dây giày kia mà cười tít mắt. Diệp Nhi mỉm cười rất tươi, đúng đó là anh và cô, thanh xuân của hai người, đã từng là một cuốn album to đùng cùng vô vàn bức ảnh đẹp của hai người, từng khoảng khắc, từng ngày của tuổi trẻ và niên thiếu của cô luôn gắn liền với anh, từng ánh mắt dịu dàng, nụ cười sáng chói và nước mắt của cô là do anh mang lại. từng cử chỉ hành động của anh giờ này Diệp Nhi mới nhận ra anh của cô đã từng yêu cô nhiều như vậy. Thế mà cô vô tâm vô ý không nhận ra sớm, cô tự hứa với mình” nếu có kiếp sau xin cho em được yêu anh bằng tất cả những gì anh đã từng yêu và dành cho em”

Đôi mắt to đen khép lại từ từ, cô không nhìn rõ được gì nữa rồi, đầu cô bây giờ rất nặng, nào cô chắc đầy nước rồi thì phải nên giờ trước mắt cô là một bóng hình rất quen mắt, người cao to, đôi chân dài thẳng tắp anh anh của cô. “haha, gần đi về nơi xa rồi còn được nhìn thấy anh, đúng là đời này em chẳng thể yêu ai, vì đến chết anh cũng chẳng buông tha cho con tim em mà” cô tự nói với lòng rồi nhất mắt lại, lưu giữ bóng hình đẹp trai kia thật kĩ vào lòng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Hôm nay cả bệnh viện không một bóng người tới tận trưa, thì có cả một chiếc xe cấp cứu to đùng, còi hú in ỏi tiến vào, mang trên xe có hai con người đang nằm thoi thóp. Một người con gái sắc thân tái nhợt không còn chút máu, với hơi thở nhẹ nhẹ, như ngừng thở từ lâu đang được thở oxy. Bên cạnh là một chàng trai cao to, anh ta thì ổn hơn nhưng vẫn phải thở oxy trợ thở. Cả hai người nằm hôn mê trên băng ca, người ngồi trên xe lăn được đẩy vào phòng cấp cứu. Đèn phòng cấp cứu sáng lên màu đỏ bắt mắt, bên ngoài là cô thư ký của Diệp Nhi cùng một số người trong hội từ thiện, trong lúc họ đang trò chuyện hăng say thì một đứa bé chạy đến cả người ướt sũng, miệng cứ la cứu người rồi kéo họ ra bờ sông, ra đến nơi đã thấy hai con người nằm thoi thóp trên bãi cỏ gần sông. Thế là mọi người nhanh chóng gọi cấp cứu sau đó đưa họ vào viện.

Trong phòng cấp cứu. Hai chiếc giường kề nhau được ngăn cách bởi một bức rèm phủ màu trắng nhạt, mỏng tanh, bên này một cô gái áo đã bị cởi ra sau đó là tiếng “bíp bíp” vang lên từ máy sốc tim, khi vào đây tình trạng của Diệp Nhi đã tạm thời ổn định, nhưng lúc cô vừa mới lên bờ tim cô dường như ngừng đập, người cứu cô phải ép tim cho cô cùng hô hấp nhân tạo kịp thời không thì cô cũng không còn mạng nữa rồi.

Các bác sĩ phải dùng máy sốc tim cho cô hai lần thì tim cô mới đập mạnh dần trở lại, các tĩnh mạch cũng nhấp nhô cao hơn trước khi vào đây, hơi thở cô

yếu ớt nhưng từ từ cũng ổn định. Cả một màn này đã được người nam nhân giường bên nhìn thấy rõ, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó rơi vào tình trạng hôn mê sâu. Trước lúc đó anh nói với y tá” hãy cứu giùm cô.....”

Rồi cả phòng cấp cứu chỉ còn tiếng dao kéo lách cách, cùng sự đều đặn lên xuống của máy theo dõi nhịp tim. Hai chiếc giường chứa hai sinh linh to lớn, cùng rơi vào tình trạng vô thức như nhau, giữa họ là tấm rèm trắng ngăn cách có lẽ cuộc gặp gỡ này là một điềm báo của Chúa trời cho dù có bị ngăn cách bởi bất cứ thứ gì, thì họ vẫn phải gặp nhau, vì cuộc đời họ là một thể, và đã được Chúa sắp đặt là của nhau, những gì người đã sắp đặt thì loài người không được chia li.

Hôn mê gần nửa ngày thì Diệp Nhi tỉnh lại trong mùi thuốc khử trùng nồng nặc của bệnh viện, đôi mắt to dần dần mở ra, chưa kịp định thần thì một khuôn mặt không thể không quen hơn kẻ sát mặt cô, hơi thở có chút dồn dập khi thấy cô tỉnh lại, mừng rỡ như bắt được vàng, đúng vậy cô ấy là thư kí của cô.

“ giám đốc, giám đốc. giám đốc.....hic hic”

“ thôi ngưng đi, tôi...tôi tỉnh rồi, muốn uống nước”

Cô thư kí nhanh tay lẹ chân bay đến chiếc bàn bên cạnh rót cho cô một ly nước. cô ấy đỡ Diệp Nhi ngồi dậy từ từ, dựa người vào thành giường uống nước, trong khi vừa uống nước thì đầu Diệp Nhi lại hiện ra một chuỗi hình ảnh trước khi cô hôn mê, và cuối cùng là thân hình to cao, đẹp trai từ từ bơi lại gần cô nhưng cô chỉ nhớ tới đó là hết, nhưng cảm giác nói cho cô người đó là anh của cô.

Uống xong nước cô yếu ớt hỏi thư kí tình hình xảy ra khi nãy. Cô ấy nói, lúc ấy mọi người thấy thằng bé chạy đến la hét cứu người nên mọi người đi theo nó, lúc mọi người đến nơi thì thấy Diệp Nhi cùng một người đàn ông đang nằm trên bãi cỏ gần sông, rồiChưa nói xong Diệp Nhi mắt mở to, mặt trắng bệch không còn giọt máu khiến cô thư kí kia sợ hãi, chân định chạy ra khỏi phòng kêu bác sĩ đến thì tay bị Diệp Nhi kéo lại

“ đàn ông.... người đó đang ở đâu?”

Giọng nói Diệp Nhi gấp gáp nhưng run run nghẹn không thốt nên lời, khiến cô thư kí kia cũng đờ người nhìn Diệp Nhi không biết nói gì. Diệp Nhi lấy hết sức lực còn lại hét lên

“ người kia ở đâu?”

Lần đầu, đúng lần đầu tiên thư kí thấy Diệp Nhi hét lên giận dữ như vậy, chắc người kia và Diệp Nhi có quan hệ gì đây

“ ở....ở.....phòng bệnh cuối dãy hàng lang thưa.....thưa giám đốc”

Không chờ cô thư kí nói hết câu, Diệp Nhi rút luôn cây kim đang truyền dịch trên cổ tay vứt xuống đất, tay nhanh nhẹn xốc chăn leo xuống giường, vì còn yếu nên Diệp Nhi vừa bước xuống không vững nên ngã xuống sàn nhà, thư kí thấy vậy vội chạy đến đỡ cô

“ đưa tôi đến đó, làm ơn đưa tôi đến đó ngay đi” Diệp Nhi vừa thều thào yếu ớt vào tai thư kí, vừa khóc nức lên trông rất uất nghẹn. cô thư kí nhìn một màn này thật không hiểu tại sao Diệp Nhi lại vậy. Cô chỉ còn cách đỡ cô đến căn phòng kia, vừa đến trước cửa phòng nàng thư kí cảm nhận rất rõ rằng giám đốc cô rất run, lưng ướt đầm mồ hôi, miệng khô khốc nuốt nước bọt một cách khó khăn

“ giám đốc, tôi mở cửa nhé”

Giọng nàng thư kí dè chừng mong chờ câu trả lời từ Diệp Nhi

“ để tôi tự vào, cô về phòng thu dọn đồ đạc đi”

“dạ?.... à dạ”

Khi cô thư kí đỡ Diệp Nhi tiến gần cánh cửa rồi nàng ta buông tay cô ra, quay lưng bước đi, hành lang bệnh viện sáng bóng lạnh lẽ, không một bóng người, tay Diệp Nhi đầy mồ hôi run rẩy cầm lấy nắm cửa.” Hi vọng là anh, hãy là anh“. Nắm cửa xoay theo một vòng đều đặn, khóa cửa mở toan, bên trong là một gian phòng xa hoa như phòng bệnh của cô, tiến từng bước khó nhọc vào trong Diệp Nhi sững người khi thấy một dáng hình cao to, mái tóc đen cắt ngắn chải gọn gàng, đôi chân dài thẳng tắp mà khiến tim cô đập càng nhanh, anh đang mặc quần âu, áo sơ mi trắng là ủi phẳng phiu. Nhìn phía sau rất giống,, chẳng lẽ là anh của cô, Diệp Nhi định nhẩy cần lên ôm anh, khoảng cách chỉ còn tính bằng mm nữa thì cô đã ôm chặt lấy anh, thì cô phát hiện trái tai phải của người này không có nốt ruồi, đúng vậy không có. Không anh thì là ai?

“ anh?”

Hình như anh ta có vẻ giật mình, vội vàng quay lại suýt chút nữa cô ngã vì anh quay lại nhanh quá cô không kịp phản ứng. Anh ta dang tay ra đỡ lấy cô, đúng cái tư thế mà phim truyền hình hay chiếu khi cái mỹ nữ té ngã. Vòng tay anh ta rất rộng, cô nằm trọn trong vòng tay ấy. Ôi trời, mỹ nam đây mà, anh ta rất đẹp trai, nhưng vẫn thua xa anh của cô, mắt dài và sắc xảo, khuôn miệng vừa vặn chiếm lấy hết mỗi phụ nữ khi hôn, cái mũi cao cao, làn da ngăm đen mạnh khỏe. Anh ta cũng ngỡ ngàng khi nhìn thấy Diệp Nhi

Vội buông nhau ra, hai người ngượng ngùng nhìn nhau. Sau một lúc anh ta nhìn Diệp Nhi rồi có tia bất ngờ, nghi hoặc hỏi

“ cô? Cô?. Đúng là cô rồi. cô” chưa hết câu Diệp Nhi đã biết anh ta chính là người vừa cứu mình, không khỏi cảm kích cùng buồn bã vì trí nhớ của cô là sai, người cô mong không phải anh ta

“xin Chào tôi là Diệp Nhi, anh không sao chứ?”

“cô?... tôi không phải rất khỏe mạnh sao. Cô có sao không?”

“tôi khỏe rồi, nếu anh không sao thì tốt, cảm ơn anh đã cứu tôi, đây là danh thiếp của tôi, nếu sau này có vấn đề gì thì anh có thể liên lạc cho tôi”

“chuyện khi này à, chuyện nhỏ mà, cô thật không sao chứ?”

‘cảm ơn tôi không sao, mà xin hỏi quý danh của anh!’

“tôi tên Thiệu Thành, hân hạnh gặp cô”

“tôi cũng rất vui vì được gặp anh, vậy anh đã không sao thì tôi xin đi trước”

“tạm biệt”

Diệp Nhi nhanh chóng lê bước về phòng, cửa phòng đóng lại không gian yên tĩnh trở lại ban đầu, có một đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào cánh cửa vừa đóng lại kia, thờ một hơi thờ dài vang lên, sau đó một giọng nói trầm ổn

“là cô ấy!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sau đó Diệp Nhi cùng thư kí trở về nước, vừa xuống sân bay, bà Lâm méu méu chạy đến ôm lấy cô, không hỏi cũng biết thư kí đã kể hết cho ba mẹ cô rồi, bà Lâm nhìn cô từ trên xuống dưới, xoay trái nghiêng phải xác định cô không sau mới yên tâm.

Thời gian cứ như coi thôi quay qua ngoảnh lại gần hai tháng sau khi từ Mỹ trở về, hẳng đêm Diệp Nhi cứ mơ về ngày hôm đó cô bị té xuống nước, nhưng đến lúc cô nhìn kĩ lại là Đồng Phong cứu cô anh từ từ bơi tới bên cô, ánh sáng từ trên mặt sông chiếu xuống khi cô ngẩng đầu nhìn lên thì anh xuất hiện như một vị thần dang hai cánh tay sải dài ra như đôi cánh xung quanh là luồng hào quang bao lấy anh từng cái sải tay của anh đẩy anh đến càng gần cô hơn, rồi tay anh luồng qua eo cô nắm thật chặt cô rồi hai người cùng bơi lên mặt nước. luôn là anh, tại sao chính bản thân cô đã chứng thực người cứu mình là một người khác sao vẫn luôn thấy anh cứu mình, giấc mơ cứ luôn luôn đến bằng một cách vô ý nào đó, để khi cô tỉnh dậy thì ý thức được hốc mắt cô luôn ướt đầm. Diệp Nhi nhanh tay lau đi nước mắt, cô tự hứa với lòng mỗi lần nghĩ về anh hay nhớ anh chỉ có thể cười không thể khóc, vì cô nhớ mỗi lần cô khóc anh thường nói thế này” nước mắt của em cũng là một phần của em, nếu em cứ khóc mà không có anh lau cho thì em sẽ ngày càng bị hau mòn đi đấy!”

Giờ nghĩ đi suy lại Diệp Nhi thấy cũng đúng lần nào cô khóc anh cũng lau rồi dỏ cô nít khóc, tính ra thì anh cũng đã giữ khá nhiều cái gọi là” một phần” của cô rồi

“thật sự anh đã giữ một phần kha khá của em đấy” cô thốt lên câu nói, rồi tự mình ngồi cười ngu ngơ một mình như một cô bé lên năm.

Tại tập đoàn Lâm thị hôm nay như bao ngày, người qua kẻ tới, tiếng gõ” cách, cách” từ bàn phím máy tính vang lên khắp cả toàn nhà cao không theo một quy luật nào cả, rồi chốc chốc lại vang lên tiếng giầy cao gót nện xuống mặt sàn nhẵn bóng của công ty, không khí làm việc nghiêm túc cùng chuyên nghiệp của cả tập đoàn khiến người ngoài không khỏi nể phục. trong văn phòng giám đốc tài chính cũng không khác là mấy, vị nữ chủ nhân của căn phòng đang ngồi trước một cái Macbook air 2017 màu bạc sáng bóng, tay thoăn thoắt gõ bàn phím không cần nhìn xuống, mắt hướng chăm chú vào màn hình không rời, cô đang xem lại các bản kê báo cáo tài chính cuối tháng, rồi chỉnh lại các phần không rõ. Đang tập trung cao độ thì một tiếng “ding” từ âm báo tin nhắn vang lên, Diệp Nhi định chút mới xem thì một tin nhắn nữa lại không mời mà đến, khiến cô mất tập trung. Buông tay cô rời mắt khỏi máy tính, tay cầm điện thoại lên mở tin nhắn ra thì đến từ một số máy lạ, khiến cô châu mày suy nghĩ, đây là số cá nhân ngoài gia đình cùng người thân thì không ai biết số này, tay Diệp Nhi ấn vào tin nhắn thì hiện lên một đoạn nội dung như sau

“chào cô gái tên Diệp Nhi, tôi là một anh chàng đẹp trai mà cô từng gặp. Hôm nay có rảnh thì cùng tôi ăn bữa com nhé”

Rồi một tin nhắn khác

“à, quên nói nữa ,hơi vội nên quên giới thiệu tôi tên Thiệu Thành. Bye”

Đọc xong tin nhắn khiến Diệp Nhi phải bật cười

“haha, anh chàng đẹp trai , anh ta đúng là ảo tưởng. Thành ngộ năng mà nghĩ mình là Quách Phú Thành chắc.

Mà anh ta là ai nhỉ?..... à anh ta nhớ rồi là người ở Mỹ” Suy nghĩ hồi lâu , Diệp Nhi thấy nếu không đi thì cũng rất ngại dù sau người ta cũng giúp mình, nếu không có anh ta mình cũng đã chết mất rồi . Diệp Nhi nhắn lại một tin nhắn cho anh ta

“ được. 5 giờ tại nhà hàng Đại thế kỉ, tôi sẽ đặt bàn trước”

Thờ dài một hồi, cô nghĩ hôm nay lại không được về nhà sớm nghỉ ngơi rồi. Diệp Nhi nhấn nút gọi nội bộ cho thư kí

“alo, đặt cho tôi một bàn , 5 giờ tại Đại thế kỉ nhé, cảm ơn”

4 giờ 30 thư kí vào đưa văn kiện cho cô kí, vẫn thấy cô không có chút chuẩn bị gì để đến Đại thế kỉ, nên cô thư kí nhắc khéo

“ giám đốc, hôm nay chị có hẹn lúc 5 giờ ạ”

“ừ, hả , tôi có hẹn à. ừ tôi quên mất, cảm ơn cô nhé, cô tan làm được rồi”

Diệp Nhi nhanh nhẹn dọn mấy thứ để trên bàn làm việc rồi xuống hầm lấy xe. Thật là khéo hôm nay không có tắc đường chứ không cô phải đến trễ rồi. Vừa đến nhà hàng thì phục vụ dẫn đường cho cô vào một gian phòng khá tao nhã, bàn trí theo phong cách cổ đại sang trọng, mở cửa ra đã nhìn thấy một người cao to, âu phục đen sang trọng giấy da bóng sáng, cả vật màu sáng phối cùng áo sơ mi đen rất hợp mắt. Liếc nhìn đồng hồ vừa 4 giờ 55 , cô vẫn chưa trễ.

“ chào cô”

“ chào anh.” Vừa dứt lời thì anh ta bước đến kéo ghế cho cô, thật là phong cách lịch thiệp của Mỹ mà.

Hai người gọi vài món đơn giản, sau khi phục vụ bước ra khỏi phòng thì không khí có chút trầm lắng

“à..... cô Lâm không biết có thể hỏi cô tại sao hôm đó cô lại bị té xuống nước không “

“ à thật ra thì tôi không biết bơi, mà lại có một em nhỏ đuối nước ở đó tôi không biết làm gì ngoài việc nhảy xuống cứu em ấy”

“ oh,, ra là vậy không biết bơi mà đòi cứu người chết đuối”

Nghe đến đây Diệp Nhi có chút xấu hổ , lúc còn bé cô có bơi được.....30 phút , uống nước quá nhiều nên cô nổi nóng không học nữa, từ đó về sao đi đâu có nước hay sông đều có người đi cùng, và nếu được thì Đông Phong luôn đi cùng cô. Cho nên cô ý lại chẳng thèm học làm gì cho uống nước, định ninh rằng anh luôn cạnh cô , không ngờ....

“ Lâm tiểu thư , Lâm tiểu thư....”

Cô lo hoài niệm chuyện xưa mà quên luôn sự có mặt của người đối diện, anh ta gọi cô hai ba lần cô mới từ hoài niệm ảo mộng bước ra. Giật mình một cái

“à, tôi xin lỗi, anh vừa nói gì vậy?”

“ tôi hỏi cô sao không biết bơi mà còn có gan cứu người khác sao?”

“à, nói không sợ anh cười tôi chỉ làm theo cảm tính thôi, thấy đứa bé như vậy bỏ mặt mà nhảy xuống thôi.

Chẳng hay , ngọn gió nào đưa anh đến đây hôm nay”

Vừa hỏi xong thì phục vụ bê thức ăn vào, hai người cùng ăn cùng trò chuyện, không khí khá cởi mở, tự nhiên không giống người vừa mới biết nhau.

Thiệu Thành cho biết anh ta là một người trong hội từ thiện, là bác sĩ ở Mỹ, hôm đó vừa hay ra sông hóng mát thì thấy cô, nên cứu. Hôm nay anh ta vì muốn cứu người nên quay về Đài Loan một chuyến. quả thật sự mạng của bác sĩ chỉ vì cứu người.” anh thật vĩ đại, vì cứu một người mà bay cả vòng trái đất về đây, chắc người ấy quan trọng với anh lắm nhỉ” cô vừa ăn vừa trò chuyện cùng anh

“ chỉ mới gặp hai lần,tuy không thân lắm nhưng tôi muốn giúp cô ấy biết bệnh của cô ấy có thể chữa được”

“ồ, ra là người anh thích à, cô ấy bệnh nặng lắm à, tôi xin lỗi, tôi vô ý quá”

“cô ấy không phải người tôi thích, song trong tương lai có thể là vậy”

“à, chúc anh sớm thành công nhé, mời anh”

“ thành công hay không là còn tùy vào.....con tim cô ấy”

Lời nói anh ta rất đầy ẩn ý khiến Diệp Nhi rất khó hiểu nhưng cô cũng chẳng mấy quan tâm đến bóng gió mà anh ta tạo ra. Đang ăn đến cái bánh há cảo

thì anh ta lại hỏi cô

“ cô có người yêu chưa vậy”

“phụt.....” cô thừa nhận những người tiếp xúc với văn hóa Mỹ tương đối thẳng tính, cùng chân thật, nhưng mà như thế này có gọi là hơi quá chân thật không vậy

“khụ khụ.....khụ anh.... có ý gì”

Anh tay gấp khăn giấy lại rồi đưa cho cô lau miệng

“ ý tôi rõ vậy còn gì, tôi muốn theo đuổi cô”

Diệp Nhi đang cầm khăn lau miệng, chưa lau xong lại “ phụt “ ra thêm một ít há cào còn trong miệng, không khỏi mất mặt. Dù sao đường đường là giám đốc của tập đoàn lớn ăn có bữa cơm mà bịsự cố đến hai lần.

“ tôitôic”

“ à thì ra là chưa có , rất tốt”

Lời chưa nói ra thì bị cướp khiến bản tính tiểu thư nổi dậy trong người, nhưng dù sao cũng là ân nhân cứu mạng nên cô nhịn

“ ai nói anh là tôi chưa có, tôi đã có người thương rồi”

“ thì chính xác còn gì nữa, cô vừa rồi áp ứng không nói, chính là không có , bây giờ thì lại nói có người thương. Chứng tỏ cô chưa có bạn trai mà chỉ mình cô đơn phương . tôi nói đúng không Lâm tiểu thư”

Bị bắt trúng thóp, nên Diệp Nhi tức nghẹn cổ, đầu còn nghĩ nếu mà bên ngoài , không ai biết cô thì cô đa nện cho hắn một trận vì bất lịch sự

“xin lỗi, chuyện tôi có người yêu hay người thương thì không có liên quan đến anh bữa cơm hôm nay tôi mời . cảm ơn anh đã cứu mạng, về sau tốt nhất không nên liên lạc nữa. Chào anh “

Vừa mới quay lưng đi đến cửa thì anh ta tao nhã nói chậm rãi khiến Diệp Nhi phải ngừng bước

“ có phải hiện tại cô đang rất nhớ một người , người này từng nói yêu cô. Và cô cứ mãi chờ đợi anh ta quay lại phải không”

“ nếu tôi nói đúng thì cô hãy ngồi xuống trở lại đi”

Lưng Diệp Nhi đổ hết cả mồ hôi, sững sờ nhìn người trước mắt mà bàng hoàng khó hiểu, tại sao anh ta lại có thể biết chuyện này . ngoài cô và anh trai thì chẳng ai biết chuyện này

“ rốt cuộc anh là ai, anh muốn gì, tại sao anh lại như thế”

“ trước tiên tôi xin lỗi cô vì nãy giờ đùa giỡn quá mức với cô.” vào thẳng vấn đề, trả lời câu hỏi của tôi”

“ haizzz, được không cần vòng vo nữa, người cô thương là Đông Phong đúng không? xin hãy trả lời tôi trước”

“ đúng, mà tại sao anh biết anh ấy, anh là bạn của anh ấy à”

Ấn đường của Diệp Nhi lún sâu một đường, đôi mắt nheo lại thăm dò con người trước mặt

“ tôi đúng là bạn của Đông Phong và cả Thẩm Điền, có thể cô cũng có thể nhớ cũng đã quên, hai đứa đó có một người bạn từ nhỏ đã qua Mỹ chơi rất thân mà tụi nó hay gọi Kéo chứ”

“ anh...anh là Kéo năm xưa ư, thật à”

“ haha, đúng vậy chính là tôi, tôi và Đông Phong đã lâu không gặp lại kể từ khi ba năm trước”

“ ba năm trước, anh đã gặp anh ấy à, chắc hai người mừng lắm nhỉ”

Thiếu Thành đánh giá cô gái trước mắt có chút ảo não, vừa rồi không phải đờ đờ sát khí sau bây giờ lại vui vẻ ra mặt , trời ơi có bão à

“ không được vui lắm vì tôi gặp nó rất éo le. Năm đó tôi là một bác sĩ chuyên khoa thần kinh cùng nã ở Mỹ, vừa làm xong hai ca phẫu thuật thì lại phải khám bệnh cho bệnh nhân, hôm đó tôi nhớ có một người rất gầy, ốm khô xương, khuôn mặt hóp đi như sắp chết , thất thần đến trước mặt tôi. Nhìn hồi lâu thì tôi nhận ra là Đông Phong, không ngờ nó xuống sắc đến vậy”

Diệp Nhi nổi lên một tia chua xót trong lòng, anh đi qua đó thiếu thốn vậy sao tại sao anh không ăn uống cho đàng hoàng, ốm như vậy không ai chăm sóc thật đáng thương.

“ anh ấy đến làm bác sĩ chỗ anh à?”

Anh ta cười mĩa mai , nụ cười vừa thâm vừa thương tiếc dành cho Diệp Nhi

“ không, nó đến chữa bệnh , không phải để khám bệnh cho người khác”

Mắt Diệp Nhi quay nhanh đến chỗ Thiếu Thành, khuôn mặt trắng như giấy, có vài tia mắt đỏ gần như nổ tung trong đầu. Tại sao lại chữa bệnh, anh ấy bị gì

“ nó đến khám bệnh, và tôi là bác sĩ của nó, cô có muốn biết nó bị bệnh gì không?”

Diệp Nhi không nói nên lời chỉ gật gù cái đầu như gà tòi.

“ nó mắc hai bệnh , mà một lại tôi không thể nào chữa được, còn một loại tôi chỉ có thể giúp nó giảm đi sự đau đớn. cũng không thể chữa hết được”

Vừa có trận sét đánh trúng cô phải không, điều anh ta nói là sai , không đúng hai năm trước anh của cô rất mạnh khỏe, không có một chút bệnh tật gì mà tại sao lại thế. Lại bắt đầu rồi, cảm xúc hai năm ăm chặt sắp bùng nổ rồi, phải nén phải kiềm chế. Diệp Nhi trấn an bản thân. Anh ta đang đang nói dối, anh của cô không sao

“ anh nói dối, Đông Phong hai năm trước không hề có bệnh, anh ấy rất bình thường, lần cuối tôi gặp anh ấy cũng đã từng thấy anh ấy rất bình thường, không hề ốm hay gầy đi như anh nói”

“ tôi nói dối ư, tôi hỏi cô, có phải từ khi cô từ Mỹ qua về thì Thẩm Điền lại qua Mỹ đúng không?”

Diệp Nhi lại nghi hoặc nhìn anh ta, tại sao anh ta biết nhiều thế nhỉ, đúng là anh Thẩm Điền có qua Mỹ mà nghe nói là dự hội thảo chuyên khoa mà. “ thì sao, anh ấy đi Mỹ có việc gì thì cũng có liên quan đến anh, rồi cuộc anh muốn gì, hãy nhanh nói ra đi”

“ Thẩm Điền đi Mỹ vì dự một buổi hội thảo rất khó, mà bệnh nhân của ca bệnh đó là” nói hay không nói đây, Thiếu Thành ngập ngừng vì anh đã hứa rồi sẽ không nói ra

“ đó là ai thì liên quan gì tôi, thật phí thời gian với anh mà, tôi về đây”

“ đó là Đông Phong, nó bị xuất huyết não .hiện tại nó hôn mê rất sâu, có thể vài ngày nữa sẽchết”

Anh sẽchết tại sao , có ai nói cho cô biết, trước mắt là chuyện gì vậy, tại sao một người khỏe mạnh lại gần chết, khó thở quá đi mất, cô cần một chút không khí để thở, tìm cô như có một cái kẹp to , kẹp thật chặt đến nỗi không thể hô hấp được, sao trời tối thế bật đèn lên đi, “ bịch....” cả một cơ thể cao gầy nhỏ bé từ từ chạm đất. Cô đã ngất xỉu.

“ Diệp Nhi , tỉnh dậy đi!. Diệp Nhi”

Trước mắt cô là bóng hình của anh, đôi mắt to đen, sâu thâm thẳm, hơi nheo lại , khuôn mặt có chút gầy sọp đi da có chút đen ngăm, nhưng nhìn rất rắn rỏi. Vẫn tỏa lên vẻ đẹp trai ngất người như thế, tay anh chạm vào mặt cô vuốt ve khuôn má bầu bầu, rồi chuyển dần xuống môi cô, ngón tay miết nhẹ lên đó . tay anh rất lạnh, chạm đến đầu người cô như muốn đóng băng đến đó. Miệng anh khẽ nhếch lên cười với cô

“ Diệp Nhi , anh phải đi đây,tạm biệt”

Cô hốt hoảng, ngồi dậy , kéo lấy tay anh xiết thật chặt , lấy hết sức mình kéo anh không để anh đi, nhưng anh tay anh càng ngày càng buông lỏng tuột ra khỏi tay cô. Cô hét lên

“ Đông Phong, đừng đi, Đông phong cho em theo với, anha”

Nghe thấy cô hét lên trong cơn mê sảng, Bà Lâm vội vã lay Diệp Nhi dậy

“ bé à, bé ơi,.....”

Thì ra Diệp Nhi đang mơ, cô mở mắt ra thì thấy mình đang ở nhà, nằm trong phòng, xung quanh là mẹ , cha cô An An , nhưng ngồi trên ghế kia là một người rất lạ. Anh ta là ai? Cô tự hỏi, lại quên anh ta là Thiếu Thành người vừa nói chuyện cùng cô, phải nói chuyện anh ta nói.....

Cô chân trần chạy đến trước mặt anh ta, miệng khô đắng nuốt một ngụm nước bọt khó khăn hỏi

“ anh ,..... việc khi nãy anh nói có thật không, xin anh hãy nói cho tôi biết”

Anh ta vẫn yên lặng nhìn cô , giờ đây Diệp Nhi như bị thêu đốt , cả người bức rức nhìn người kia, nếu cô không cần anh ta nói cho biết sự thật thì đã đuổi anh ta đi cho khuất mắt.

“ cô bình tĩnh đi, ngồi xuống đi, tôi sẽ nói cho cô rõ mọi chuyện thật ra thì”

Thiếu Thành nói Đông Phong ba năm trước vì bị chấn thương do bom đạn gây ra đã bị điếc tạm thời, nhưng đến hai tháng trước thì vẫn có thể cứu được cho đến khi Đông Phong gặp lại cô. Hôm đó người cứu cô là Đông Phong không phải cô, chính anh ta cũng không biết chuyện gì xảy ra khi có người thông báo Đông Phong nhập viện.

Anh ta nói , Đông Phong cũng là người của hội từ thiện đó, không ngờ lại gặp cô ở đó, thấy cô đuối nước , nên Đông Phong không mán bắt cứ thứ gì nhảy xuống cứu cô. Cô hơi cau mày, khó hiểu tại sao lại không mán bắt cứ thứ gì ý anh ta là sao

Biết Diệp Nhi thắc mắc anh ta nói, vì dây thần kinh của Đông Phong đặc biệt là dây thần kinh thính giác bị tổn thương rất nghiêm trọng, nên hạn chế tiếp xúc với những kích thích mạnh chẳng hạn như áp suất không khí cùng nước. hai năm trước vì về Đài Loan một chuyến mà tình trạng của anh ta càng bị nặng hơn. Nhưng hôm đó lại vì cô mà xuống nước, áp suất nước đối với người thường thì không sao, nhưng cậu ta thì khác. Nó làm cậu ta bị vỡ luôn các dây thần kinh đã tổn thương trước đó, nên vậy tại sao Đông Phong bị xuất huyết não.

Chuyện anh ta chưa kể hết đã thấy cô ngồi thừ ra, mềm nhũn người trên giường, mắt vô thần nhìn lên khung ảnh cũ treo tường, nước mắt rơi trong yên lặng, tay bóp chặt thành nắm đấm đặt trước ngực trái

“em xin lỗi, là tại em. tại em hại anh.anh à, em xin lỗi huhu”

Bà Lâm ôm cô vào lòng dỗ dành an ủi, nói tất cả không phải lỗi của ai cả ,bớt tự trách bản thân đi, mà hãy dành những lời đó nói cho Đông Phong nghe

“ xin hãy cho tôi theo anh sang Mỹhuhhuhu. tôi muốn gặp ấy, tôi muốn chăm sóc anh ấy. Đi ngay bây giờ đi, đi thôi”

_ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Trên chuyến bay sang Mỹ hôm nay như mọi chuyến bay khác mọi người đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi, về khoảng cách xa xôi của chuyến đi, trong khoang máy bay hạng nhất không khí lạnh càng yên tĩnh hơn, lâu lâu có chút tiếng động cơ máy bay to nhỏ thất thường khi bay , ngoài ra chẳng còn gì khác. Vậy mà ở một góc ghế bên cửa sổ có một đôi mắt trông rất buồn nhìn ra cửa sổ đen tối bên ngoài. Ngoài trời bây giờ đang tối chỉ một mảng màu đen xi ngoài kia, như tình cảnh của cô và anh bây giờ, chỉ trong phút chốc mọi chuyện chuyển biến quá lớn khiến trái tim cô mệt mỏi, nó bị Thiếu Thành làm cho chết lặng khi nghe nói anh của cô bị bệnh, rồi không dừng ở đó mọi người còn hành hạ nó kéo nó từ vực thẳm không đáy lên cao tít không trung khi bà Lâm nói

“ mẹ xin lỗi, thật ra..... thì chuyện Đông Phong bị tật thì mọi người đều biết, nhưng nó yêu cầu giấu không cho con biết, nó sợ con đau lòng. Nó nói từ bỏ con , không thương con nữa là giả. Chỉ có con không nhận ra , từ lâu nó rất tội nghiệp léo đéo theo con, chăm sóc con không ai không nhìn ra tâm ý của nó dành cho con cả. nhưng khi nó bị tật vì không muốn con chịu khổ nên nó chọn ra đi “ nói xong bà Lâm bật khóc cùng cô, hai mẹ con khóc tu tu trong phòng khiến mọi người không thể không xúc động.

Giờ đây Diệp Nhi mới biết thật sự cuộc đời này là một quyển sách rất dày từng chuyện xảy ra từng ngày trôi đi tất cả sẽ được ghi lại trong đó, dù bất đầu thế nào, xảy ra những chuyện gì đi chăng nữa thì cuối cùng quyển sách cũng sẽ có trang cuối cùng .dù có thể chính bản thân người viết nên quyển sách ấy có quên những chuyện xảy ra ở giữa quyển sách vì một lý do nào đó đi chăng nữa thì mãi mãi họ không bao giờ quên được, đoạn mở đầu cùng trang cuối cùng của quyển sách đó.

Diệp Nhi nghĩ có thể khi cô già đi, trí nhớ không còn minh mẫn nữa thì cô sẽ quên những kí ức của chính mình khi còn trẻ, nhưng cô tin chắc rằng mãi mãi cô không bao giờ quên phần đầu sách cô đã chờ đợi cùng yêu thương người đàn ông tên Đông Phong đó như thế nào, và trang cuối cùng cô muốn cùng anh viết đến hết quyển sách của cô

' hãy viết là chúng ta cùng nhau già đi, anh và em cùng ngồi trên bờ sông ngày xưa,hai ta cùng nhau già đi, rồi cùng nhau nằm trên cùng một mảnh đất ngắm nhìn bình minh và hoàng hôn khi ta đã chết. “ em xin anh hãy sống vì em, vì tình yêu anh dành cho em, vì tháng ngày yêu thương mà hai ta còn nợ nhau. Em xin anh”

Từng tiếng” xin anh, xin anh” nho nhỏ vang lên giữa sự tĩnh mịch của không trung, nước mắt cô rơi như thác đổ không điểm dừng, đâu đó cũng có một người qua kính cửa sổ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu một người con gái đang khóc trong tuyệt vọng mà không làm gì được ngoài việc nhìn cô khóc. Có lẽ trong tương lai quyển sách của anh ta sẽ có một trang riêng dành cho cô gái ấy.

Thời gian bay rất dài, khi Thiếu Thành và Diệp Nhi cùng tỉnh táo, anh ta kể cho cô những chuyện xảy ra của Đông Phong trong 3 năm qua khi hai người gặp lại nhau.

“ vậy tại sao khi đó người tôi gặp ở phòng bệnh lại là anh?”

Anh ta cười khỏ, đúng là ông trời giời trời người mà, thật tra hôm đó Thiếu Thành đến bệnh viện thăm Đông Phong, nhưng phòng bệnh của anh đặc biệt hơn vì tần suất Đông Phong ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà, nên đây là phòng bệnh đặc biệt, phòng có 2 gian, gian phòng có giường bệnh bên ngoài mà Diệp Nhi đã thấy là giường của người nhà bệnh nhân, lúc đó cô không nhìn thấy thật ra Đông Phong ở gian bên trong “vậy tại sao ..lúc đó anh lại có vẻ nhìn tôi có vẻ không hề xa lạ?”

“haha,xin lỗi nhé, lúc đó nhìn cô tôi khá bất ngờ vì..... toàn bộ hình của cô thẳng Đông Phong đã rửa ra rồi treo đầy một phòng trong nhà của nó, vàphòng đó nó gọi là phòng của cô. Ngay cả người làm cũng không vào được. tôi nhớ có một lần tôi tìm nó không gặp, nên lên vào thì thấy. Nên lúc gặp cô tôi khá bất ngờ không biết phải nhìn như thế nào”

“anh nói...anh Đông Phong treo hình tôi à? “nghe Thiếu Thành nói anh treo hình cô khắp phòng như vậy và rất trân quý làm lòng Diệp Nhi ảm lại đôi chút, vậy thì không cần anh nói nữa cô cũng có thể khẳng định, tình cảm của anh với cô 4 năm qua chưa từng thay đổi, hay là yêu người nào khác như anh từng nói với cô.

Trong lòng Diệp Nhi thật sự rất cảm ơn vì lần này có thể gặp Thiếu Thành cho anh nói ra sự thật cho cô biết, để cô cùng anh, có thể cùng nhau đối mặt với đoạn tình cảm của bản thân dù có ý thức được có thể anh sẽ không thể cùng cô đi hết đoạn đường còn lại, song tim cô tự nhủ rằng, khi cô hoặc anh còn có mặt trên cõi đời này thì phần tình yêu của hai người mãi còn mãi, không bao giờ bị che lấp hay quên lãng nữa.

Sau một ngày một đêm vất vả bay từ Đài Bắc thì cô cùng Thiếu Thành đã đến được Mỹ. Lần này quay lại cảm giác của cô rất khác lần trước, từ khi bước xuống cửa máy bay thì Diệp Nhi vội vàng gấp gấp chưa từng thấy, luôn hối thúc Thiếu Thành lấy hành lý nhanh chóng để nhanh đến bệnh viện.

Vừa ra tới cửa đã thấy Thẩm Điền, cô bật khóc ngay lập tức, có lẽ vì cô đang sợ, sợ mình không dám đối diện cùng Đông Phong, không thể chấp nhận được sự thật nếu phẫu thuật không thành công thành anh sẽ.....

“nào nào, Diệp Nhi ngoan, em có muốn Đông Phong thấy em khóc không, nó sẽ như thế nào khi thấy em như bây giờ”

Cô vội chùi nước mắt song vẫn không ngừng khóc được

“em biết....huhuh.anh ấy không thích như vậy, nhưng em sợ lắm.....anh hãy cứu anh ấyhãy cứu anh ấy cho emcho em ...huhuh”

Thẩm Điền thật không biết làm sao hơn nữa, với cái tính tiểu thư ngang ngạnh cùng mít ướt này chỉ có Đông Phong chịu nổi, anh an ủi cô rồi cả ba người cùng lên xe

“hay giờ em về nghỉ ngơi trước nhé, sau đó rồi vào bệnh viện được không?” Thẩm Điền nhỏ nhẹ hỏi cô, thấy hai mắt cô sưng húp, cùng đó au, chắc đã khóc cùng không chớp mắt được nhiều rồi. nên toan bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe

“anh cho em đến luôn bệnh viện đi, anh ấy đang chờ em”

Nhìn tình cảm của cô dành cho Đông Phong cả Thẩm Điền cùng Thiếu Thành thật ngưỡng mộ cho cái người đang hôn mê kia.

Đây là một bệnh viện tư nhân sang trọng số người thăm khám cũng rất ít, đây chính là nơi lần trước mà cô từng nhập viện khi bị đuối nước, từng bước chân nặng nề của cô va chạm vào nền gạch lạnh lẽo khiến không khí thêm phần lạnh buốt tê cả người. Thẩm Điền dẫn cô vào phòng bệnh đặc biệt, cô cùng anh vào phòng khoác áo khử trùng bước vào, thấy ba mẹ Đông Phong ngồi trên ghế sofa vô thần nhìn anh. Bước chân Diệp Nhi dừng lại, tim cô thất khi chuyển tầm mắt qua cái giường trắng tuyết kia. Có rất nhiều dây, ống truyền dẫn cùng rất nhiều máy móc vây quanh một pho tượng nằm đó. Diệp Nhi vô thần bước đến bên cạnh giường, ba mẹ Đông Phong cùng Thẩm Điền lẳng lặng ra ngoài, còn lại chỉ cô cùng anh. Diệp Nhi bước đến bên anh, anh thở từng đợt rất nhẹ, nếu không lắng tai nghe chắc tưởng anh không còn thở nữa, anh nằm thẳng tắp trên chiếc giường bệnh đơn như một bức phù điêu của Hy Lạp. Da ngăm đen hơn trước, pha trộn một chút xanh xao của bệnh tật nhưng không che được cơ thể tuyệt đẹp bên dưới lớp quần áo bệnh nhân, môi anh có chút khô nứt, Diệp Nhi cầm lấy cái cốc cùng tấm bông thoa thoa từng chút lên môi anh, nhưng không dám làm mạnh sợ anh đau rất. mắt anh nhắm tịt lại không mở ra nhìn cô như ngày xưa, đôi mi dày sụp xuống trông như những sợi tơ làm cho anh thêm phần yếu ớt, có giọt nước ở đâu rơi bộp trên má anh.

Đó là nước mắt cô, giọt nước mắt nhớ thương cùng đau lòng thật nặng nề, không thể chứa nổi trong mắt cô nữa, nó rơi ra làm cho cô thêm phần đau đớn, chưa bao giờ cô nghĩ có ngày chính mình hại anh phải nhập viện mà lại vì cô nằm hôn mê như thế này. cô siết chặt tay anh đưa lên trán mình, cô ngồi gục bên anh

“đã lâu không gặp, sao anh gầy thế này, à hic....hic... có phải vì nhớ em mà không ngủ không ăn được đúng không. em biết anh nhớ em thế nên đến ở cùng anh này, không cần phải nhớ em nữa vì từ nay mỗi ngày chúng ta sẽ luôn gặp nhau, em hứa.

Huhuh..... cảm ơn anh vì đã yêu em như thế, nhưng anh làm thế này em càng đau hơn là hạnh phúc anh có biết không. tại sao anh không biết quý trọng mạng sống của mình như thế. Em ghét anh lắm, anh nghĩ chỉ cần anh bỏ đi, rồi cứu em một lần thì em sẽ mãi sống tốt sao. Anh sai rồi, thật ra em sống vui vẻ hay không là vì sự vui vẻ của anh, nếu anh chết rồi thì liệu em có thể hạnh phúc mà sống tiếp không.

Anh hãy nghe cho kĩ nhé, đời này anh là của em, và khi em cho phép anh mới được rời xa em”

Cô ngẩng đầu lên rồi nhìn anh tuyên bố hùng hồn như một nữ thần, khí thế hào hùng trong cô khiến người khác phải khuất phục. Diệp Nhi không ủy mị yếu đuối như người khác tưởng, ngay trong trường hợp khẩn cấp như thế mà cô vẫn có thể trong buồn có vui, xoa dịu cảm giác đau thương của chính mình và anh.

Cô yên lặng cảm tay anh khóc thầm không lên tiếng, để nên nỗi đau cùng bất an trong lòng mình, cả phòng chỉ còn tiếng máy theo dõi nhịp tim của anh lên xuống đều đặn, cùng một cô gái gối đầu bên giường bệnh khóc sung cả mắt. Mọi người bên ngoài nhìn vào không khỏi đau lòng thay cho một cặp đôi yêu nhau khó khăn như thế.

Diệp Nhi được mọi người khuyên bảo về nghỉ trước khi đi cô chạy đến hôn lên trán anh một cái, rồi lưu luyến bảo.

'tối em lại đến, nhưng cũng hãy nhớ em nhiều anh nhé'

Về đến nhà của Đông Phong, đây là căn nhà vườn trong một vùng ngoại ô không xa thành phố lắm, ngôi nhà khuất trong một khu vườn rất rộng, cũng ngào ngạt hương hồng rừng mà cô thích khi ở hội từ thiện. Nhà chỉ có 4 phòng vì ba mẹ Đông Phong một phòng, Thẩm Điền một phòng, một phòng lại bị khóa rồi, nên chỉ còn trống phòng của Đông Phong, mọi người nói cô vào nghỉ ở phòng đó đi. Kéo hành lý lên phòng, vừa bước vào cửa thì mắt Diệp Nhi như nổ tung. Căn phòng này từ rèm cửa, màu ga giường, đèn bàn, hay ảnh đầu giường, tất cả bày trí trong phòng giống y như phòng anh ở Đài Loan, cô ngồi thụp xuống tay che miệng để tiếng khóc hòa cùng sự hạnh phúc và đau lòng phát ra tiếng. Cô hạnh phúc vì cô biết trong lòng anh cô có một vị trí rất quan trọng. Cách trang trí này là do cô sắp đặt cho anh, bao năm nay anh vẫn dùng y như vậy cô lần cô hỏi anh

“tại sao anh không bày biện phòng khác đi, nhìn sẽ tươi mới hơn?”

“anh không thích cái mới, anh thích cách trang trí này nhất vì do em làm cho anh!”

“ôi giờ chỉ tổ biện hộ, lười thay đổi thì nói đi”

Thật ra lúc ấy cô chỉ nghĩ anh thật sự lười làm, nên nói vậy cũng không nghĩ nhiều.

Song hôm nay nhìn thấy cô mới biết, mọi người nói đúng tình cảm của anh dành cho cô không thay đổi, anh âm thầm yêu cô mà chỉ có cô không hay, làm tổn thương anh rất nhiều. Cô đau lòng vì nếu cô có thể sớm cảm nhận tấm chân tình này, có lẽ không có ngày buồn bã như hôm nay.

Thật ra có lẽ trong chúng ta cũng đã từng vô cảm, thờ ơ trước một ai đó mà ta cứ xem đó là không có gì, đến khi quay đầu lại thì hối tiếc cho ngày đã qua. Hai từ 'giả như' cho dù có thốt lên ngàn lần thì cũng không thay đổi được hiện thực, vậy thì khi ta còn sống nên đôi lần chọn con tim là kim chỉ nam cho mình để không phải 'giả như' trong tương lai nhé. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Sau khi nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ, Diệp Nhi vội vã thay đồ bắt xe đến bệnh viện, trên tay còn cầm theo một túi đồ rất to. Vào đến phòng bệnh thì cô phải đứng bên ngoài vì các bác sĩ đang cùng nhau xem xét tình hình tiến triển của anh. Chờ đợi bên ngoài nhìn vào bên trong thấy các bác sĩ chút lại chỉ bên này lúc lại dùng ống nghe đặt nơi khác, còn có người cầm một ống tiêm khá to, bơm thứ chất đặc sệt vào đường ống dẫn vào người anh, theo cô được biết thì đó là các dưỡng chất dinh dưỡng cho những người mất đi ý thức giúp họ có thể duy trì sự sống. Cô vội vã quay mặt đi úp vào tường, nằm che đi sự đau đớn của mình dành cho anh sắp phát khóc. Có lẽ chưa bao giờ Diệp Nhi thấy anh trong tình trạng như bây giờ, anh cứ nằm im mặc người khác lay chuyển vẫn không cử động, anh của cô ngày xưa rất thích thể thao, cả ngày dù bận cách mấy cũng dành thời gian tập luyện vậy mà nay anh như một người chết nằm đó.

Diệp Nhi nhanh chóng lau đi dòng nước mắt còn ướt trên má, cô không muốn anh biết cô vì anh mà khóc, vì cô cũng biết anh không thích điều đó. Vừa quay người ra thì gặp một chiếc áo blouse trắng toát ngược lên thì thấy Thiếu Thành đang nhìn cô bằng một ánh mắt đầy thương cảm

“cô không sao chứ?”

“hìc.... tôi ổn, cảm ơn anh. Ngày maimaiphải phẫu thuật thật sau”

“đúng, chúng tôi đã hội chẩn rồi, tình hình bây giờ chỉ còn cách đó, nếu cấy ghép các dây thần kinh mới, cũng có thể hút hết lượng máu xuất huyết ra hết thì khả năng hồi phục cao hơn bây giờ”

“xác suất cho ca phẫu thuật là bao nhiêu?”

Anh ta ấp úng dường như do dự

“tôi không muốn giấu cô, nhưng cô hãy cầu nguyện cho cậu ấy. Chỉ có 40% thôi. Nếu trong cả quá trình não của cậu ấy không có dấu xuất huyết trở lại thì khả năng hồi phục cao hơn nếu..... mong là không sao”

Thiếu Thành chỉ thấy mặt cô nhợt nhạt đi trong thấy, hai mắt cứ mong lung không điểm tựa. Nhưng anh ta nào biết trong lòng cô lúc này đau như dao

cất, hai tay cô nắm chặt lấy gấu áo của chính mình để giảm đi phần nào nỗi sợ hãi trong cô.

Hai người nói chuyện một lúc thì các bác sĩ khác chuẩn đoán ra ngoài, bọn họ không ai không biết cô, chính cô cũng cảm thấy bất ngờ. Nghe họ nói dù cho Đông Phong có tàn tật về phần thính giác đi nữa thì cũng không ít các cô gái từ da trắng đến da ngăm để anh vào tầm ngắm. Nhưng những lúc người ta có ý định tấn công thì anh luôn đem hình cô ra “hù dọa” còn nói với họ hết sức bình tĩnh rằng” người yêu tôi ấy mà, các gì cũng tốt, da tốt, mặt tốt, cười lại đáng yêu song có cái khi cô ấy điên lên thì sức tàn phá không thua vụ 11/9 đâu nhé”. và rồi từ đó cái khuôn mặt ngây thơ đáng yêu kia luôn là nỗi ám ảnh của các cô gái vây quanh anh. Chẳng ai không biết cô là có lý do cả đấy. Nhưng hôm nay nói chuyện cùng cô thì ngay cả Thiều Thành cùng mọi người mới biết, cái tên kia “ôm bom” cỡ nào. Người ta dễ thương, nói chuyện nho nhã thế mà lại nói vậy, thật là.

Diệp Nhi thay đồ vô trùng vào phòng bệnh, cô đặt cái túi to đựng kia xuống ghế cạnh giường, rồi nhìn một loạt các dây cùng ống dẫn chẳng chịt kia mà trầm nghĩ, 'từ trước giờ anh tự do phóng khoáng quen rồi dù cho có đi đâu đi nữa ép lắm anh mới đeo cả vật mang giày tây vì anh luôn cho nó rất gò bó và phiền phức, nhưng cuộc đời có rất nhiều việc không tưởng cũng như không thể làm chủ được. nay anh phải ở đây nằm trên chiếc giường bệnh nhân mà ngày nào anh cũng thấy bệnh nhân mình khổ sở trên đó, chống lại sự đau đớn cùng khó chịu bức dọc của mình, vậy nay anh lại nằm đây để có thể cảm nhận rõ nhất cái cảm xúc đó, cũng là anh hôm nay lại cam chịu sự rối buộc bởi các dây dẫn truyền dịch các thứ mà không thể nào cời ra dễ dàng như cả vật hay giày. Cho nên thỉnh thoảng ta hãy nhìn nhận một chút khó chịu hay trói buộc trong cuộc sống bằng một khía cạnh khác tích cực hơn để chấp nhận, vì có khi ta có thể đối đầu với sự trói buộc còn khó khăn hay khó chấp nhận hơn nữa đấy. Nên hãy sống thanh thản, và có một chút sự chấp nhận vậy thì dễ bước qua ngày mới hơn nhé. Cô nhìn qua một lượt từ trên xuống dưới, mọi anh lại rất khô, chắc do trời đã chuyển sang đông rồi cộng thêm phòng bật điều hòa nên nhìn thân sắc cùng môi anh rất khô, nứt nẻ. Diệp Nhi lại lấy tấm bông thoa môi cho anh, rồi vào nhà vệ sinh lấy chậu nước ấm lau người cho anh một lượt, sau đó kéo chăn lên cao cho anh. Cô tới cái ghế ôm túi đồ to kia lại giường, tay run run mở nút thắt trên túi ra, cô lấy món đồ một rồi thì thầm to nhỏ với anh như lúc xưa, xem như chưa anh chưa từng bệnh vậy

Tay cô đang cầm một túi snack, cùng vài thanh kẹo mà cô hay ăn nhìn vô ngoài có vẻ xuống màu không được bắt mắt cho lắm, mấy thanh kẹo nhìn kĩ thì thấy có dấu thùng be bé, chắc là bị kiến 'gặm' một ít rồi. một tay cô cầm bánh kẹo, tay kia vuốt vuốt tay anh, mắt rom rom nhưng chưa rời lệ, hít một hơi ngắn cô bảo

“anh chắc không quên đâu nhỉ, đây là bánh kẹo, đồ ăn vặt mà anh hai năm trước mua cho em, dù anh không nói nhưng em cũng biết hôm trước khi anh đi Mỹ có đến phòng em, mẹ em bảo bà mua nhưng em biết là anh mua cho em, vì chỉ có anh mới biết em thích ăn hạt dẻ nhưng lười tách vỏ nên cứ ăn là phải có người tách mới ăn, túi hạt này anh tách xong rồi bọc lại chứ không hề có hãng nào làm như thế.

Còn nữa này kẹo này là loại hai ta thường ăn, vì ở nhà chẳng bao giờ bố mẹ cho em ăn nên mấy thứ này toàn là bí mật riêng của hai ta. Nhưng mà mấy lũ kiến nhà em giỏi đánh hơi lắm, em không ăn để trong tủ áo mấy hôm thì chúng bò vào 'xoi' một ít rồi anh ạ.

Tất cả.... tất cả những thứ anh mua.....em.....huhu....”

Cô lại bật khóc

“em để dành tất cả, vì khi anh đi rồi em có thể ăn những thứ này bất cứ lúc nào khi mua, nhưng hạt dẻ được tách hạt, viên kẹo sô- cô- la ngọt lịm không có chút đắng này, cùng mọi thứ em chẳng bao giờ mua được, vì không ai bán cả, chẳng nơi nào bán cho em một người âm thầm đứng sau bóng tối làm những thứ này vì em, cũng không tìm được ai dùng trọn con tim mình chứa đựng bóng hình em, yêu em, mặc cho em không hay biết gì, cứ cố gắng rồi bất chấp vì yêu mà làm bao nhiêu việc thật sự rất ngốc.

bản thân mình mệt mỏi vì phải trực ca ở bệnh viện, có hôm em nhớ anh uống cả 3 cốc cà phê vì nói mình buồn ngủ, thế mà mỗi lúc sáng sớm cùng chiều tà đều đặn làm tài xế chở em đi học mà không dám oán than. Còn nữa ngày ấy em cũng rất ác với anhhuhh. huhuhu, em cứ thích ăn vặt mà bắt anh đi mua cho bằng được dầu ngày đó có âm độ tuyết trải dày cả đường, mà xe cộ chẳng ai ra đường vì không thể chạy được khi đường trơn cả, thế mà anh lạnh căm răng cười như thằng ngốc cuộc bộ mua cho em. còn nhiều nhiều việc nữa mà ai cũng thấy anh ngốc khi làm cho em. vậy mà mỗi lần anh làm xong cứ bảo, 'nếu sợ anh vất vả thì về nhà anh nuôi cho tiện nhé'. Ngày đó em còn ngây ngô hơn cả anh, không hiểu tâm ý anh mà đơn giản nghĩ anh chê em như thú nuôi nên muốn đem về nhà.

Nhưng em bây giờ rất muốn thành thú nuôi của anh, bốn năm anh rời xa em, em đã biết rằng đời này chỉ có duy nhất anh mới có thể nuôi được em, vậy bây giờ anh còn muốn nuôi em không?”

Buông luôn cả bánh, kẹo cô dùng hai tay ôm lấy bàn tay anh làm điểm tựa mà khóc trên bàn tay lạnh lẽo kia. Cô ngược mặt lên nhìn anh cô bất ngờ thấy.....anh có phản ứng, anh chảy nước mắt, không phải một mà từ từ nhiều giọt nước mắt khác cũng chảy ra. Cô vội vàng chạy ra khỏi phòng gọi bác sĩ. Nhưng mọi người bảo đây là phản ứng bình thường của cơ thể trong quá trình hôn mê. Có rất nhiều trường hợp này. Nhưng Diệp Nhi khi quay lại trong phòng cùng anh, cô đã nói với anh' anh nghe được những gì em nói đúng không. anh chảy nước mắt tức là anh muốn tiếp tục nuôi em đúng không, vậy em chờ anh, chờ anh tỉnh dậy rước em về nhà nhé, dù anh không đồng ý thì em cũng bám lấy anh.

Em xin lỗi anh, có lẽ ngày ấy em còn u mê, chưa hiểu anh, chưa biết bản thân mình cũng.. yêu anh và xem đó như một sự quen thuộc như tình thân. khi anh đi rồi thì em đã suy nghĩ rất lâu, em cảm nhận được sự quen thuộc ấy là tình yêu mà chính tay em đặt cho nó cái tên là tình thân. Nhưng lúc mấy bay anh cất cánh cũng đã mang theo luồng gió to thổi bay cái định nghĩ ngu ngốc ấy, và phơ bày ra một thứ tình cảm thiết tha to lớn cho anh là yêu. Có lẽ bây giờ hơi trễ để nói em yêu anh. Nhưng thả trễ còn hơn là lỡ, em chọn chờ anh, vì em không muốn bỏ lỡ lần nữa. Anh nếu có nghe em đang nói thì vì em, lần cuối được không, hãy dùng ý chí của mình tỉnh lại nhé, xin đừng bỏ em.

Còn đây là cuốn album mà mỗi năm khi sang năm mới đều chụp ảnh gắn vào của em, nhưng bốn năm nay năm nào em cũng dành một khung cho anh, chờ anh quay lại cùng em chụp để lưu vào, tuy không phải thời khắc đó nhưng mà đối với em chỉ có anh thì mỗi giờ hay từng giây mới có ý nghĩa. Em chờ anh đấy, em chờ anh. Xin hãy tỉnh lại. “

Đêm hôm đó trong sự lạnh buốt của bệnh viện, nơi chỉ có mùi thuốc sát trùng, cùng những sự đón đầu của bệnh tật thống trị thì nay ở trong phòng bệnh

cấp cứu lại tò ra sự ảm áp ngọt ngào hòa quyện với sự yêu thương mãnh liệt của cô gái nhỏ dành cho người cô yêu , mùi vị yêu thương này khiến cho sự lạnh lẽo kia sợ hãi mà chạy mất nhường chỗ cho sự hương vị tình yêu bay bổng khắp nơi xoa dịu sự đớn đau của bệnh nhân cùng sự mệt mỏi của mọi người khi thấy được tình cảm của cô dành cho Đông Phong làm cho người ta ảm lòng hơn dù biết ca phẫu thuật ngày mai rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18

Trong suốt ca phẫu thuật trong vào ngoài phòng đều hồi hộp và căng thẳng như nhau, Diệp Nhi xin Thẩm Điền cho cô được ở cạnh Đông Phong trong suốt quá trình phẫu thuật. cô ngồi một bên tay cầm tay anh. Quan sát các bước tiến hành mà tay cô càng rịn ra nhiều mồ hôi càng thấm đẫm. tuy nói là cô trước nay không quá yếu đuối nhưng dù sao vẫn là tiểu thư của nhà họ Lâm chưa bao giờ tiếp xúc những cảnh máu me chết người thế này, làm cho cô cũng có đôi chút sợ hãi. Sợ ở đây là theo cô nghĩ mất máu nhiều thế thì anh có sống được không.

Các bác sĩ bắt đầu vào phòng phẫu thuật, đầu tiên anh được đưa lên giường phẫu thuật, một người y tá lấy ra một cái máy cạo tóc mà mọi người nam không lạ gì khi cắt tóc, cô ta bắt đầu ấn nút đưa từng đợt xuống đầu anh, từng cụm từng cụm tóc đen của anh rơi xuống đất, nhìn tóc anh rơi như thế mà Diệp Nhi không khỏi hồi tiếc thay anh, thế nào đi chăng nữa thì anh cũng khá quý mái tóc này, có lần anh bảo

"đàn ông muốn đẹp trai cần hai điều thôi, nhất râu nhì tóc"

Hôm nay anh lại mất đi một nhân tố khiến anh giảm đi sự thu hút của bản thân song cô vẫn thấy dù anh có tóc hay không thì cũng đẹp trai như thường vì tấm lòng cùng con tim anh đã phát ra sự đẹp để thuần khiết nhất rồi.

Sau khi cô y tá ấy cạo sạch tóc anh để chuẩn bị cho ca phẫu thuật, thì Thẩm Điền bước đến cạnh cô vỗ vỗ vai cô. Diệp Nhi nhìn anh ánh mắt bảo mình không sao, sau khi Thẩm Điền vào vị trí bác sĩ phẫu thuật thì Diệp Nhi thầm thì cùng Đông Phong

"anh thấy sau, em thì thấy lúc còn học đại học thì Thẩm Điền chẳng thua ai ngoài anh, giờ anh lại là vật thí nghiệm cho anh ấy, vui nhỉ, nhưng anh phải cố gắng lên để còn có ngày trả đũa nhé"

Dù cả Đông Phong cùng Diệp Nhi đều tự hiểu qua tương thông cảm nhận của đối phương rất lo lắng.

Cuối cùng bác sĩ chính của cầm khoan y tế bắt đầu đường khoan mở hộp sọ anh, Diệp Nhi tay càng siết lấy tay anh, áp đi sự sợ hãi của mình cùng chia sẻ sự đau đớn cùng anh, cô nhìn đôi mắt trầm buồn kia nhắm tịt, hàng mi vẫn rủ xuống trông thiếu sức sống. Sau khi khoan một vòng hộp sọ của anh được rời ra, mùi máu tươi xông thẳng vào mũi cô, khiến cô rất muốn nôn, kiềm nén hết sức mình không được nôn ra, cô nhìn vào khuôn mặt anh vẫn trầm ổn như thế nhưng cô biết này khiến anh rất đau, dù sao chỉ hôn mê nhưng vẫn còn sống thế nên những điều tác động lên anh thì anh vẫn cảm nhận được chỉ là không thể nói ra thôi.

Mọi người bắt đầu lấy một tấm vải xanh che đi phần đầu của anh lại chừa khoảng cách từ mắt trở xuống. Có tiếng dao kéo xoạt xoạt vang lên, rồi có tiếng bác sĩ đang trao đổi cùng nhau, thì thoáng cô cũng nghe họ bảo "chạm máu đi" rồi lại "tiếp máu vào". Nhưng nó cứ bay từ ngoài vào trong rồi lại ra ngoài tai cô, giờ phút này Diệp Nhi chỉ thấy anh nắm chặt tay cô và anh đan lại cùng nhau, cô như nhìn anh ngủ, một giấc ngủ rất sâu, rất lâu và điềm tĩnh. Cô nhìn anh mà hàng loạt hình ảnh xưa tràn về trên con người của cô. từng góc cạnh từng ngày từng giây không khi nào anh không có mặt, có lẽ số cô và anh sinh ra là dành cho nhau, chỉ thuộc về nhau, anh vì cô mà hi sinh cô cũng nguyện vì anh mà chờ đợi thế đã đủ lắm rồi.

Tình yêu sẽ hạnh phúc khi hai người tự nguyện đến với nhau, đem hoa thơm trái ngọt ủ ấp cho tình cảm của lứa đôi, cho nó đủ đầy sự ngọt ngào của hành động quan tâm, cái ánh nhìn đôi khi chỉ là một nụ cười thật sự cũng làm tan chảy đôi tim cùng nhịp rồi. cô mong anh trong tương lai cũng nhưng mãi mãi có thể cùng cô bắt đầu bước vào một con đường mới gọi là "yêu đương" muốn được anh nắm tay đi trên con đường ấy, muốn được anh ôm ấp trong đêm vỗ về con tim bao ngày qua cô đơn trống trải khi ở một mình. Diệp Nhi tưởng tượng mình cùng anh đi du lịch đến những nơi non cao nước biếc, lãng mạn hữu tình như bao cặp đôi khác.

Bàn tay bé nhỏ của cô đã và đang được nắm trọn trong tay tình yêu của anh dù chỉ bằng sự suy nghĩ giản đơn thuần khiết của cô, tuy chưa một lần cùng nhau sánh vai như người yêu, cũng chưa từng gọi nhau là anh hay em yêu, càng không có với nhau những nụ hôn nồng nàn, sâu sắc trao nhau. nhưng thay vào đó cô có những việc khác có thể đắp bù vào sự thiếu thốn kia, tuy chưa cùng nhau vai kề vai như người yêu, nhưng đã từng vai kề vai đầu tựa đầu vào nhau nhiều vô kể như anh em thân thiết, chưa gọi nhau là người yêu bao giờ, song họ đã từng dùng những lời có cánh ngọt ngào gọi nhau chẳng hạn như "anh trai yêu quý", "bé yêu vô đôi". thật sự khi nhìn lại ngẫm nghĩ thật kĩ, hai người bên nhau không cần nói lời yêu đương hay cử chỉ thân mật, song những ngôn từ bình dị cùng sự chăm sóc lẫn nhau như thường ngày thật sự đã làm người có tình ảm lòng không ít.

Mùi máu tươi cứ lượn lờ trước mũi cô, tiếng lên xén của dao mổ và các dụng cụ va đập nhau không yên tiếng, cùng sự căng thẳng của mọi người trong phòng phẫu thuật cứ thế trôi tịt lại phía sau, để lại đây là hai còn người một thâm tình nắm tay chàng trai, mắt rơm rớm lệ, trong sâu chỉ có hình bóng của người nằm trên giường mổ. Còn một người thì tĩnh lặng như tờ, thì thoáng hơi nhú mày chắc có lẽ vì đau, ngoài ra thì yên tĩnh như không, thời gian cứ trôi, để lại trong tim Diệp Nhi sự trong mong cùng kì vọng không nhỏ.

Nửa năm sau, trong phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện K Đài Bắc, một nam nhân mặc áo quần bệnh nhân, thân thể gầy đi trông thấy, hơi xanh xao, làn da vẫn rất mịn nhẵn, song hơn khô ráp. Khuôn mặt điềm tĩnh nhắm mắt, hơi thở có phần mạnh mẽ khá đều đặn, bên cạnh còn có một bàn tay bé bé,

trắng nõn với làn da mịn màng không kém. Mái tóc dài đen láy buông xõa ngang vai, đôi mắt cũng nhắm hờ, gục trên cánh tay của chàng trai mà ngủ gật. Đôi nam nữ kia không ai khác là Diệp Nhi và... Đông Phong. Sáu tháng trước sau ca đại phẫu ở phần não để lấy máu tụ cùng kết nối của các dây thần kinh ở vùng não của anh, thành công mỹ mãn, song bác sĩ cùng Thảm Điền không hiểu tại sao anh vẫn không tỉnh lại, cứ như trong trạng thái ngủ mê. Thảm Điền nói có lẽ cơ thể anh ấy cần được nghỉ ngơi nếu cơ thể tự thấy bình ổn sẽ tỉnh lại, nếu không thì phải chờ cậu ấy tự tỉnh lại, chứ hoàn toàn không có cách can thiệp, trường hợp xấu nhất là có thể thành người thực vật, tuy não chưa chết, nhưng không có ý thức lại thì cũng không giúp gì.

Từ ngày đó Diệp Nhi cùng mọi người quyết định chuyển anh về Đài Bắc tiện việc thăm nom chăm sóc. Diệp Nhi một ngày ngoài 8 tiếng làm việc, 8 tiếng để ngủ, thì hầu như toàn bộ thời gian của cô đều ở bệnh viện, cô ngủ luôn ở bệnh viện chăm anh khi cô rảnh, dù ba mẹ của Đông Phong nói không sao họ có thể làm được, song cô kiên quyết muốn được mình chăm anh khi anh còn nằm viện. hôm nay Diệp Nhi sau khi tan làm quay về nhà lấy ít đồ dùng cá nhân, thì mẹ Trần bảo cô lại ngồi cạnh bà. Nhìn con gái yêu quý gầy đi trông thấy thì bà đau lòng không ít. Xoa xoa đầu cô bà toan hỏi

"bé yêu này, nếu Đông Phong.....nó nó không tỉnh lại thì con định như thế nào.?"

Cô thâm tình nhìn mẹ mình ánh mắt 5 phần ôn nhu 7 phần quả quyết nói

"mẹ à, con thật sự biết ba mẹ muốn gì ở con. Nhưng từ khi con biết mình từ thân sang thương từ thương sang nhớ rồi nay là yêu thì con chỉ có thể chứa mỗi anh ấy trong tim con. Nếu lời chuyện mẹ nói là thật thì con xin mẹ, cho con được lấy anh ấy dù anh ấy là gì đi chăng nữa. Con cũng muốn làm vợ của một mình anh ấy, làm dâu nhà họ Đinh. Con thật sự mong ba mẹ có thể chúc phúc"

Bà mẹ Trần ôm lấy con gái, hai mẹ con nước mắt òa lên

"tại sao thế này, nhà ta làm gì nên tội mà con cùng thằng bé phải chịu chia ly xa cách như hôm nay, mẹ,.....mẹ hiểu lòng con. Mẹ tuy không thể hoàn toàn chấp nhận sự thật này, song nếu con muốn như thế thì ba mẹ sẵn sàng ủng hộ con, con làm gì cũng được "

"con....huhu cảm ơn ba mẹ, cảm ơn ba mẹ hiểu cho con. Đời này con thật bất hiếu không có được cuộc sống tử tế cứ để mẹ phiền lòng, nhưng con hứa sẽ cố gắng hết sức mình để vun đắp cho sự lựa chọn của mình"

Trên lầu có một bóng hình đàn ông già nua, đang lặng lẽ lau đi giọt nước mắt thứ hai trong đời mình, giọt thứ nhất khi thấy vợ mình sinh khó ông đã khóc, hôm nay thấy con gái mình bất hạnh như thế, ông không kiềm chế được xúc cảm của mình, nhưng sợ hai mẹ con mất đi điểm tựa tinh thần là ông nên ông không dám khóc trước mặt họ, lặng lẽ quay đầu về phòng miệng không quên buông ra một câu" mạnh mẽ lên con gái, bố luôn đứng đây để bảo vệ con"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19

Ngày bỏ đi đêm lại đến, Diệp Nhi cứ tan sở là đến bệnh viện, cô ăn, tắm ngủ lại bệnh viện. hôm nay công ty họp cổ đông rất lâu, lại ra trễ, về tới bệnh viện thì cô mở cửa, nói câu quen thuộc "em về rồi ", quần luôn túi xách đến bên giường bệnh của anh, nhìn sơ qua một lượt, rồi in một nụ hôn nhẹ lên môi anh. đây là thói quen của hai người, từ khi về Đài Bắc thì Diệp Nhi thật sự xem mình như.... bà xã của anh, đi làm chào anh một câu hôn một cái lên má rồi nhờ y tá chăm sóc anh hộ. Tối về đến thì lại chào anh rồi có khi còn nhảy tót lên giường nằm ôm anh một lúc sau đó tắm rồi ăn cơm do người giúp việc mang đến. cuối tuần sau khi về nhà thăm ba mẹ mình một lát cô lại về bệnh viện, hay thì thoáng ghé qua thăm đứa con nuôi của mình(con của An An), có lúc các y tá còn thấy cô đại tiểu thư nhà họ Lâm đích thân mình cất móng tay cùng chân cho Đông Phong cũng chẳng hề ngần ngại đi đổ chõ thứ bẩn như nước tiểu của anh sau khi thông xong đường tiểu. ban ngày khi cô đi làm thì ba mẹ anh thì thoáng ba mẹ cô cùng bạn bè đến thăm anh. nhưng có sự chăm sóc túc trực của y tá, đêm thì anh là của cô. hoàn toàn chỉ có hai người. sau khi cơm nước xong thì cô sẽ nằm cạnh anh lên weibo đọc tin tức cho anh nghe xong rồi cùng anh nghe nhạc. lại kể anh nghe chuyện hôm nay của mình, hỏi anh vài câu rồi tự cô trả lời. cô hay pha trò tự mình làm rồi phá lên cười vì cô nghe Thảm Điền nói giao tiếp nhiều với anh thì có thể làm cho anh tỉnh lại nhanh hơn. Nên cô tự mình nói chuyện với anh rất nhiều. Có hôm cô khóc rất to, vì cô buồn cho anh và cô, buồn cho đoạn tình cảm chưa mở đã kết của họ, có lòng nhưng chưa được đối phương đáp đền. khóc cho sự ngốc nghếch của đối phương người mà kẻ đại làm trễ nại nhau gần ấy tháng ngày.

Thật sự nhìn cách cô chăm sóc cho anh khiến người thì ngưỡng mộ, kẻ thì bi ai, còn ba mẹ Đông Phong thì.....xúc động cùng ái nán. Họ nghĩ chắc có lẽ cô vì thấy Đông Phong nhà họ vì cô nên ra thế này, có lẽ nên thế mà cô chăm sóc anh thật chu đáo. Khiến họ vô cùng khó xử, một ngày kia mẹ Đông Phong đến phòng bệnh gặp cô, hai người lòng cùng hướng về một người đàn ông, tâm chết lặng không ít

"Diệp Nhi này, bác biết cháu là đứa trẻ ngoan, luôn xem Đông Phong là anh em ruột thịt, nhưng cháu không cần phải như vậy đâu. dù sau nhà bác và cả nó đều không muốn nhìn thấy cháu xuân sang lớn. Cho nên cháu cứ.... để nó cho gia đình bác, mọi việc không phải do cháu nên cháu không cần ái nái như thế này"

Diệp Nhi nhìn bà, ý tứ quá rõ họ hiểu cô vì thấy Đông Phong như vậy nên mới chăm sóc anh, cô cầm tay mẹ Đông Phong, truyền cho bà hơi ấm còn sót lại cùng sự run rẩy của bản thân mình cho bà

"bác gái, từ nhỏ hẳn bác không lạ lắm gì con, con biết tính khí con không tốt, thất thường khó bảo. Nhưng chỉ có mỗi anh ấy là khuyên được con, con đi sai anh ấy dắt lại đường đúng, con vấp ngã anh ấy cổ vũ con đứng lên, khi con đau anh ấy xoa cho con khỏi. rất nhiều rất nhiều thứ mà anh ấy là cho con có lẽ cho cả đời này trả không nổi, con thú nhận từ bé mình có tình cảm với anh nhưng là anh em đơn giản, về sau nó lớn trong lòng con thành thứ tình

cảm đặc biệt mà con cũng chẳng thể định nghĩa nó là gì cứ đặt nó một góc ở đó rồi gọi là tình thân. Nhưng ngày anh ấy thổ lộ cùng con tim con rất lạ rộn ràng khó hiểu, song con ngốc đến hết thuốc chữa mà không biết nó là gì, đến cuối cùng anh ấy ra đi thì chuỗi ngày tháng ấy vắng anh ấy con nhớ, con mong, chờ đợi cùng đau lòng, về đêm tự con ngẫm nghĩ mới chậm chậm gọi nó là yêu. Chữ yêu đó con mang theo trong lòng này đã bốn năm rồi, có lẽ chứa trù phạt con vì ngờ ngật cùng tình cảm của anh ấy nên nay con phải chịu sự giày vò này, nhưng đây đối với con là sự vui vẻ, vui vì con ngày ngày lại được ở cạnh anh ấy, vui vì con có thể chăm sóc lo lắng cho anh như ngày trước anh dành cho con, dù nay mọi chuyện không ai muốn, song con tình nguyện ở cạnh anh, dù có ngày anh sẽ tỉnh lại về bên con, hay là chỉ ở đó thôi thì con cũng cam nguyện. "

Hai người phụ nữ yếu đuối với tâm hồn tổn thương sâu sắc, một người là mẹ, với thiên chức của mình bà đã sinh ra anh, nuôi anh khôn lớn cho anh một cuộc sống sung túc nhất có thêm hầu như từ bé anh không thích vùi vnh như bao đứa trẻ khác, không phải vì anh đã có tất cả mà là vì anh biết những thứ ấy không phải do mình làm ra, nên anh không thích đòi hỏi dù bố mẹ cũng hay cho anh thứ này thứ khác, song đến khi anh 15 tuổi đã tự mình sở hữu món tiền đầu tiên. Đó là một lần anh tham gia hội thi đấu bơi tại trường, anh đạt quán quân vào một ít tiền khuyến khích. Anh đã dùng số tiền bé con con mua 3 món quà cho 3 người anh trân trọng cùng yêu thương. Tức nhiên là ba mẹ anh, và người cuối cùng là Diệp Nhi. Dù mình có gia thế song anh chẳng hề hống hách hay kiêu căng, muốn có thứ gì thì thường tự mình nghĩ cách kiếm tiền mà có, nên ba mẹ anh luôn thấy mình cho anh rất ít. Luôn muốn cho anh nhiều hơn những thứ mình có, thậm chí cũng rõ đây là tâm lý của các bậc sinh thành, cho đi không cần nhận lại. vậy mà nay ông bà muốn cho con mình tỉnh lại có cuộc sống bình thường như xưa, thế mà trở trêu họ không thể, tiền muôn bạc vạn thì chẳng ai bán sự sống cho anh. Giờ họ biết mình thật sự rất ích kỉ. Họ biết rằng cơ hội anh tỉnh lại là không có thể nhưng họ vẫn muốn cho Diệp Nhi ở lại cạnh anh, ban đầu họ thừa nhận biết đoạn tình cảm của anh dành cho Diệp Nhi rất sâu sắc, nay con bé lại có ý định chăm sóc anh cả đời thì họ vừa mừng vừa lo. Mừng vì nay họ có thể giúp anh có được điều mà anh bao lâu nay ao ước, chỉ cần họ gạt đầu là Diệp Nhi sẽ mãi mãi bên cạnh anh. lòng ích kỉ của người mẹ đã khiến bà thầm đồng ý trốn tránh sự thật co Diệp Nhi ở lại. nhưng ba anh đã nói với bà, dù sau con bé cũng tuổi xuân thì nở rộ lắm vậy thì thật tàn nhẫn, nếu Đông Phong có thể nói nó cũng sẽ không cho, vậy thì mình đừng làm cho thằng bé khổ nữa hãy để Diệp Nhi đi. Vậy mà hôm nay bà nói với cô, cô lại mất ngủ, lòng đầy xúc cảm nhìn bà và cầu xin ở lại cạnh anh cả đời. không ngờ con bé lại có tấm lòng cao cả như thế, giờ họ mới biết tại sao con mình say đắm đến ngây dại con bé vì nó mà làm nhiều điều ngốc như thế. Đơn giản lắm vì con bé xứng đáng được nhận, nó là một thiên thần lương thiện mang tình yêu ban rắc cho mọi người.

Khi mẹ Đông Phong đã quay về, cô như ngày thường lau người cho anh, rồi kéo chăn cho anh. khẽ khàng nằm một bên nhỏ của giường bệnh ôm lấy anh, kéo tay anh đan vào tay cô mười đầu ngón tay chạm nhau khít chặt không khe hở, tay cô ảm áp mềm mại bé xíu siết tay anh, bàn tay to lớn có một vết khò ở ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve, theo anh từng nói đây là do cầm kéo phẫu thuật nên lâu ngày để lại, nhìn riết cũng quen, hơi thở anh nhẹ nhàng như làn gió thu cuối mùa, lạnh lẽo mang theo hơi hương ảm áp phả lên tóc cô. Vì anh rất cao nên cô chỉ nằm trọn trong lòng ngực anh, vòm ngực rắn rỏi, múi thịt đầy đặn nhấp nhô theo nhịp thở của anh, dù không tập thể dục đã lâu song anh vẫn còn rắn chắc lắm. Cái đầu nhỏ nhỏ lại ngo ngoáy qua lại, gối đầu lên tìm anh, không dám nằm hẳn xuống vì sợ ah không thở được nên cô chỉ dám chạm khẽ tai mình áp xuống lồng ngực anh nghe nhịp tim anh chậm chậm bò quay lại tai mình, mắt cô lại dời lên đôi môi hơi ướt vì mới được thấm nước kia, làn môi hơi thâm đi vì đã lâu không động đây, khuôn môi hơi mỏng con cong càng nhìn càng mê đắm. Tự mắng mình háo sắc thế nhưng bây giờ, Diệp Nhi thừa nhận bao năm qua mình sao có thể bỏ quay miếng thịt ngon thế nhỉ, dù sao trong mắt mọi người anh cũng gọi là một chú sói trong bầy sói ca, thế mà cô cứ nhìn anh với cặp mắt nửa vờ, thật là uổng phí mà. Nghĩ đến đây mắt cô bất giác chạm gần mặt anh, nghe được mùi thuốc sát trùng trên người anh, nghe thấy hơi thở yếu ớt của anh phả vào mặt mình mát dịu lạ thường, cô nhắm mắt lại miệng chạm môi anh, hai bờ môi kề nhau sát điệp. Cô tham lam mút lấy môi anh, cuốn theo hơi thở trong khoan miệng anh, đắm chìm trong đó, cô muốn mình có thể cảm nhận được anh gần nhất, xóa bỏ tháng ngày anh bị cô quên lãng trong quá khứ, cô muốn được gần anh thêm nữa. Muốn mình trở thành người cùng anh nắm tay đi khắp nơi, muốn được làm người con gái mà anh yêu thương, muốn như bao người khác được bạn trai chăm lo, yêu thương vỗ về cưng chiều khi làm nũng. Muốn được cảm nhận bờ môi mỏng kia chạm vào môi mình, cô bây giờ muốn rất rất nhiều, thế nhưng cơ hội nói lời yêu mà giờ cô cũng không có. sự tiếc nuối cùng ham muốn đôi khi đánh bại tâm trí cô, đôi lúc cô nghĩ hay mình buông xuôi đi, thử yêu chấp nhận ai đó. Song hình bóng anh, nụ cười anh, lời nói anh, sự yêu thương của anh, cái nhìn đầy tình cảm của anh, mọi thứ cứ ùa về mỗi khi cô muốn bỏ cuộc. đúng anh là yêu nghiệt là quỷ nam như cách mà cô hay nói về anh, trong anh phát ra thứ tình cảm kì lạ mà cô không thể chấp nhận nó đến từ ai khác. Cô bây giờ đang khóc, nước mắt lăn theo sự tự do trên đường nét khuôn mặt anh, rồi đọng lại trên nơi hai đôi môi đang cùng nhau gắn kết, nó rơi xuống thấm đẫm miệng anh, cô vội vàng buông môi anh ra nấc lên thành tiếng, giọt lệ còn trên đầu môi lọt vào khuôn miệng cô, mặn đắng chát ngắt như tâm hồn cô, nó xát một khoảng muối làm tim cô rỉ máu.

Lau đi nước mắt trên môi anh. Cô nằm cạnh anh như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi, tay bám víu lấy ao bệnh nhân của anh nắm chặt. Thúc thít, nho nhỏ giải tỏa nỗi lòng của mình

" anh à, anh có thấy không mọi người đều đồng ý và vui mừng cho chúng ta đây. Anh có muốn em làm vợ anh không, anh có muốn cả đời còn lại bên cạnh em không, em sẽ gọi anh là ông xã còn em sẽ làm bà xã của anh. không sau dù hai từ bà xã có lẽ em sẽ không thể nghe anh nói ra, thế nhưng em biết anh cũng muốn mà đúng không, em sẽ bên anh, chăm sóc anh, làm con dâu tốt phụng dưỡng ba mẹ anh.

Cho dù..... sau này anh không tỉnh lại thì anh phải nhớ, đời này anh đã, đang và mãi mãi chỉ yêu một cô gái là em, cũng chỉ có một người vợ là em. em xin lỗi anh, nếu ngày xưa em có thể tự mình nhận ra tình cảm của mình sớm một chút thì chắc có lẽ hai ta cũng từng có một khoảng thời gian tươi đẹp bên nhau. song không sao cả từ nay em sẽ xây đắp theo cách của mình tự cho hai ta khoảng thời gian đó.

Thật ra từ khi anh ra đi em từ ngỡ nhận đến giác ngộ rất lâu. Thật sự em đã lấy hết can đảm để gọi cho anh, dùng cảm dũng khí để nói ra tâm tình trong tim cho anh rõ, thế nhưng ngày ấy anh bảo không còn yêu em, anh có biết tim đã bị trề hai nhịp không?. một nhịp vì nó bị anh từ chối ruồng rẫy ra đi, còn một nhịp là em đau lòng vì anh của em từ nay sẽ không còn là của riêng em nữa, em biết khoảng khắc đó mình sẽ thật sự tuột mất anh. Thế nhưng ngày em nghe tin anh vì em mà chịu khổ tìm em lại đập nhanh thêm hai nhịp. Cũng một nhịp vì biết anh không qua khỏi có nguy cơ vì em mà ra đi, còn một nhịp vì nó vui khi biết trước nay anh vẫn luôn và mãi chỉ yêu em. nó hạnh phúc như nổ tung ra khi biết anh yêu em, mà nó lại đốn đau khi tự mình dẫn vạt khi biết anh vì em mà chịu khổ.

Mai ra sau, ngày khi thế nào thì hai ta sẽ mãi như thế này. em yêu anh, và anh cũng thế. Em quyết định rồi đầu tháng sau là sinh nhật em, và em cũng từng nói với anh rằng em có một mong ước được tổ chức đám cưới cùng ngày sinh nhật của em hoặc chồng em, nhưng sinh nhật anh qua rồi. nên em nghĩ mình sẽ dùng ngày sinh của em nhé, em muốn được làm vợ anh càng nhanh càng tốt. Được không anh. "

Từ trong túi xách cô lấy ra một cái hộp nhung xanh biếc,thong thả mở ra đưa lên trước mặt anh, động tác từ tốn nhưng có phần lúng túng. Dù sao cô

cũng là con gái phải đi cầu hôn thế này thật không biết nên khóc hay cười đây. Trong hộp là một đôi nhẫn cặp bằng bạch kim sáng chói. Thiết kế của nam có phần cứng rắn tỏa ra khí chất mạnh mẽ của nam nhân, song không kém phần sang trọng mà nó toát ra. Còn bên cạnh là một chiếc nhẫn thoát nhìn rất giống song lại bé hơn một tí nhưng chiếc này bên trên có một hạt kim cương nhỏ nhưng nhìn kỹ thì thấy nó được cắt mài rất chi tiết cẩn thận, từng đường cắt hiện lên mạnh mẽ dứt khoát song cũng không kém cạnh của sự uyển chuyển mượt mà của một chiếc nhẫn nữ. trong long nhẫn có cả tên tiếng trung lẫn tiếng anh của hai người hòa lẫn cùng nhau, chồng lên từng chữ một ẩn hiện huyền bí, trải dài cả vòng nhẫn. chỉ có thể nói đây là một đôi nhẫn tinh xảo mà giản dị nhưng không thiếu nét kiêu sa quyền quý của chủ nhân.

Tay cô run run đưa nó trước mặt anh, khuôn mặt bé nhỏ hồng lên trông thấy, hai mắt còn long lanh sau một trận khóc lóc tí tê, nhưng lại toát lên sự hạnh phúc cùng e thẹn của con gái. Cô lấy ra chiếc nhẫn nam đưa lên trước mặt anh. miệng chum chim mở ra he hé, nhẹ nhàng như nước thốt nên lời.

" anh Đông Phong,hôm nay tôi Diệp Nhi chính thức cầu hôn anh, dù sao này có bệnh tật sống gió haynghèo khó, thì em đây nguyện mãi bên anh, yêu thương, chăm sóc cùng anh đến hếtđời này. Anh có đồng ý không. Anh không trả lời là đồng ý, anh nhắm mắt là chấpnhận, dù anh nói không thì đời này anh cũng không thoát được đâu. Anh là củaem. Của Diệp Nhi này, từ bây giờ và mãi mãi, nghe rõ chưa. Nhưng anh không thểkhông có trách nhiệm với em, với hôn nhân của chúng ta, anh phải nghe em nói,phải tỉnh lại, chăm sóc em. Yêu thương em, làm điểm tựa cho em, anh phải làm tròn nhiệm vụ người con, người chồng và cả....người cha nữa anh biết chưa. được rồi em đây nhân từ đeo nhẫn cho anh. kki anh tỉnh lại phải đeo một lần nữa cho em đây. hứ."

nhanh tay nhanh chân cô luôn nhẫn cho anh vào ngón áp út, vừa khít không một khe hở nào. rồi sau đó Diệp Nhi cầm tay anh lên, cho chiếc nhẫn của mình kẹp vào tay anh, rồi dùng tay mình đỡ lấy tay cùng nhẫn trên đó, chậm chạp đeo lên cho mình. tuy anh không tự đeo lên cho cô. song cô hiểu nếu có thể anh sẽ tự mình đeo cho cô mà không cần ai giúp. cô hiểu mà cô biết anh yêu cô thế nào, và hiểu rõ người đàn ông này trời định vì cô mà hi sinh vì cô mà cam chịu thì nay cô lại như anh lặng lẽ mà yêu thương anh, âm thầm chăm sóc anh, chấp nhận sự thật anh không tỉnh lại nhưng vẫn bắt chấp muốn làm vợ anh. người phụ nữ duy nhất có thể bên cạnh anh suốt đời.

cô chấp nhận....

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20

Thời gian mùa thu luôn là mùa mà cô yêu nhất, cô yêu cái se se của trời thu tháng 8, càng yêu thêm cái cảnh lá xanh lá vàng rụng đầy chật trên đường, lại mê tí cảm giác nhiều năm về trước cứ khi trời vào thu thì Đông Phong lại kéo cô vào trung tâm mua sắm, anh cứ loay hoay xoay trái rồi lại nhìn phải, tay cầm mắt ngắm cả chục bộ quần áo đủ màu vạn sắc cho con gái, rồi lại dúi tầm nhìn xuống thân hình gầy gò của cô, hỏi cô xem có thích không có thấy vừa mắt phong cách này không. xong lại kéo cô vào phòng thử đồ bắt thử hết đồng đồ anh chọn,rồi đi ra cho anh ngắm trước rồi tới sau. Sau một hồi chiến đấu với đồng quần áo ấy, dù trời thu không nóng thế mà sau khi thử xong cô từ trên xuống dưới chỉ toàn mồ hôi với nóng bức. lúc ấy Diệp Nhi chỉ thuần khiết nghi anh xem cô như em gái, chăm sóc yêu thương nên cứ hay mua sắm cho cô các thứ, giờ nghĩ lại thật nực cười, đời thường cũng chẳng có mấy anh em ruột thịt thân thiết hay chăm sóc nhau như cô và anh, thứ tình cảm của anh dành cho cô thật sự khiến người ngoài ngỡ ngàng còn bên trong thì cô si mê bất ngộ. Dù cho cuộc đời có bao sóng gió, có bao người chạm tay ta nhưng chỉ có một người đi ta đi, trải bóng cùng ta suốt đời. cuộc đời Diệp Nhi có lẽ đã có một người điu cô đi cùng cô trải bóng xuống vô số con đường song đó là quá khứ. Hiện tại và tương lai cũng vẫn là người đó, người ấy chọn cô và cô cũng thế nhưng có lẽ đôi tay ấy không nắm lấy tay cô như ngày xưa, mà cô phải chủ động nắm lấy tay anh. cái bóng kia cũng sẽ không xuất hiện trải dài trên đường như cũ mà giờ chỉ có cái bóng bé nhỏ lẻ loi trên đường. Tuy nhiên sự hiện hữu duy nhất còn lại mãi không đi đời là tìm anh thuộc về một người duy nhất là cô và ngược lại.

Bỏ đi cái nóng oi ả của những đêm hè ngày nắng gắt, thì mùa cô yêu nhất cũng lại trở về, mang theo sự mong nhớ cùng tình yêu của cô cũng về theo. Đông Phong nay không là chàng trai hoạt bát thân thiện, vạn người quay đầu như lúc xưa, nhưng anh vẫn là người mà Diệp Nhi yêu và muốn gửi gắm cuộc đời mình, con tim mình, cùng hết thảy thời gian nửa đời còn lại để ở bên anh. Nhìn vào thì ai cũng thấy cô lấy anh sẽ là một thiệt thòi cho cô, lấy một người dường như không có khả năng bảo vệ chính mình sao có thể yêu thương bảo vệ và chăm sóc cô đến suốt đời. dù sao thì cô cũng là đàn bà yêu đuối cũng cần làm điểm tựa bờ vai lồng ngực rắn rỏi để ngã đầu tựa vào lúc mệt mỏi. nhưng trên thực tế đối với cô quyết định lấy anh là một trong những gì cô thấy mình làm tốt nhất từ trước đến giờ. Cô tin không ai có thể dùng trọn tuổi xuân xanh của một người đàn ông để trọn tâm nguyện ý yêu cô, dùng sự dịu dàng của đôi tay to lớn nắm chặt tay cô trong gió tuyết mùa đông. Lấy sự kiên nhẫn của bản thân chịu đựng cùng chịu đựng bao giầy vò của cô dành cho anh thậm chí lúc nghe cô bày tỏ tâm ý với Thẩm Điền. anh cũng từng mang con tim đau đớn đầy thương tổn phơi bày trước mắt cô mong cô một ngày nhìn rõ tâm ý của mình. Thật sự nếu không là anh thì chưa bao giờ Diệp Nhi biết được cảm giác được người khác yêu lại ngọt ngào ấm nóng cùng đau đớn như thế. Cô cảm kích anh, cô tôn thờ anh, cô cũng yêu anh, và cô muốn như anh chấp nhận hi sinh vì anh cho anh và chỉ là anh. người đàn ông yêu, thương, đớn đau vì cô.

Với những cặp đôi bình thường thì sau khi tìm hiểu nhau thấy hợp sẽ tiến tới hôn nhân, cùng nhau xây dựng gia đình của mình. Còn câu chuyện của anh và cô có lẽ ngược đời vô cùng. Chưa qua tìm hiểu vì có lẽ chẳng ai hiểu bản thân đối phương hơn cô và anh. rồi họ cũng chưa từng nói yêu nhau hay trở thành cặp đôi như bao người nhưng cũng do vì họ cảm nhận được con tim đối phương có mình và yêu mình là được. và nay chưa từng nói cùng nhau đi hết quãng đường còn lại của cuộc đời vậy mà cô cùng anh sắp về chung một nhà rồi. cô biết và thậm chí mọi người cũng biết nếu cho anh lựa chọn 1000 lần thì anh cũng sẽ chọn cô và cô không thể để bản thân mình bỏ qua sự lựa chọn kết hôn cùng người mình yêu được. thế nên hôm nay Diệp Nhi đang cùng mẹ và An An thử váy cưới. đám cưới của họ chỉ có những người thân thiết mà thôi, vì tình hình sức khỏe của Đông Phong dần ổn định hơn nhưng không thể đến nơi quá ồn ào sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục của dây thần kinh, cho nên đám cưới chỉ có vài người bạn của anh và cô và gia đình hai bên.

Chương 21

Ngày thu dần chạy đi để cho đông đến chiếm ngự, cũng là lúc ngày cưới của Diệp Nhi cùng Đông Phong đến gần, ngoài các thứ trang hoàng như đèn hoa đỏ, áo cưới cho cô dâu cùng chú rể thì "tân phòng" cũng được nhà họ Đông Phong hết sức chú trọng. Diệp Nhi muốn được ở cùng ông bà Đông vì cô muốn hoàn thành nghĩa vụ con dâu chăm sóc cha mẹ chồng, dù rất vui nhưng ông bà Đông cũng không muốn cô khó xử, nên cho cô tự do lựa chọn là sống riêng ở biệt thự mà Đông Phong đã tự mua khi trước hay là về nhà họ Đông sống. Cô không hề do dự mà tuyên bố chắc nịch

"con gả vào nhà họ Đông là dâu họ Đông thì ngoài là vợ của Đông Phong con cũng là con của bố mẹ, nên con muốn ở đây ạ"

Thật lòng mà nói hai vợ chồng họ Đông chỉ biết cảm tạ trời đất đã cho họ một cô con dâu vừa hiểu thuận mà lại hi sinh như vậy. Hai người chỉ còn cách là sẽ giúp cô chăm sóc Đông Phong khi cô không ở nhà, ngoài chuyện đó ra thì hai người chẳng biết làm sao để bày tỏ sự cảm kích cùng sự hài lòng dành cho cô. Người ta đường đường đang xuân thời son giả, cái tuổi bao người có trăm cậu ấm theo đuổi vậy mà chấp nhận lấy người nửa sống nửa chết như con họ, dù là môn đăng hộ đối nhưng cũng không đành cho cô chịu khổ như vậy. Biết là sự cản ngăn của mọi người không thể lay đổi sự kiên định của cô nhưng ông bà Đông đã tỏ rõ thiện ý nếu như sau này khi cô muốn bước tiếp bước khác, thì họ sẵn lòng đứng ra gỡ cô đi như nhà mẹ đẻ, vì họ biết lấy anh là sự uất ức cho cô.

Ngày thu trời se se lạnh cái sự lạnh lẽo có thể không rét buốt như trời đông song cũng khiến con người thấy tê tái nhẹ nhất là như hôm nay. cô dâu trong bộ trang phục cưới được trang điểm theo phong cách nhẹ nhàng tự nhiên nó tôn lên vẻ đẹp của cô dâu, phải nói là sen nở chớm mai, từng đường nét cao sâu của khuôn mặt được phác họa như một vệt sen, chỉ chờ nắng mai để tỏa hương ban sắc, cũng như Diệp Nhi hôm nay đợi chờ tình yêu, người đàn ông đủ mạnh mẽ, không thiếu cương nghị cùng tình cảm sâu nặng dành cho cô để hôm nay cô mạnh mẽ nắm chặt tay anh bước vào lễ đường, cho cô thành cô dâu của anh danh chính ngôn thuận là vợ của anh. để cô trở thành cô dâu hay nói đúng hơn là một thiên sứ thuần hậu tinh khôi thánh thiện nhất xuất hiện.

Đôi giày trắng tinh chạm lên các cánh hoa hồng trắng màu hoa cũng là loại hoa mà cô yêu nhất, bước từng bước một cô khoác tay ông Lâm vào lễ đường. khuôn mặt chỉ thoa ít phấn son lại để lộ ra sự hồng hào của sự hạnh phúc ẩn hiện trên đôi má phớt, hai mắt cô trong veo sáng rực nhưng nếu nhìn sâu vào đôi mắt ấy, toàn là bóng hình bé xiu từ xa của một chàng trai ngồi trên xe lăn. Anh là chồng cô, là người hôm nay chúa trời sẽ hợp nhất anh và cô là một mãi mãi không chia lìa. Tiến càng gần thì cái hình chàng trai kia lại càng lớn dần trong mắt Diệp Nhi, như tình yêu cô dành cho anh cũng lớn dần theo thời gian. Anh hôm nay thật sự rất đẹp trai, tóc được cắt gọn rồi vuốt keo theo nếp, khuôn mặt tuy hơi hốc hác nhưng càng ngày càng cương nghị chính chắn, bộ vest của anh được cắt may tỉ mỉ từng mũi kim đường xẻ, nên rất vừa vặn. Đông Phong được Thẩm Điền giúp xoay chiếc xe hướng về phía cô, tuy mắt anh không mở ra nhìn cô dâu xinh đẹp của mình, tuy miệng anh không hiện hữu nụ cười của hạnh phúc vì được lấy người mình yêu, nhưng cô tin chắc rằng con tim anh luôn hiện diện bóng dáng cô nó luôn vẫy gọi vui mừng khi nhìn thấy cô. Chỉ vậy thôi cũng đủ, hi sinh hay không hi sinh đối với cô không quan trọng. Thời khắc này được lấy anh trở thành một nửa gắn kết yêu thương cùng anh là đáng.

Nhà thờ kết đầy hoa hồng trắng thấp nền vàng nhen nhóm lên ngọn lửa tình yêu như chúc mừng đôi tân giai nhân sắp thành giai ngẫu. Mọi ánh mắt đổ dồn về Diệp Nhi không chỉ vì để chúc mừng cô, không chỉ vì tán thưởng cho sự xinh đẹp của cô hôm nay, mà vì họ cảm thấy cô một cô gái trẻ vì yêu mà đánh đổi đổi thanh xuân để chờ đợi kì tích có lẽ mãi chẳng xuất hiện.

Điệu nhạc du dương của bài hát Amazing Grace mà cô cùng anh yêu thích, cô cũng đến cạnh anh, ông Lâm nắm lấy bàn tay hơi lạnh của Đông Phong đặt vào lòng bàn tay bé nhỏ nóng ấm của Diệp Nhi rồi giao phó

"Đông Phong, hôm nay bố giao con gái duy nhất của bố cho con, bố biết là con có thể đang nghe bố nói, vậy thì bố mong con vì bố vì mọi người và đặc biệt là vì vợ con Diệp Nhi mà nhanh chóng tỉnh lại, nó cần con chở che cả đời đó"

Dứt lời ông lặng lẽ rút tay về, trên mu bàn tay của Diệp Nhi hơi lạnh vì nước mắt của bố vừa mới rơi xuống, cô biết ông thương cô, nhưng cô tin mình sẽ hạnh phúc. Nén chặt nước mắt mà Diệp Nhi muốn tuông ra cô nặn ra nụ cười tươi như nắng hạ, chói chang rạng rỡ hết mức. như muốn nói cùng bố" con sẽ ổn" Diệp Nhi nắm chặt bàn tay to lớn lạnh lẽ của anh, tay anh rất to nên cô cũng không nắm hết, song cô vẫn cố nhét bàn tay to ấy vào lòng bàn tay mình. Cô muốn sưởi ấm cho anh như trước kia anh đã từng.

Cô nhìn anh với ánh mắt dịu dàng đan xen sự hạnh phúc không khó để nhận ra. Hai con người hướng về bàn thánh, nghe giảng dạy của cha sứ rất nhập tâm, cô không để ý bên dưới ai cũng khóc, có người thức thít nhỏ to để nén bởi bàn tay không dám khóc lớn. có người lặng lẽ nhìn bóng lưng của hai người một cao một thấp nước mắt lặng lẽ rơi như không dám quấy rầy giây phút thể ước thiêng liêng này. cũng có người không kiềm nổi nên xoay mặt đi một hướng thờ dài thật dài như không thể thờ được vì tim họ bị cảm động bóp chặt. Thật là cảm động tận lòng người. cha sứ ngừng mắt nhìn cô dâu với đôi mắt nâu trầm già nua. Ông hỏi

"Lâm Diệp Nhi con có đồng ý lấy anh Đông Phong, thế hên sẽ cùng anh ta sống đến trọn đời dù hiện tại hay tương lai có sóng gió tận nguyên, hay không"

Diệp Nhi nhìn vào vị cha sứ với sự kiên định chưa từng có, xoay người qua nhìn anh tay nắm rất chặt hiện rõ cả khớp xương nói to

"con nguyện ý"

Cha sứ không hỏi câu này với Đông Phong, nhưng Diệp Nhi nói xin cha hãy hỏi anh ấy

Vị cha sứ kia cũng lặp lại câu nói giống hệt như nói với Diệp Nhi. Cô định mở miệng thốt ra câu nguyện ý thay anh, song chứa trời gần như hiển linh, anh chảy nước mắt. Không phải một giọt như những lần trước mà là rất nhiều, cả hai mắt anh đều chảy. cô thật sự không tin vào mắt mình, ôm chăm lấy anh. Mọi người bên dưới lễ đường cũng xôn xao vì bất ngờ, người kiềm nén cũng phải hét lên cũng có người vỗ cả tay vì không thể nào tin sự bất ngờ này được. anh khóc thay cho câu "con nguyện ý"

nhảm nhảm: có ai đang khóc không?

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tân Hôn Của Diệp Nhi

Người người tung hô trong sự bất ngờ cùng cảm động, dưới vòm trời kính màu của nhà thờ lại phản chiếu sự hạnh phúc ấm áp mà bao ngày nay đã bị sự nguội lạnh bủa vây, có lẽ nước mắt anh như cơn mưa cuối hạ đầu thu gội sạch sự buồn tẻ của cô. Cô cười tươi như ánh ban mai ngày thu ẩm, hạnh phúc đón nhận sự chuyển tiến bệnh tình của anh. Hạnh phúc là thứ muôn hình vạn trạng, có ngắn hay dài to hay cao thì thật ra chẳng ai trong chúng ta có thể nhận biết được cả, nhưng sự vui sướng rộn ràng đến từ con tim khi ta chìm ngập trong hạnh phúc thì có thể dễ dàng nhận ra được, chỉ cần cái liếc mắt cái nắm tay thậm chí một sự đụng chạm nhẹ lên má cũng khiến người yêu nhau thấy ấm áp, nóng ran cả người. bạn đã từng chưa?

Sau hôn lễ là một chân trời mới để ta tha hồ tò vè, điểm màu tha vị cho cuộc sống lứa đôi của riêng mình, chắc chắn sẽ có vui đan lẫn buồn, hạnh phúc cũng pha thêm tí hờn ghen, ngọt ngào song cũng hiện hữu chút bức tức. khi lấy nhau sống chung nhà thì cái đẹp của mỗi người cũng bao điều chưa toàn mỹ cũng lần lượt "điểm danh", dần dần sự hoàn mỹ khi còn yêu đương bị thay thế bằng sự quen thuộc, quen người cùng mình chung giường mỗi đêm, hăng sáng, thuộc nằm lòng tất tần tật thói quen sinh hoạt sở thích của bạn đời, sự quen thuộc lâu dần lại sinh ra sự ỷ lại với đối phương một cách nhất định.

Song cuộc hôn nhân từ đầu là màu xanh "hi vọng" của Diệp Nhi bắt đầu là trong sự hi vọng thì khi tiến sâu vào trong cũng mãi là hi vọng. Cô làm dâu nhà họ Đông thật không có gì khác so với ở nhà mình, ba mẹ chồng thật sự rất thương cô, ngoài giờ cô đi làm ra thì khi ở nhà cô chỉ có việc chăm sóc chồng, sau đó đi dạo hay shopping với mẹ chồng mà thôi. Thật ra cô cũng khá "đắm đuối" một ngày sau cưới sáng ra cô cũng học theo mẹ dạy pha trà mời ba mẹ chồng, vì không quen dạy sớm nhưng cũng cố, 5g sáng mò mẫm xuống bếp đun nước vì ngủ quên bên bàn ăn nên nước sôi cạn ấm, khiến khói bốc cao nghi ngút làm hệ thống báo cháy vang âm lên, thế là ba mẹ chồng được thức dậy mà chẳng cần đồng hồ báo thức, từ đó về sau bà Đông cho cô đặt quyền khi nào cùng bà vào bếp học nấu ăn thì vào bếp, ngoài ra thì miễn bàn vì sợ cháy nhà không kịp cứu. Diệp Nhi là tiểu thư nhà giàu với tính cách của cô thì nhà Đông Phong không ai không biết, nên chuyện không biết nấu ăn là bình thường. Nhưng cô bảo với mẹ Đông "con giờ làm dâu rồi không biết nấu ăn thì mặt mặt lấm" thế là từ đó cô ngoài là con dâu thì cũng trở thành học trò của mẹ Đông, theo bà học nấu ăn.

Thật sự món cô nấu khó ăn kinh khủng, canh hầm với gà mà thịt gà thì chưa chín, nước hầm thì mặn như nước biển xanh, hôm ấy khiến ông Đông phải nhờ Thẩm Điền đến "hạ huyết áp" giúp ông, thật ra người có lòng thì trời không bao giờ phụ công. Sau ba tháng tò mò tiêu tốn không biết bao nhiêu gà cá thịt cùng đủ loại rau củ thì giờ đây cơm gia đình 3 mặn 1 canh cô cũng nấu tạm coi là thuần thực.

Cuộc sống sau hôn nhân của Diệp Nhi khá yên bình, kể cả.... đêm tân hôn. Tối hôm ấy sau khi làm lễ tại nhà thờ khiến cô khóc lem hết cả mascara thì đến tiệc tối cô cùng mọi người quây tung nóc nhà, bật nhạc hết cỡ no say nhún nhảy, nhìn chung cô là sâu rượu đây song cũng phải giữ tỉnh táo cho đêm tân hôn của mình, sau một hồi canh trí hết lực, Diệp Nhi quay về nhà họ Đông, được mẹ Đông cho uống trà giải rượu nghĩ cũng biết hai người họ ngoài nhìn nhau thì.... chắc ai cũng hiểu chẳng có gì.

Vậy mà Diệp Nhi ngira đầu tu hét ly trà giải rượu, sau đó lấy tay lau miệng một cách hào sảng nói với bà Đông.

"mẹ à, một khế xuân tiêu đáng ngàn vàng, con vào nhé, đừng phiền chúng con nha"

Nói xong cô chân cao bước thấp loạn choạng mò về phòng trong sự vui vẻ như trúng số, gương mặt sung sướng thoáng qua vẻ xuân mộng của người con gái vừa lấy chồng lại ửng hồng má đào nhờ sự kích thích của rượu thật sự lúc này ngay cả mẹ Đông cũng không thể phủ nhận cô rất đẹp, nhưng.... đẹp thì cũng....chẳng có ý nghĩa gì. Bà thờ dài quay gót về phòng.

Cô gái háo hức nhớ mong chồng từ chiều chạy như bay về phòng, hận chân không có cánh mà bay vào cho nhanh. Chân vừa chạm cánh cửa tân phòng tay cô chạm ngay nắm cửa mở toang ra, căn phòng rất rộng được chia thành 2 không gian riêng, bên ngoài là phòng khách cùng ghế sofa và cửa sổ sát đất nội thất bên trong hầu như vẫn vẹn nguyên như lần cuối cô bước vào. Sofa màu nâu bằng da thật rất to và dài có thể nằm lên thay cả giường ấy chứ, anh hay nói, anh rất thích cái sofa này vì nếu ngày nào đó bị vợ đuổi cũng có thể mượn ghế thay giường không cần nằm đất. Ngày đó anh nói xong khiến cô ôm cả một bụng cười cả ngày vì mắng anh quá sợ vợ. Hôm nay thấy lại chỉ còn ký ức mà chẳng thấy người xưa. Bên cạnh là cửa sổ to chạm đất, rèm cửa vẫn là màu vàng đồng mà cô chọn kết hợp là lớp rèm lụa trắng hoa văn thêu tay mà cô rất thích. Nói chung kết cấu của căn phòng không có gì thay đổi chỉ có vài chi hi đồ được dán lên tường cùng đèn bàn thôi. Chân Diệp Nhi nhấc lên từng bước nhẹ nhàng vào phòng, tay khóa cửa lại, xoay người tiếng về không gian bên trong, đèn phòng được chỉnh vàng nhẹ khá tối, chắc là ai đó vừa chỉnh lại cho hợp thời đây.

Trên chiếc giường kingsize một nam nhân nằm ngủ rất yên tĩnh, nhịp thở đều đặn không nhanh không chậm, cô dựa vào cửa ngấm nhìn anh không chớp mắt, trong con người to đen của cô là bóng hình anh, gương mặt nghiêng góc không một điểm chết lại khiến cô say mê đến chết, gò má hơi hóp vào vì

ôm nhưng sóng mũi vẫn cao dài làm tôn lên sự dày dặn trầm tĩnh, hàng mi ngắn ngắn nằm yên trên mắt anh đã bao ngày qua nó chưa cử động vì anh cứ ngủ mãi. Dồi xuống đôi môi mỏng khiến cô si mê mỗi khi anh cười, phóng tầm mắt xa dời xuống bên dưới tay trái anh là chiếc nhẫn mà cô đeo vào cho anh, cùng anh hẹn thề bên nhau, nó chứng minh tình yêu của cô cho anh, nó đánh dấu cô và anh khoảnh khắc này là một, là chồng là vợ của nhau cùng nhau đi hết con đường dài phía xa. Cô dâu nhỏ ngấm anh đến bất động, nước mắt tự động thi nhau rơi không điều kiện lăn xuống đôi má hồng hồng, cô tiếng đến gần chiếc giường màu đỏ chói dưới ánh đèn vàng mờ ám này, anh hôm nay mặc bộ pijama tình nhân màu đỏ mà cô mua cho hai người, tất cả đều đỏ chói vì cô nghe nói màu đỏ là màu của hi sự hạnh phúc cùng ấm áp, nên cô đặc biệt thay thế tất cả gam màu bằng đỏ, cô mong hi sự thật sự có thể trở thành hi sự, sự chói lọi của màu đỏ có thể đẩy lùi sự lạnh lẽo trong lòng cô bao ngày qua.

Tần phòng rất tối nhưng mắt cô thì như đèn pin, sáng bừng khi nhìn anh, tiến tới giường, cô mò mẫm bò lên giường kéo chăn lên quỳ gối cạnh anh, tay phải cô đưa ra chạm vào trán anh kéo miết bàn tay dọc theo má xuống tới môi anh, ngón trỏ cô chìa ra miết dọc bờ môi khô khô kia, bờ môi cô cong lên thành đường cong tuyệt đẹp, áp môi mình xuống mút lấy môi anh, lưỡi cô nhô ra quét qua môi anh, làm nó trở nên trơn nhẵn ẩm ướt, hoàn toàn mất đi sự khô ráo ban đầu, đây là lần đầu cô hôn anh như thế, cảm giác rất khác những lần trước chỉ chạm môi thôi, cô mút thật sâu thật sâu, hận không khắc sâu mình vào anh. Cảm giác sở hữu mà lại như bất hữu thật khiến cho người đau kẻ khóc. Sau khi mút mác khóa thê cô tha cho đôi môi vừa bị mút cắn kia ra có chút chút bầm ửng hiện, nhìn chiến công của mình khiến cô hài lòng bật cười

"sao hả, kỹ thuật của em không tệ đúng không?"

Gương mặt ngây ngô trong sáng đang giả đều cán của cô, khiến người ta rất buồn cười. vươn đôi tay gầy gộc trắng nõn của mình ra chạm vào cúc áo của anh miết miết, cô cười gian tà

"hôn nay là tân hôn, em giúp anh làm chủ, sau này em sẽ để anh làm chủ được không?"

Hai tay bắt đầu cởi cúc áo, chiếc cúc màu trắng được mở ra khỏi để lộ ra sự săn chắc của lồng ngực màu đồng, cô chạm vào vân ve cười cười, sau vài phút cười gian tà, cô đã cởi hết cúc áo anh, cả người trên của anh được phơi bày dưới ánh đèn vàng tối tăm khiến người ta suy viễn, có chạm vào mới biết đàn ông sau lại hăng tập thể thao thế. Lồng ngực hơi phập phồng vì đang thờ của anh khiến cô nuốt nước miếng, ngực anh to săn cứng như mặt đá rất vững chắc cô dựa đầu vào lại hơi mềm mềm rất dễ chịu làm gối ngủ hằng đêm thật là rất tuyệt, tay phải cô lần mò xuống tới bụng anh, tuy lâu anh không vận động song cơ bụng rất phẳng lì, vì một phần anh chỉ được truyền dịch chứ không ăn, có lẽ thế không có mỡ thừa ở bụng, tay cô vuốt ve bụng anh mềm mềm không cứng như lồng ngực nhưng cũng rất đàn hồi. tai Diệp Nhi áp vào ngực trái anh, nghe nó nhảy từng nhịp đều đều như đàn dương cầm. Tuy là xử nữ song cô từng đọc qua sách y của anh cùng Thẩm Điền rất nhiều biết được cơ thể nam nữ khác nhau lúc đọc sách cô cũng có những chỗ không hiểu như phần dưới nam và nữ sẽ khác nhau rất nhiều nhưng khác thế nào thì chịu, cô chạy đi hỏi Đông Phong thì anh ngượng ngập nói

"ờ,, cái này đến khi nào có chồng, em hỏi anh ấy cho mà xem nhé, rồi em sẽ biết khác thế nào. Chứ anh không nói được đâu "

Nay anh là chồng cô rồi, vậy mà cũng không thể thực hiện lời nói năm xưa, giải đáp thắc mắc cho cô. Nằm trong lòng anh, cô co rút như con chuột nhỏ lạc bầy, cô đơn sợ hãi, lạnh lẽo lo lắng cho tương lai của mình cùng anh. Dù có cố kiên cường song cô cũng sợ đời này anh không tình dạy thì sao, người hôn mê sâu như anh thì trên thế giới ngàn người chưa đến một người tỉnh dậy, vậy sau này cô chỉ có thể ôm anh như thế này tự mình tìm đến hơi ấm của anh, mãi mãi vòng tay to rộng của anh sẽ không tự mở ra cho cô chui vào, có lẽ cô và anh là hai mặt của đồng xu cùng tồn tại trên một không gian vật chất song có lẽ cả thế kỉ chẳng bao giờ gặp mặt nhau, có chăng thì cô và Đông Phong chỉ tựa lưng về phía đôi phương lặng cảm nhận hơi ấm cùng nhịp thở của nhau qua xúc giác.

Đồng xu cũng chỉ là đồng xu, dù bây giờ cô và anh là vợ chồng song chẳng khác gì lúc anh ra đi có khác là ở chỗ ngày ngày anh ở cạnh cô sờ được hôn được, nhưng không trả lời, không ôm cô, không giống những người khác, có thể cô sẽ chán chường chẳng. "không" để đi đến quyết định này cô đã từng nghĩ, nếu ngày mai anh không tỉnh dậy cô thế nào, hãy đi tìm người khác để vỗ về yêu thương cô chẳng, thời gian sẽ thay đổi mọi thứ thôi, cũng có ngày tình yêu cạn dần liệu cô có chấp nhận sự cô đơn lẽ bóng dành cả thời thanh xuân cùng cuộc đời đợi chờ anh, tội chi làm vậy. Diệp Nhi từng thử rũ bỏ, hai ngày liền không đến bệnh viện thăm anh, thậm chí ngủ lại công ty vì sợ về nhà thấy nhớ anh, nhưng lúc làm việc hay nghỉ ngơi thì hình ảnh anh từ thời thơ ấu, niên thiếu, thanh niên thậm chí cả bóng hình đàn ông của anh bây giờ cứ theo quy luật vô điều kiện chạy xuyên qua tường rào não của Diệp Nhi nó xuất hiện tất cả trước mắt cô khi cô mở mắt, cô thử xóa nhòa nó đi nhắm thật chặt mắt mình để đè nén không cho nó đến, xong nó lại bằng cách kì quái nào đó xuất hiện trong đầu cô. Anh cười với cô, dỗ dành cô, anh nắm tay chỉ cho cô chạy xe đạp, anh bắt cô xè tay ra để anh khê vào trong lúc cô mất tập trung lúc học bài, từng cảnh chạy qua như cuốn phim dài được tua lại, nhớ chạm đến kính người. cô hét lên "không"

"không" không phải vì muốn đẩy nó ra khỏi đầu, mà cô nói "không" là cô không thể làm được, quên ư, nếu quên để đến thế thì người ta đâu có trí nhớ làm gì. Diệp Nhi thừa nhận mình là con người cần được yêu thương song chưa ai có thể mang đến cảm thụ cùng xúc cảm đó cho cô. Có lẽ có người đó đấy, nhưng đời này cô cùng Đông Phong đã có nợ nặng duyên sâu rồi, đây là duyên trời, trách thì trách cô cố chấp, hôn thì hôn anh và Diệp Nhi tự phạm thời gian, thôi thì cô chịu đựng, mang tình yêu cùng sự thương cảm ái nái tất cả cho anh.

Đêm tân hôn khác thường có cô gái nhỏ quần áo chỉnh tề người đầy mùi rượu cùng nước mắt ôm chặt lấy người đàn ông quần áo lộn xộn trên giường đều đều nhịp thở, lặng chìm vào cõi mộng tình, trong mơ cô thấy anh ôm cô hôn cô, bàn tay to của anh vuốt ve khắp người cô, hai người quấn quít như keo. Mộng xuân của cô thật đẹp, hài lòng mỉm cười ôm anh ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Được Hay Không Được

Cuộc sống hôn nhân của bao người là thuốc thử xem hai người có thích hợp với nhau hay không, có cần gia giảm gì để duy trì bình yên trong mối quan hệ mới. còn với cô dâu mới Diệp Nhi thì không cần thêm bất kì phép thử nào cũng chẳng cần giữ gìn thì nó vốn đã rất bình yên, bình thường đến đáng sợ. ngày ngày cô vẫn đi làm ở Lâm Thị, sau đó dạo vài vòng nếu cảm thấy buồn, về nhà dùng cơm cùng bố mẹ chồng, ăn hoa quả rửa bát, tắm rửa hay học nấu ăn với mẹ Đông. Rảnh rỗi lại về nhà họ Lâm tám chuyện cùng mẹ ruột hay đi mua sắm với An An hoặc dẫn bé con của An An đi mua sắm. cuối cùng đêm về cô về phòng, mở nhạc lên, toàn là nhạc mà anh cùng cô thích, sau đó vào nhà vệ sinh bùng một chậu nước thật to ra, xắn tay áo lên cột hẳn tóc lên sau gáy, mở điều hòa to số một tí, rồi từ từ mở từng cúc áo của Đông Phong, rồi lột luôn áo xuống vứt xuống sàn, kể đến tay cô dờn từ bụng anh đến nơi thất lũng anh.

Diệp Nhi ho khan vài tiếng rồi tiếp tục công tác "vợ hiền" của mình. Chạm thất lũng của anh, cô men theo viền của chiếc quần ở nhà sau đó vài ngón tay thon dài luồn vào trong. lột phăng luôn chiếc quần kia xuống tận mắt cá chân anh, chặt vật xoay quay lộn lại mới kéo nó ra khỏi người anh, giờ trước mặt Diệp Nhi là một cơ thể hoàn mỹ, có cơ có múi, có cả.....biểu tượng đàn ông của anh đập vào mắt cô. Sau ngày tân hôn thì cuối cùng Diệp Nhi cũng biết nam nữ khác nhau rất sâu sắc, vì từ hôm đó cô phụ trách việc vệ sinh hằng ngày cho anh. Khi còn ở bệnh viện thì chỉ có mẹ Đông làm việc này, vì mọi người đều biết anh là một người rất cầu toàn, từng la hét ầm lên khi mẹ Đông đưa ra một tấm ảnh sơ sinh của anh, không mặc gì cả. hôm đó anh đã lao tới chớp lấy bức ảnh, rồi hét lên vì thẹn. cuối cùng anh vợ hét ảnh sơ sinh của mẹ Đông, còn liếc một cái rồi quay lưng bỏ lại một câu xanh hơn mây trời khiến mọi người cười tét cả mồm

"cơ thể hoàn mỹ này chỉ để cho vợ con thưởng lãm thôi"

Nên từ khi cưới, việc "thưởng lãm" này cứ nhiên thuộc về cô. Lần nào cũng khiến cô ho khan đỏ mặt với anh. dù cô biết anh nằm đó hôn mê, nhưng khi chạm vào thì nó không như cô nghĩ, tuy "nó" không phản ứng với cô, nhưng mà cô cũng thấy nó rất kỳ quái. Lại nghĩ đây là nơi riêng tư của anh, nên lần nào lau người cho anh xong, cô cũng phải nhảy vò đến bồn tắm "hạ nhiệt" cho bản thân.

Tay phải cầm khăn vắt khô lau người cho anh, vừa lau cô vừa cùng anh trò chuyện, nói hết chuyện này sang chuyện khác. Lau xong cô cũng rất chặt vật mà mặc áo quần cho anh. Vì phần áo có thể dễ dàng mặc vào, quần thì cô phải đỡ cả thất lũng anh lên mới kéo lên cao, nhiều lần khiến anh nằm đè lên cả cô, khiến cô đỏ mặt ngượng ngùng.

Hôm nay tương đối thuận lợi thay quần áo xong, cô tắm rửa rồi trở lại giường, nằm ôm anh như mọi hôm, tay đan tay, sờ nắn ngón áp út của anh, nhớ đến gương mặt bầu bĩnh của bé con An An cô hỏi anh

"chồng à, anh thích trẻ con không?

Chắc là thích đúng không?

Trai hay gái?

Em thích con gái

Chúng ta cũng sinh một đứa được không?

Em nghe nói theo tâm linh nếu như nhà mình có hi sự liên quan đến sinh mạng thì nhà ta sẽ rất có phúc khí, nếu có phúc khí thì tác động rất lớn đến bệnh tình của anh

Cái gì mà một sinh mạng mới thì có sự sống mới, rồi thì kéo theo sinh linh gì đó. Mà nói chung em nghe nói là rất tốt, nếu có con thì có thể đem phúc khí cho anh, mau tỉnh lại. anh thấy sao?

Em đã hỏi Thẩm Điền rồi anh ấy bảo, sức khỏe anh nhìn chung bình thường, nên chất lượng tinh trùng rất tốt, em.....em muốn thụ tinh trong ống nghiệm, sau đó cấy bầu thai vào bụng. anh ấy nói sức khỏe em cũng tốt, nên có thể.

Anh thấy em làm vậy được không, nếu như mình có con, thì phúc khí gì đó nhiều anh có khả năng tỉnh lại, còn.....nếu nhưng mà... em cũng còn có đứa nhỏ bầu bạn, là kết tinh tình yêu của em dành cho anh, cũng là món quà anh tặng em. Được không anh?"

Diệp Nhi áp tai vào ngực trái anh, con tim đập khá nhanh dường như anh nghe thấy rồi, anh hiểu cô muốn nói gì. Đôi mắt to đen, lấp lánh sự kì vọng cùng chờ mong câu trả lời của anh. dường như con tim anh cho phép.

Cô hiểu nó bảo cô hãy làm theo những gì cô muốn. còn cô đâu hiểu rằng nếu Đông Phong nói được anh sẽ nói "không", nếu anh không tỉnh lại thì đứa bé sẽ càng là gánh nặng với cô. Một mình anh là đủ rồi, nếu như anh mãi không tỉnh anh mong có ngày cô sẽ tái giá, tìm người yêu thương cô mà gửi gắm, nay cô lại đòi có con, đứa bé sẽ là vật cản với tương lai cô, như anh đang làm với cô.

Diệp Nhi hạnh phúc lắng nghe con tim anh lên xuống, lòng ngực rần rần làm đệm êm bọc lấy cô, nhịp tim anh trầm luân như bản nhạc du dương đưa cô vào mộng đẹp.

Những ngày sau đó cô tìm đến Thẩm Điền xin tư vấn về quá trình, cách chăm sóc sức khỏe. ai cũng bất ngờ với quyết định của cô, Lâm gia chỉ còn cách tro mắt nhìn con gái muốn làm gì thì làm mà hết cách, còn Đông gia thì ra sức khuyên ngăn dù lòng rất vui cùng chờ đợi, song họ cũng không muốn đòi cô thêm khổ. Nhưng với tính cách của đại tiểu thư nhà họ Lâm thì việc đã định thì chỉ có làm chứ không có lui.

Thế nên hôm nay cô cực kì hưng phấn ngồi trong phòng khám chờ kết quả thụ tinh, bên ngoài phòng khám thì không khí vô cùng lạ lẫm. Người thì hưng phấn bùng bùng như An An, người thì thờ dãi song ánh mắt cũng mang theo tia hi vọng như ông bà Đông, lại có người khăn trương đi tới lượn lui rất thiếu kiên nhẫn như ông Lâm. Cả hàng lang bệnh viện với hàng chục đôi mắt đang dõi về cánh cửa kia.

Chương 24: Anh Xin Lỗi

Kết.....kết. giọng nói mang chút run rẩy khó nhận ra của Thẩm Điền vang lên.

"thế nào?"

Mọi ánh mắt đổ dồn về cánh cửa, bóng dáng cô gái mảnh khảnh bước ra, ánh sáng từ trong phòng chiếu rọi vào cô từ phía sau, bao bọc lấy cô như vàng hào quang rực rỡ. Diệp Nhi từng bước chậm rãi tiến đến gần. ánh mắt to hơi híp lại, đôi môi hé hé mở ra, bàn tay thon dài đặt lên bụng phẳng lì của cô.

"chín tháng tới phiên mọi người chăm sóc rồi à" đôi mắt to híp lại vì tươi cười, khuôn miệng hé ra thông báo tin mừng cho mọi người, bàn tay chạm lên bụng bảo bọc sinh linh bé bỏng vừa đến với cô cùng Đông Phong. Ông bà lâm buồn vui trộn lẫn đan xen khó tả trên khuôn mặt, ông bà Đông thì lại hớn hơ như tết, cười quát cả miệng. An An thì chạy đến đỡ Diệp Nhi trao cô cái ôm siết chặt chúc mừng. Còn Thẩm Điền thì mặt có chút biến sắc cùng hả hê kì lạ. bà Đông cũng tiến đến dặn dò cô chú ý đi đứng, phải cẩn trọng nhẹ nhàng, bà Lâm cũng bỏ đi sự khó xử cùng bà thông gia bàn bạc chế độ chăm sóc cho thai phụ. Hai người đàn ông thông gia cũng bận rộn trao đổi thì thầm gì đấy, Diệp Nhi chạm tay lên bụng nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng tràn đầy tình mẫu tử, toát lên sự đoan trang nền nã của phụ nữ sắp làm mẹ

"bé con, mọi người yêu con lắm đấy, mình về thông báo cho bố nhé"

Thế là mọi người ùn ùn đi về Đông gia, người lo sắp đặt các vật dụng trong nhà phòng cô đi đứng va chạm, người lo thức ăn dinh dưỡng, cả nhà họ Đông loạn cả lên. Diệp Nhi được mọi người bảo lên phòng nghỉ ngơi, nên cô nhanh chóng lên phòng dưới sự giám sát của An An, thấy cô an toàn về ổ An An mới ra về. Vừa đóng cửa phòng cô quăng luôn túi xách đi thật nhanh không dám chạy mạnh, nhưng rất khẩn trương chạy ngay đến giường báo tin vui cho bố đứa bé. Trong phòng hơi tối vì đã được kéo rèm cửa, cô vừa định chạm tay vào công tắc đèn thì một bàn tay to lạnh chạm lên tay cô. Khiến cô giật nảy người hết lên

"Ai... ai đó?"

Chưa chạm được công tắc nhưng đã bị tập kích bất ngờ khiến cô bắn loạn chạy ra chỗ khác, cả căn phòng tối đen khiến cô không nhìn thấy gì. Đang định hét lên cho mọi người đến cứu thì giọng nam trầm thấp có chút run run trong thanh quản lên tiếng

"là anh!"

Đèn phòng bật sáng, sóng lưng Diệp Nhi đông cứng lại vì tiếng nói kia. Cô đang đưa lưng lại với người đó nên không nhìn được mặt. Tâm trí bảo cô xoay người lại đi, nhưng cả người cơ run rẩy lên từng cơn, không tài nào di chuyển. từng tiếng bước chân mạnh mẽ nện xuống sàn gạch lạnh lẽo tiến đến phía cô, từng bước chân ấy nhưng từng nhịp bỏ gối mạnh vào tim cô từng hồi không dứt. Từng nhịp tim cô tăng lên cao vì câu nói "là anh" rất quen thuộc, có người từng nói câu này cả ngày mỗi khi cô nhắc anh, anh chỉ bảo đúng rồi "là anh".

Hôm nay cũng là câu nói ấy, song nó có sự đã kích rất lớn đến cô, hai chân Diệp Nhi cứng nhắc xoay gót, cô cố gắng xoay người lại nhìn kĩ con người phía sau lưng. Khoảnh khắc ấy nhưng ngừng lại chờ Diệp Nhi quay đầu, kim phút chậm chạp bò từng nấc thật chậm, kim giây cũng muốn đình công, cả quãng thời gian Diệp Nhi xoay lại như dài cả thập kỉ, cô chưa bao giờ nghe được nhịp tim cùng hơi thở của bản thân rõ đến thế. Không gian bây giờ lại yên không chút tạp âm, mọi thứ chờ Diệp Nhi nhìn rõ. Giây phút cô xoay lại được toàn thân thì bóng dáng cao to đã bao bọc lấy cô, trong đầu cô như vỡ tung, đầu óc loạn xạ, không còn chút sức lực đẩy người đàn ông đang ôm lấy mình ra. Khoang mũi cô toàn là mùi hương đàn ông rất quen thuộc, cùng vòng ôm vừa khít rắn rỏi an toàn siết chặt thân cô, len lỏi tận tim cô.

"anh xin lỗi"

Chương 25: Chỉ 3 Phút

Cô muốn thoát khỏi vòng tay này, muốn nhìn rõ người này là ai, muốn hỏi tại sao lại vậy, muốn bảo anh đi luôn đi, muốn rất nhiều song cô bất lực chỉ còn biết lắng nghe người đàn ông kia lên tiếng còn cô thì cô hòng nghẹn lại chẳng phát ra âm thanh nào.

" cho em chờ lâu như vậy, anh biết mình rất xấu xa. Nhưng bản thân anh không tự tin. Anh nghi ngờ mọi việc là một giấc mơ, nếu anh tỉnh dậy em sẽ biến mất như hằng đêm anh mơ thấy. Anh không xác định được em là vì yêu anh hay vì.... em muốn bù đắp cho anh mà làm vậy.

Anh càng không tin mình có thể có được hạnh phúc làm bố nếu em sinh con cho anh. Anh từng nghĩ sẽ buông tay, cho em lựa chọn lối đi mà em muốn. nhưng đến lúc em quay lại chịu lấy anh thì từ giây phút đó anh biết mình sẽ mãi mãi phải giữ em lại dù có trói buộc em thì anh cũng không buông tay."

Lời anh nói ra êm đềm như hát, giọng anh trầm ấm như ngọn đuốc sưởi đêm đông, vòng tay to bao trọn lấy cả tâm hồn lẫn con người cô. Đổi lại là sự lặng yên của người con gái cùng một mảng nước mắt đọng lại trên ngực áo anh.

Anh ôm cô không buông ánh sáng rực chói lóa cả mắt, các khớp cổ của cô cứng nhắc cựa quậy, nó chậm chạp ngẩng lên vùng sáng tím trên cao, đập vào tròng mắt Diệp Nhi là một khuôn mặt anh tuấn, hai mắt sáng ngời đầy tơ máu nhưng cũng như đang thiêu đốt lấy cô khi nhìn. Hơi thở nam tính mạnh bạo bao phủ lấy tâm trí cô. Chính là anh, người đàn ông cùng cô đồng sản dị mộng bao ngày qua, cả mơ cô cũng chưa từng nghĩ anh sẽ tỉnh lại trong tình huống này. Đầu cô như có thứ gì đó đánh mạnh vào, tiếng ừ ừ nhau ừ đến khiến cô hoa cả mắt.

Tay cô vô thức nâng lên chạm vào khuôn mặt anh, tay anh cũng nhanh chóng bắt lấy tay cô, tay anh rất ấm và to. Tay anh dẫn dắt tay cô chạm khắp khuôn mặt anh.

" Diệp Nhi anh muốn hỏi em một câu, em phải trả lời ngay bây giờ và mãi mãi không được thay đổi.

Em có yêu anh không?"

Khi anh hỏi cô thì bàn tay nắm lấy tay cô thoáng chút run lên. Song rất kiên định không cho cô rút tay về.

Miệng Diệp Nhi không thốt nên lời. nhưng nước mắt cô tuông rơi. Hai mắt còn đỏ hơn lúc trước. tay anh nắm lấy tay cô di chuyển đặt trước ngực trái của Diệp Nhi, tay còn lại nâng cằm cô lên siết nhẹ.

" em không trả lời tức là có, nước mắt chảy là thừa nhận, tim đập dồn dập càng chứng minh em yêu anh. Từ nay em là vợ của anh, mãi mãi không thay đổi. sau này cho đến lúc chết em thuộc về anh. Chỉ là của một mình anh thôi"

Kết thúc sự tuyên bố bá đạo mang đậm mùi drama anh áp môi chạm vào môi cô. Hai lần môi mỏng ấm cuống lấy nhau. Cô vẫn ngây dại như cũ mặc cho anh môi anh thăm dò mút chặt. Môi lưỡi anh cuốn lấy cô khiến Diệp Nhi khó thở cô đẩy anh ra, hít thở kịch liệt.

Ánh mắt ai oán nhìn anh rồi quay đầu bỏ đi. Thật sự anh biết khi gặp lại cô sẽ phản ứng kịch liệt nhưng tình cảnh này thì anh thật không biết như thế nào. Vội vàng đuổi theo ôm chặt lấy cô từ sau lưng.

" anh có 3 phút nói rõ, nếu không thì không có cái gì gọi là vợ chồng mãi mãi gì ở đây hết. "

Cô gạt tay anh ra đi về giường ngủ khoanh tay liếc nhìn anh. Còn anh thì ngó ra trước tâm lý thay đổi đến chóng mặt của cô

" anh còn 2 phút 30 giây"

" anh nói, anh nói, em đừng thế"

Người tay bảo vợ là trường sinh bất tử theo tôi thì ngược lại trường tử bất sinh thì đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Chọn Con Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.